

Mogę zaufać Jezusowi

Podręcznik metodyczny
dla dzieci sześcioletnich

pod redakcją
ks. dra Ryszarda Lisa

Lublin 2006

Zespół redakcyjny
ks. Piotr Goliszek, Zbigniew Barciński, Mirosława Chwedoruk,
s. Samuela Halina Grygo MSF, Katarzyna Majewska,
s. Joanna Michalczyk F.SS.CC, s. Jadwiga Naguszewska MSF,
s. Joanna Sadowska CSGB, Dorota Surtel

Opracowanie metodyczne
Justyna Wójcik

Projekt okładki
Agnieszka Terenowska

DTP
Zofia Jedynak

© Wydawnictwo Archidiecezji Lubelskiej „Gaudium”, Lublin 2006

IMPRIMATUR
Za zgodą Kurii Metropolitalnej w Lublinie
z dnia 20 lipca 2006 r.
Nr 836/GI/2006
bp dr Mieczysław Cisko, wikariusz generalny
ks. lic. Piotr B. Nowak, notariusz

ISBN 83-89659-61-1

Wydawca
Wydawnictwo Archidiecezji Lubelskiej „Gaudium”
20-075 Lublin, ul. Ogrodowa 12
tel. 81 442 19 10, faks 81 442 19 16
e-mail: sekretariat@gaudium.pl
www.gaudium.pl

Druk i oprawa
Wydawnictwo Archidiecezji Lubelskiej „Gaudium”

1. Bóg stworzył świat dla nas

Cel główny

ukazanie prawdy, że zarówno przyroda, jak i człowiek są dziełem i darem kochającego nas Boga

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Bóg przygotował dla człowieka piękny świat – miejsce, w którym człowiek będzie szczęśliwy;
- potrafi wyrazić wdzięczność Bogu za piękno dzieła stworzenia.

Pomoce

„Biblia w obrazkach dla najmłodszych”, małe ilustracje przedstawiające części świata (np. kwiaty, drzewa, krople deszczu, chmury, gwiazdy, zwierzęta), duży czarny karton, duża ilustracja przedstawiająca piękno stworzonego przez Boga świata, nagranie piosenki pt. „Karawana”

Metody

pantomima, refleksja, rozmowa kierowana, krótki wykład, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta rozdaje dzieciom obrazki (po kilka jednakowych) przedstawiające części świata, np.: kwiaty, drzewa, krople deszczu, chmury, gwiazdy, zwierzęta. Liczba tematów obrazków decyduje o liczbie grup (w tym przypadku jest ich 6). Liczba takich samych lub podobnych obrazków w danej kategorii decyduje o liczbie grupy, np. po 4-5 ilustracji kwiatów, drzew, chmur itp.

Dzieci łączą się w grupy. Każdy zespół ma „zamienić się” w wylosowaną część świata i pokazać ją innym pantomimicznie, (czyli gestami, ruchem, ale bez użycia słów). Pozostałe grupy odgadują, co to jest. Jeśli dzieci mają trudności w odgadnięciu, katecheta zadaje pomocnicze pytania grupie przedstawiającej, np.: Jak wyglądacie? Co robicie? Jakie macie kolory?

Następnie prosi dzieci, aby usiadły w kręgu i zamknęły oczy. Przez chwilę (minutę lub dwie) trwają w ciszy.

Na polecenie katechety otwierają oczy i dzielą się tym, jak się czuły, gdy wokół panowała cisza i ciemność.

Nauczyciel podsumowuje: Na początku świata była ciemność. Potem Pan Bóg stwarzał różne rzeczy, np. gwiazdy, chmury, drzewa, kwiaty, zwierzęta, a na końcu człowieka.

2. To mówi Pan

Katecheta czyta (lub opowiada) dwie pierwsze strony z „Biblii w obrazkach dla najmłodszych” (o stworzeniu świata).

Potem wyjaśnia dzieciom przeczytany tekst. Pokazuje czarny karton i mówi: Na pewno wiecie, że w nocy, gdy zgasną wszystkie światła, jest zupełnie ciemno. Tak wyglądał kiedyś cały świat. Nie było pięknych kwiatów, trawy i drzew, nie było nawet dzieci. Wszędzie panowała ciemność. Taki świat nie podobał się Bogu, dlatego postanowił stworzyć ziemię, na której mogliby żyć ludzie. I zrobił to.

Katecheta pokazuje dużą ilustrację przedstawiającą piękny, kolorowy świat stworzony przez Boga i pyta: Co widzicie na obrazku? (kwiaty, rośliny, ryby, ptaki, itd.)

Następnie kontynuuje wyjaśnienia: Na obrazku widać rośliny i różne zwierzęta. Wszystko to było bardzo piękne, lecz brakowało kogoś, kto mógłby cieszyć się tym pięknym światem. Bóg stworzył więc ludzi. Dzisiaj możemy podziwiać przyrodę i dziękować Stwórcy za to, co dla nas uczynił.

Katecheta dodaje, że Bóg nie potrzebował niczego, by stworzyć świat i ludzi i że tylko On może stwarzać, czyli czynić coś z niczego.

3. Moja odpowiedź

Nauczyciel wprowadza we wspólny śpiew: Wiemy już, że Bóg stworzył dla nas piękny świat. Wybierzemy się więc w podróż „karawaną” po świecie i podziękujemy Mu za to.

Dzieci tworzą pociąg i idą, śpiewając piosenkę pt. „Karawana”.

4. Modlitwa

Za słońce, deszcz, wiatr, za morze, za biedronkę i świerszcza... Dziękujemy Ci, Boże.

Katecheta może zachęcić dzieci do wspólnej modlitwy: Za co szczególnie chciałbyś podziękować Bogu? Dzieci podają swoje intencje.

Praca z podręcznikiem

Może być wykonana w trakcie katechezy lub na końcu.

Katecheta tłumaczy polecenia i w razie potrzeby pomaga dzieciom. I strona to początek katechezy, II – to strona z zadania do wykonania.

1. I strona: Dokończ rysunek – dzieci mają pomalować te części rysunku, które są białe, np.: biedronkę, chmury, słońce oraz napis BÓG.
2. II strona: Połącz ze sobą właściwe obrazki – dzieci powinny połączyć ziemię ze zwierzętami; niebo z gwiazdami; wodę z rybami; biedronkę z kropkami.

2. Jestem dzieckiem Boga

Cel ogólny

ukazanie prawdy, że każdy z nas jest ważny dla Boga

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że przez chrzest stał się ukochanym dzieckiem Bożym;
- wie, że Bóg jest Ojcem, który opiekuje się swoimi dziećmi.

Pomoce

duża ilustracja przedstawiająca chrzest (dzieci mogą przynieść zdjęcia ze swojego chrztu), nagranie piosenki pt. „Nie boję się, gdy ciemno jest”, informacje o znaczeniu imion.

Metody

opowiadanie, analiza tekstu, rozmowa kierowana, krótki wykład, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta opowiada lub odtwarza wcześniej nagraną historię pt. „Imię wypisane na dłoni”. Może wybrać tylko fragmenty. Ważne, by dzieci znały treści, których dotyczą poniższe pytania.

Imię wypisane na dłoni. Historia Bezimiennego

We wsi leżącej na skraju wielkiego lasu, przed wielu, wielu laty żył chłopczyk, który nie miał imienia. (...) Wszystkie inne dzieci miały imię, a on nie.

Przez długi czas nie zwracał na to uwagi. Mamusia nazywała go Skarbem, mówiła: „Skarbie, zrób to” lub „Skarbie, przynieś mi tamto!”.

Tatус nazywał go chłopaczkiem albo chłopcem. Sąsiad, typ gderliwy, zwracał się do niego szorstko: „Hej, ty tam!”. Ksiądz proboszcz, gdy gładził jego głowę, mawiał: „Dobry synku”. Przyjaciele zaś nazywali go po prostu Rudy, z uwagi na jego rude włosy.

Tego wieczoru przy kolacji

Któregoś wieczoru, w czasie kolacji, (...) Bezimienny spojrzat swymi wielkimi oczyma na matkę i spytał z niecodzienną powagą:

– Mamusiu, dlaczego ja nie mam imienia?

Mamusia i tatuś przestali jeść i spojrzeli na siebie. Tatuś miał zatroskane oczy.

– Wiedzieliśmy, że nadejdzie ten moment, mój synku. Musimy powiedzieć ci coś ważnego. Jesteś już na tyle duży, by zrozumieć. My nie jesteśmy twymi prawdziwymi rodzicami. Mamusia i ja kochamy cię bardzo. Wiesz o tym. Ale nie chcieliśmy dać ci imienia, gdyż z pewnością już jakieś miałeś. Dali ci go twoi prawdziwi rodzice. Oni na pewno nie chcieli cię opuścić. Być może podróżowali przez lasy i zostali zaatakowani przez wilki. Twoje zjawienie się we wsi było prawdziwym cudem.

Dlatego wszyscy cię kochamy...

– Jak to było? – spytał cichutko.

Błady, z uwagą słuchał słów osoby, którą do tej chwili uważał za swego ojca.

– Przyniósł cię Wielki Szary Wilk – powiedziała mamusia.

– Wielki Szary Wilk? – spytał zdumiony Bezimienny.

Wielki Szary Wilk był postrachem lasu, przywódcą stada wilków, które atakowały trzody i karawany.

– Właśnie on – ciągnął ojciec. – Byłeś zawinięty w chustę, którą wilk trzymał w zębach. Być może twoi rodzice zostali zaatakowani przez wilki, ale Wielki Szary Wilk postanowił cię uratować, więc przyniósł cię do wsi. Nasi synowie byli już dorośli, a my cię adoptowaliśmy.

Bezimienny uściskał serdecznie przybranych rodziców, ale następnego dnia ubrał się odświętnie i powiedział:

– Idę do Wielkiego Szarego Wilka, by spytać go o moje imię.

Nie przeszkodzili mu w tym. Wiedzieli, że miał do tego prawo. Szedł już godzinę, gdy jakiś ogromny cień zamajaczył przed nim. Był to Wielki Szary Wilk.

– Gdzie zdążasz, mały człowieku o włosach ognistych? – spytał wilk swym głębokim głosem.

– Chciałem ci podziękować za uratowanie mnie – odpowiedział chłopiec, ukrywając drżenie nóg.

– To była chwila słabości... A teraz chcesz wiedzieć, co się stało z twoimi rodzicami?

– Skąd wiesz?

– Ja wiem o wielu sprawach... Masz szczęście, widziałem twego ojca i matkę przed kilkoma dniami.

Twarz Bezimiennego rozjaśniła się.

– Naprawdę?

– Chodź, nie traćmy czasu.

Wielki Szary Wilk zaczął biec naprzód. Bezimienny z trudem dotrzymywał mu kroku.

Imię na dłoni szerokiej i szorstkiej

Przebyli las i dotarli w pobliże jakiegoś miasteczka. Wilk zatrzymał się.

– Dalej nie mogę iść. Twój ojciec mieszka tam. Ma włosy ogniste jak twoje. Nie pomyliś się.

Na środku placu wznosiło się rusztowanie. Wielu murarzy i cieśli budowało kościół. Człowiek, który kierował pracami miał rude włosy, takie same jak Bezimienny. Chłopiec zbliżył się nieśmiało. Mężczyzna spojrzał na niego i na chwilę zamarł. W lesie odezwało się wycie wilka i człowiek zrozumiał.

– Ty jesteś moim synem! – zawołał mężczyzna.

Zszedł z rusztowania i przycisnął Bezimiennego do serca.

– To jest cud! Twoja matka i ja sądziliśmy, że zginąłeś. Zostaliśmy napadnięci przez wilki w lesie... Miałeś wówczas kilka miesięcy. Chodźmy do twojej matki, synu!

Chłopiec odsunął się od ojca i powiedział:

– Musisz najpierw zdradzić mi, jak mam na imię?

– Popatrz – powiedział ojciec i pokazał mu szeroką i szorstką prawą dłoń. – Aby zawsze pamiętać o tobie, kazałem napisać twoje imię na dłoni.

Bezimienny z bijącym sercem przeczytał: AMATO (Ukochany).

– Byłem tego pewien! – zawołał. – To jest najpiękniejsze imię ze wszystkich.

(por. <http://www.katecheza.alleluja.pl/spis.php?dz=1824>)

Nauczyciel zadaje dzieciom pytania dotyczące historii Bezimiennego:

- Czego chciał się dowiedzieć bezimienny chłopiec?
- Kto mu w tym pomógł?
- Jak nazwał go jego ojciec?
- Gdzie umieścił jego imię?

2. To mówi Pan

Katecheta rozmawia z dziećmi na temat imion: Kto nadaje dziecku imię? Kiedy to się dzieje? Czy wiecie, co oznaczają wasze imiona?

Nauczyciel może mieć przygotowany materiał dotyczący znaczenia imion, zwłaszcza tych, które występują w grupie.

Następnie prosi, by dzieci podeszły do stolika, na którym są zdjęcia i ilustracje przedstawiające chrzest dziecka lub zdjęcia przyniesione przez dzieci z ich chrztu. Katecheta wyjaśnia im, że są ukochanymi dziećmi Boga. Mówi, że Pan Bóg zna imię każdego z nich. Informuje, że rodzice przynosząc dzieci do Kocioła i prosząc o sakrament chrztu św. dla nich, oddali je Bogu Ojcu pod

opiekę. Wyjaśnia, że chrzest to bardzo ważna chwila w życiu człowieka. Jej świadkami są rodzice, chrzestni i ludzie zgromadzeni w kościele.

3. Moja odpowiedź

Katecheta zapoznaje dzieci z formułą chrztu. Najważniejsze jest, by wypowiedział słowa: (podaje jakieś imię) ... ja ciebie chrzczę w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Amen.

Następnie przypomina, że przez chrzest staliśmy się dziećmi Pana Boga, który cały czas opiekuje się nami, bo nas kocha.

4. Modlitwa

Dzieci wstają. Katecheta proponuje wspólny śpiew piosenki pt. „Nie boję się, gdy ciemno jest”.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Nad napisem: „Ukochane dziecko Boga” dzieci wpisują swoje imiona.
2. II strona: Zadanie polega na przejściu przez labirynt. Dzieci powinny dojść do Kościoła.

W razie trudności katecheta pomaga dzieciom, zwłaszcza przy wpisywaniu imion.

3. W chrzcie Bóg okazał mi swoją miłość

Cel ogólny

ukazanie prawdy, że w sakramencie chrztu Bóg okazał nam swoją miłość

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Bóg w sakramencie chrztu świętego okazuje człowiekowi swoją miłość;
- wie, jak wygląda obrzęd chrztu świętego;
- zna nazwy symboli chrzcielnych (Paschał, chrzcielnica, krzyżmo);
- potrafi okazywać wdzięczność Panu Bogu za łaskę chrztu świętego.

Pomoce

Pismo Święte, śpiewnik dla dzieci pt.: „Do ołtarza już idziemy”, świeca, rzutnik ze slajdami przedstawiającymi obrzęd chrztu świętego, Karta pracy (w podręczniku)

Metody

opowiadanie, analiza tekstu, krótki wykład, prezentacja slajdów, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta wprowadza w temat: Bóg, który stworzył świat i człowieka, dziś również daje nam dowody swojej miłości. Zaprasza waszych rodziców do udziału w dziele stwarzania nowego człowieka. Czasem bywa jednak tak, że z racji tragicznej śmierci rodziców, dziecko trafia do dziadków, wujostwa, rodziny zastępczej, by mogło tam żyć, rozwijać się, bawić i uczyć. Posłuchajcie pewnej historii (katecheta odczytuje lub odtwarza z magnetofonu treść opowiadania): W poniedziałek Monika z mamą przyszła do przedszkola. Na schodach prowadzących do sali spotkała ulubioną koleżankę Patrycję, której musiała jak najszybciej opowiedzieć, co ważnego wydarzyło się w jej domu.

Monika: Wiesz, wczoraj był niezwykły dzień! Kacper w kościele otrzymał chrzest święty.

Patrycja: Chrzest? Co to jest?

Monika: Nie widziałaś nigdy chrztu?

Patrycja: Nie... – spuściła głowę, bo zrobiło się jej smutno.

Monika: Wujek trzymał świecę, rodzice odpowiadali na pytania księdza, a ksiądz – ksiądz polewał wodą głowę Kacpra! Po Mszy Świętej wróciliśmy do domu i rodzice pokazali mi zdjęcia z mojego chrztu.

Patrycja: Ty też miałaś swój chrzest?

Monika: Tak, ale go nie pamiętam.

Patrycja: Ja chyba nie miałam chrztu.

Monika: E, na pewno też nie pamiętasz, zapytaj mamę.

Patrycja: Nie mam mamy. Taty też. Nie żyją. Ciocia nic mi nie mówiła o żadnym chrzcie.

Monika: Aha! A chcesz wiedzieć coś więcej o chrzcie?

Patrycja: Chcę.

Monika: To zapytamy siostrę, która przychodzi nam opowiadać o Panu Bogu.

Analiza opowiadania:

– O czym opowiadała Monika swojej koleżance?

(o chrzcie Kacpra)

– Co Monika zapamiętała z uroczystości swojego brata?

(wujka niosącego świecę, rodziców odpowiadających na pytania i księdza, który polewał wodą głowę Kacpra)

– Skąd Monika miała wiadomości o własnym chrzcie?

(oglądała zdjęcia, rodzice jej opowiadali)

– O czym dowiedziała się Monika od Patrycji?

(że Patrycja nie jest ochrzczona, a pani, która ją przyprowadza do przedszkola jest jej ciocią, a nie mamą)

– Co stało się z mamą Patrycji?

(umarła; tata też)

– Od kogo dziewczynki chciały się dowiedzieć czegoś więcej na temat chrztu świętego?

(od siostry zakonnej)

2. To mówi Pan

Katecheta wprowadza w czytanie Pisma Świętego: Dzisiaj i ja chcę wam opowiedzieć o sakramencie chrztu świętego, w którym Bóg wyraża miłość do nas poprzez swojego Syna Jezusa Chrystusa. Za chwilę zapalę świecę jako symbol obecności

Jezusa wśród nas i poproszę, byście z uwagą postuchali słów z Ewangelii wg św. Jana. Św. Jan opisuje rozmowę Jezusa z Nikodemem. Nikodem przyszedł do Niego nocą i zadawał wiele pytań. Posłuchajcie, co na koniec ich rozmowy powiedział Jezus:

Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci, jeśli się ktoś nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do królestwa Bożego (J 3,5).

Następnie analizuje tekst za pomocą pytań:

– Kto ma narodzić się z wody i Ducha Świętego?

(każdy z nas)

– Do czego potrzebne jest to nowe narodzenie?

(do tego, aby wejść do królestwa Bożego)

Katecheta wyjaśnia, co to znaczy prawdziwie narodzić się z wody i Ducha Świętego, posługując się slajdami (jeśli nie ma slajdów, może przynieść zdjęcia lub ilustracje). Dzieci siadają wygodnie w taki sposób, by mogły widzieć slajdy.

(slajd: rodzina, która przyniosła dziecko do chrztu)

1. Kogo przedstawia ten obrazek?

(rodzinę w kościele)

2. W jakim celu rodzina przyszła do kościoła?

(ochrzcić dziecko)

(slajd: kapłan czyniący znak krzyża na czole dziecka)

3. Co czyni kapłan na czole dziecka?

Komentarz katechety: Ten gest oznacza przyjęcie do wspólnoty Kościoła. Po księdzu robią go rodzice i chrzestni, potwierdzając w ten sposób, że chcą wychować dziecko w wierze katolickiej.

(slajd: chrzcielnica)

4. Do czego służy to miejsce?

(tutaj przechowuje się wodę do chrztu)

Komentarz katechety: Kapłan, rodzice z dzieckiem i chrzestni przychodzą do chrzcielnicy, w której jest woda święcona. Celebrans (ksiądz) pyta ich, czy wyrzekają się grzechu, zła i szatana, czy wierzą w Boga Ojca, Jezusa Chrystusa i Ducha Świętego oraz czy pragną, aby ich dziecko w tej wierze przyjęło chrzest święty.

(slajd: kapłan polewający głowę dziecka wodą święconą)

5. Jaką czynność wykonuje kapłan?

Komentarz katechety: Jeśli rodzice i chrzestni potwierdzają pragnienie chrztu dziecka, kapłan trzykrotnie polewa głowę dziecka i mówi: „... (imię dziec-

ka) ja ciebie chrzczę w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego”. W tym momencie na ochrzczone dziecko zstępuje Duch Święty i staje się ono dzieckiem Bożym. Pan Jezus obdarza je nowym życiem Bożym – łaską uświęcającą. Sakrament ten mocą Jezusa uwalnia dziecko od grzechu pierworodnego i innych grzechów. Nie zawsze kapłan udziela sakramentu chrztu świętego. Bywa, że w nagłym przypadku (np. życie dziecka jest zagrożone śmiercią) może dokonać tego każdy człowiek.

(slajd: kapłan namaszcza dziecko krzyżmem świętym)

6. Jaki gest czyni kapłan?

Komentarz katechety: Przez ręce kapłana Bóg namaszcza ochrzczonego krzyżmem zbawienia i czuwa, aby dziecko żyło w łączności z Jezusem i ze wspólnotą Kościoła.

(slajd: matka chrzestna nakładająca białą szatę)

7. Co nakłada się na becik dziecka?

Komentarz katechety: Biała szata ma przypominać o tym, że dziecko należy do Chrystusa i stało się nowym człowiekiem.

(slajd: ojciec chrzestny trzymający świecę)

8. Co trzyma w ręku ojciec chrzestny?

Komentarz katechety: Świecę tę zapala się od Paschału (świeca z pięcioma czerwonymi kulkami symbolizującymi pięć ran Chrystusa, wrytymi cyframi bieżącego roku oraz pierwszą i ostatnią literą alfabetu greckiego). Ma ona przypominać rodzicom i chrzestnym, że powinni kierować dziecko na spotkanie z kochającym Ojcem tu na ziemi, a także i w niebie.

Następnie wszyscy ochrzczeni zwracają się do Boga Ojca we wspólnej modlitwie „Ojcze nasz”.

Na zakończenie Mszy Świętej kapłan udziela szczególnego błogosławieństwa matce dziecka, ojcu i wiernym.

3. Moja odpowiedź

Katecheta proponuje: Wstańmy, chwycmy się za ręce i podziękujmy Bogu za nasz chrzest. Zaśpiewamy pieśń: „Com przyrzekł Bogu” (jeśli dzieci nie znają, może być pieśń: „Ojcze, chwała Tobie” lub „Chwała Pani i cześć od wszystkich wiernych Mu sług).

4. Modlitwa

Kończąc nasze spotkanie, otoczmy myślą tych, którzy przygotowują się do sakramentu chrztu świętego. Wyraźmy naszą jedność jako dzieci Boże, czyniąc znak krzyża świętego i odmawiając modlitwę „Ojcze nasz”.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Pokoloruj dzbanek z wodą święconą – dzieci zamalowują dzbanek.
2. II strona: Wytnij z Karty pracy podpisy i umieść je przy właściwych rysunkach – przy świecy: Pascha; przy naczyniu: krzyżmo; przy chrzcielnicy: chrzcielnica.

4. Moja rodzina jest darem Boga

Cel ogólny

ukazanie rodziny jako daru Boga dla człowieka

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że rodzice, siostry, bracia są darem od Pana Boga;
- wie, dlaczego powinniśmy się modlić za rodziców i rodzeństwo;
- rozumie potrzebę okazywania miłości i szacunku w gronie rodzinnym.

Pomoce

zagadki; ilustracje: rodzina, uśmiechnięte, bawiące się dzieci, smutne, samotne dziecko; nagranie piosenki: „Gdy Pan Jezus był malutki”

Metody

zagadki, praca z obrazem, analiza tekstu, krótki wykład, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta zadaje dzieciom zagadki:

1. Dzielimy z nimi wspólne mieszkanie, codziennie rano dają nam pyszne śniadanie. (rodzice)
2. Czasem śpiewa, czasem skacze, innym razem znowu płacze, lecz nie smucę się już wcale, bo mam ... wspaniałe. (rodzeństwo)

Następnie nauczyciel prosi, by dzieci usiadły w kręgu, pokazuje im ilustracje i omawia je za pomocą pytań:

- Co przedstawia ta ilustracja? (rodzinę)
- Wymieńcie, kogo tu widzicie (mama, tata, rodzeństwo)
- Jakie mają buzie? (uśmiechnięte)
- Dlaczego się uśmiechają? (są szczęśliwi, kochają się, są razem)
- A kogo przedstawia ta ilustracja? (dziecko)
- Jaką buzię ma to dziecko? (smutną)

- Dlaczego jest smutne? (może nie ma rodziców ani rodzeństwa, jest samotne)

Katecheta podsumowuje: Dobrze jest mieć rodzinę, czyli mamę, tatę, rodzeństwo. Wtedy jesteśmy szczęśliwi. Jednak nie wszystkie dzieci mają rodzinę. Komuś mogła umrzeć mama lub tata i wtedy ten ktoś jest smuty. Rodzina jest darem od Pana Boga. Powinniśmy być Mu wdzięczni, dbać o ten cenny dar i szanować go.

2. To mówi Pan

Katecheta przygotowuje dzieci do rozważania słów Pisma Świętego: Teraz przeczytam wam, co mówi Pismo Święte o tym, jak należy dbać o dar, jakim jest nasza rodzina.

Nauczyciel zanim przeczyta fragment Listu św. Pawła do Efezjan (6,1-3), prosi, by dzieci wstały.

Dzieci, bądźcie posłuszne w Panu waszym rodzicom, bo to jest sprawiedliwe. Czcij ojca twego i matkę – jest to pierwsze przykazanie z obietnicą – aby ci było dobrze i abyś długo żył na ziemi.

Wszyscy siadają. Nauczyciel zadaje pytania:

- Jacy mamy być według słów św. Pawła? (posłuszni)
- Kogo mamy słuchać? (rodziców, opiekunów itp.)
- Jak rozumiecie słowo „czcij”? (to znaczy kochać, szanować, być posłusznym, nie denerwować rodziców, opiekunów, pani w przedszkolu itp.)

Katecheta podsumowuje: Panu Jezusowi bardzo zależy, abyście kochali i szanowali waszych rodziców, rodzeństwo, opiekunów i nauczycieli. On jako dziecko pokazał nam, w jaki sposób być posłusznym rodzicom. Mieszkał z Maryją i Józefem (opiekunem św. Rodziny), pomagał Mamie w pracach domowych, a Józefowi również w pracy ciesielskiej, czyli podobnej do tej, jaką wykonuje dzisiaj stolarz. Może robił stołki, stoły, ławy itp. Wy też możecie waszym rodzicom, kiedy was o to proszą.

3. Moja odpowiedź

Katecheta wyjaśnia, że mamy upodabniać się do Pana Jezusa, który pomagał rodzicom w pracy i w ten sposób okazywał im miłość i szacunek.

Dzieci wstają i śpiewają piosenkę: „Gdy Pan Jezus był malutki”. W ten sposób dziękują Panu Bogu za dar rodziny i proszą, aby im pomagał okazywać miłość i szacunek rodzicom i rodzeństwu.

Gdy Pan Jezus był malutki, nigdy nie próżnował.	D A D
Z Matką Bożą i Józefem chętnie wciąż pracował.	D A D
Tak heblował, tak piłował, tak welenkę zwijał.	G D A D
Nosił wodę, rąbał drzewo i gwoździe przybijał.	G D A D

4. Modlitwa

Powinniśmy codziennie pamiętać o modlitwie za naszych rodziców i rodzeństwo, byśmy mieli siłę żyć jak Święta Rodzina z Nazaretu.

A teraz podziękujmy Panu Bogu za nasze rodziny modlitwą „Zdrowaś Maryjo”.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Katecheta może omówić zamieszczone tu zdjęcia.
2. II strona: Narysuj w serduszku swoją rodzinę – dzieci rysują swoją rodzinę.

5. Wszyscy ludzie są darem Boga

Cel główny

ukazanie, że ludzie stworzeni przez Boga są dla nas darem

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Pan Bóg dał nam przyjaciół;
- rozumie, że Pan Bóg stawia na naszej drodze ludzi, którzy są dla nas darem.

Pomoce

ilustracje przedstawiające: pomagających sobie ludzi, ludzi wykonujących różne zawody (kierowca, piekarz, lekarz)

Metody

zabawa, krótki wykład, praca z obrazem, rozmowa kierowana, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta proponuje zabawę. Dzieci stoją w rozsypance i zamykają oczy. Nauczyciel wybiera jedno z nich przez dotknięcie ręką. Ta osoba wychodzi na chwilę z sali. Pozostałe dzieci otwierają oczy i zgadują, kto wyszedł. Następnie opisują, jak wygląda ta osoba i starają się powiedzieć o niej coś miłego. Po zebraniu wszystkich wypowiedzi katecheta zaprasza tę osobę, a dzieci mówią, co dobrego zauważyły w jej zachowaniu – same miłe słowa. Zabawę powtarzamy kilka razy. Przy każdym dziecku katecheta dodaje, że nie ma drugiej takiej osoby na świecie, każdy jest niepowtarzalny.

2. To mówi Pan

Dzieci siadają. Katecheta mówi: Bóg chciał, aby ludzie byli podobni do Niego. Dlatego mówimy, że stworzył ludzi na swój obraz i podobieństwo. Każdy spotkany człowiek jest więc darem od Boga, przypomina nam Boga Ojca. Każdemu

człowiekowi powinniśmy okazywać szacunek. Wszyscy ludzie mają ciało podobne do ciała rodziców i nieśmiertelną duszę, którą dał im Bóg. Choć jest tak wielu ludzi na świecie, każdy człowiek jest inny.

Nauczyciel pokazuje dzieciom ilustracje przedstawiające pomagających sobie ludzi oraz osoby wykonujące różne zawody, np. kierowcy, piekarza, lekarza.

Rozmawia z nimi, zadając pytania:

- Jakie dary otrzymują dzieci od rodziców ?
- Jakie dary otrzymują od innych ludzi?
- Kto wam ostatnio pomógł?
- Jak ci ludzie pomagają innym?
- Kto wam sprawił radość?

Katecheta podsumowuje: Wiecie już, że jesteście ukochanymi dziećmi Boga. To On – nasz Ojciec – pragnie, byśmy żyli jak kochająca się rodzina. Każdy dobry człowiek, którego spotkałeś, przypomina o tym, że Bóg o tobie pamięta. Bóg nam pomaga przez innych ludzi. Oni są dla nas darem.

3. Moja odpowiedź

Dzieci stają w kręgu. Katecheta wprowadza we wspólny śpiew: Podziękujmy Panu Bogu za wszystkich dobrych ludzi, których spotkał się i tych, których spotkamy, śpiewając piosenkę „Bóg dobry jest”.

1. Bóg dobry jest, Bóg dobry jest,
Bóg dobry jest, dobry dla mnie jest.
2. Bóg kocha mnie...
3. Bóg żyje w nas...

4. Modlitwa

Za koleżanki i kolegów – dziękujemy Ci, Boże.

Za rodziców i dobrych ludzi – dziękujemy Ci, Boże.

Za naszych przyjaciół – dziękujemy Ci, Boże.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Na rysunku ukrytych jest pięć serduszek. Znajdź je i pokoloruj – dzieci szukają ukrytych serduszek i kolorują je. Serduszka są: na latawcu, na koszuli murarza, na tablicy pod napisem ABC, na książce, którą trzyma książka, na czapce piekarza.

2. II strona: Wytnij z Karty pracy i doklej brakujące połówki zdjęć. W ostatniej ramce narysuj siebie – dzieci wycinają połówki zdjęć i dopasowują do tych, które są w podręczniku. W ostatniej ramce rysują siebie, mogą też wkleić swoje zdjęcie.

6. Jestem darem Boga dla moich rodziców

Cel ogólny

ukazanie dzieciom, że są darem dla swoich rodziców

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że jest darem Pana Boga dla swoich rodziców, kimś niepowtarzalnym dla nich;
- rozumie, że miłość do rodziców daje im radość.

Pomoce

Pismo Święte, tekst opowiadania

Metody

opowiadanie, analiza tekstu, krótki wykład, pantomima

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta opowiada dzieciom następującą historię:

Pewnego dnia Ania zapytała mamę, czy pozwoli jej pojeździć z koleżankami na rowerze. Mama zgodziła się pod warunkiem, że córka wróci za godzinę do domu. Mama zajęła się przygotowaniem obiadu, a gdy wreszcie był gotowy, poszła po Anię. Niestety, nigdzie jej nie było. Zapytała o nią dziewczynki bawiące się pod blokiem, ale one nic nie wiedziały. Spojrzała na zegarek – Ania powinna być w domu już pół godziny temu!

Wróciła do domu i zadzwoniła do męża, a kiedy przyjechał, zaczęli szukać córki. Odwiedzili kilka jej koleżanek. Te, które jeździły z nią na rowerze powiedziały, że Ania też miała już wracać, tylko chciała zrobić jeszcze jedno okrążenie wokół bloku.

Zaniepokojeni rodzice wrócili do domu, by zadzwonić na policję. Kiedy weszli, usłyszeli śmiech dziecka. To Ania bawiła się z psem. Odetchnęli z ulgą, ale

jednocześnie byli bardzo zmartwieni i zdenerwowani. Zaczekali więc chwilę i poprosili Anię na rozmowę. Nie krzydzeli na nią, tylko mama się rozplakała. Ania na początku nie wiedziała, o co chodzi, ale powoli zaczęła się domyślać. Przeprosiła rodziców. Wtedy oni powiedzieli, że bardzo się o nią bali. Szukali jej i już mieli dzwonić na policję. Myśleli, że stało się jej coś złego. Powiedzieli też, że bardzo ją kochają i nie wyobrażają sobie, jak by żyli bez niej. Jest dla nich największym szczęściem, darem od Pana Boga. Bardzo ich zasmucilo jej zachowanie, choć teraz cieszą się, że nic się jej nie stało. Ania obiecała, że już nigdy więcej nie zawiedzie rodziców.

Katecheta omawia z dziećmi opowiadanie:

- Co złego zrobiła Ania?
- Kto jej szukał?
- Jak się czuli jej rodzice?
- O czym rozmawiali z Anią, gdy ją znaleźli?
- Co ważnego jej powiedzieli?

Nauczyciel podsumowuje: Dzieci są skarbem dla rodziców i kiedy coś złego im się przytrafia, rodzice bardzo się martwią. Kochają swoje dzieci. One są dla nich najpiękniejsze, najważniejsze, a ich miłość sprawia im radość.

2. To mówi Pan

Katecheta opowiada fragment Ewangelii o tym, jak 12-letni Pan Jezus odłączył się od swoich rodziców i pozostał w świątyni Jerozolimskiej. Podkreśla, że Maryja i Józef bardzo się zmartwili, gdy odkryli, że Go nie ma. Szukali Go, a gdy znaleźli i porozmawiali z Nim, On wrócił z nimi do domu i był im posłuszny. Maryja, jak każda mama, martwiła się o swoje dziecko, mimo że wiedziała, iż Jezus jest Synem Bożym. Był dla niej radością życia, kochała Go i chciała, by był bezpieczny. Pan Jezus to rozumiał, On również kochał swoją Mamę.

3. Moja odpowiedź

Katecheta proponuje, by dzieci ustawiły się w kręgu. Każde z nich wchodzi do środka i jakimś gestem wyraża miłość do rodziców. Pozostali powtarzają ten gest. Nauczyciel również wykonuje to zadanie. Jeśli dzieci są onieśmiałe – on może zacząć.

4. Modlitwa

Dzieci powtarzają tekst modlitwy za katechetą:

Mamę, Tatę bardzo kocham,
Panie Boże, Ty to wiesz.
Więc bardzo Ciebie proszę,
opiekuj się nimi, tak jak chcesz.
Daj im zdrowie, dobrą pracę,
wszelkim dobrem obdarz ich.
Niech uśmiech ich zobaczę,
gdy co rano budzę się.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Dorysuj piękny bukiet kwiatów dla swoich rodziców – dzieci rysują kwiaty na łydygach.
 2. II strona: Zastanów się, na którym obrazku rodzice są smutni, a na którym szczęśliwi. Dlaczego? Dorysuj rodzicom smutne lub wesołe miny.
- Katecheta rozmawia z dziećmi o tym, co widzą na pierwszym i na drugim rysunku. Dzieci powinny powiedzieć, że na 1. obrazku rodzice są smutni, bo dziecko jest chore, płacze, drażni rodziców, kłóci się, topi się, natomiast na 2. są szczęśliwi, bo dziecko sprząta, odrabia lekcje, bawi się, przynosi im kwiaty. Potem dzieci dorysowują rodzicom odpowiednie miny.

7. Jestem darem dla ludzi, których spotykam

Cel ogólny

wskazanie dzieciom potrzeby pomagania i dawania radości innym ludziom

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, na czym polega życie według przykazania miłości;
- rozumie potrzebę sprawiania innym ludziom radości oraz potrzebę niesienia im pomocy;
- potrafi okazywać dobroć i przyjaźnie odnosić się do wszystkich napotkanych ludzi.

Pomoce

Pismo Święte, świeca, ilustracje przedstawiające ludzi udzielających sobie pomocy, nagranie płaczu i śmiechu, tekst wiersza „Szacunek”, nagranie piosenki „Podaj rękę swemu bratu”

Metody

prezentacja, rozmowa kierowana, praca z obrazem, analiza tekstu, krótki wykład, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Dzieci wysłuchują nagranych odgłosów płaczu oraz śmiechu. Katecheta rozmawia z nimi na temat tego doświadczenia:

- Który z tych dźwięków jest dla was przyjemniejszy?
- Co kojarzy się wam z tym dźwiękiem?
- Jakie wydarzenia mogły wywołać ten radosny śmiech?

Nauczyciel prosi, by dzieci podeszły do stolika, na którym leżą różne ilustracje. Mają wybrać te przedstawiające ludzi udzielających sobie pomocy (np.: chłopiec pomaga nieść starszej pani zakupy, dziewczynka stojąca na stołeczku pomaga

mamie zmywać naczynia, chłopiec daje połowę swojej kanapki koledze z klasy, dzieci wręczają wychowawczyni kwiaty).

Dzieci pokazują wybrane ilustracje. Katecheta rozmawia z nimi na temat niesienia pomocy innym ludziom. Może zadać następujące pytania:

- Jak zachowują się dzieci przedstawione na tych obrazkach?
- Co mogą czuć osoby, którym ktoś pomaga?
- Co Pan Bóg chce nam przez te przykłady powiedzieć?

2. To mówi Pan

Nauczyciel wprowadza w rozważanie Pisma Świętego: Postępujcie, co Pan Jezus chce nam powiedzieć:

To jest moje przykazanie, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowalem (J 15,12).

Następnie wyjaśnia: Pan Jezus pragnie, aby ludzie kochali się wzajemnie, okazali sobie dobro, szacunek oraz pomagali sobie. By wypełnić polecenie Pana Jezusa, musimy żyć z innymi w zgodzie i miłości. Powinniśmy szanować starszych, pomagać młodszym, pocieszać osoby smutne, przebaczać tym, którzy nas skrzywdzili i przepraszać tych, których obraziliśmy.

3. Moja odpowiedź

Dzieci siedzą w kręgu. Katecheta odczytuje im wiersz pt. „Szacunek”.

Spotkał mały język – języka dużego.
Usunął się z drogi, uśmiechnął do niego.
Zdjął ze swego łebka berecik malutki
i ponownie przesłał uśmieszek miłutki.

Powiedział: „Dzień dobry. Jak się pan dziś czuje?

Jeśli nie najlepiej, to bardzo współczuję.

Chętnie w czymś pomogę i wyręcę pana”.

Starszy podziękował. Dobrze się czuł z rana.

Lecz stał się mocniejszy. Modlił się żarliwie,
by mu ktoś okazał serduszko życzliwe.

Jeśli kiedyś w życiu starszego spotkacie,
to zawsze przyjaźnie też się uśmiechajcie.
Ofiarujcie pomoc i gorące serce,
a ta wasza dobroć doda mu sił więcej.

W.A. Jamróz, Szacunek, „Promyczek Dobra” 105(2001), nr 3.

Nauczyciel zwraca dzieciom uwagę na dobre zachowanie małego języka, na jego życzliwość i szacunek okazany starszemu językowi. Następnie rozmawia z nimi o okazywaniu miłości:

- W jaki sposób możecie okazać miłość i szacunek drugiemu człowiekowi na co dzień?
- Co możecie zrobić, aby sprawić radość swoim bliźnim?
- W jaki sposób możecie pomagać napotkanym ludziom?

Katecheta podsumowuje: każdy człowiek jest naszym bliźnim i powinniśmy okazywać mu miłość, tak jak nas tego uczy Pan Jezus.

4. Modlitwa

Dzieci stoją w kręgu. Katecheta przygotowuje je do modlitwy, w której proszą o to, aby Pan Bóg pomagał im przynosić radość wszystkim napotkanym ludziom, co jednocześnie sprawi radość Jemu.

(lub)

Dzieci stoją w kręgu i podając sobie ręce, śpiewają piosenkę: „Podaj rękę swemu bratu”.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Obrysuj swoją dłoń – dzieci przykładają dłoń do kartki i obrysowują ją kredką.

2. II strona

Pierwsze polecenie: Przyjrzyj się obrazkom. Czy kiedyś zachowałeś się podobnie? Jeśli tak, pokoloruj serduszko przy właściwym obrazku – katecheta wyjaśnia treść obrazków: dziecko ustępuje miejsca w autobusie; dziewczynka ratuje tonącego chłopca; chłopiec proponuje koledze zabawę; dziewczynka pociesza płaczące dziecko; chłopiec pomaga koleżance zerwać jabłko; dziecko otwiera drzwi kobiecie z zakupami.

Dzieci zamalowują serduszka przy wybranym obrazku.

Drugie polecenie: Jak można pomóc dziewczynce? Dokończ rysunek – dzieci powinny dojść do wniosku, że należy dorysować drabinę. Następnie wykonują polecenie.

8. Dziękuję Bogu za wszystkie dary

Cel ogólny

ukazanie dzieciom potrzeby wyrażenia wdzięczności Panu Bogu za wszelkie dary, jakie dał człowiekowi

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Pan Bóg dał mu różne dary, z których może korzystać;
- potrafi dziękować za świat, który Bóg mu ofiarował.

Pomoce

świeca, nagranie piosenki „Tyle dobrego”

Metody

rozmowa kierowana, skojarzenia, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta przynosi do sali pięknie zapakowany prezent – pudełko przewiązane wstążką. Rozmawia z dziećmi, zadając im pytania:

- Co to jest?
- Czy lubicie dostawać prezenty?
- Co dostaliście ostatnio?

Następnie dzieci stają przy biurku i pomagają mu rozpakować prezent. Nauczyciel wyjmuje z pudełka różne przedmioty, np.: kwiatek, źdźbło trawy, kamyk, zdjęcia przyrody (góry, morze, zwierzęta), rodziny (święta rodzinne, rodzina przy stole, na spacerze). Katecheta wyjmuje te rzeczy po kolei, a dzieci mówią, co to jest i z czym im się kojarzy.

Nauczyciel podsumowuje: przyrodę, ludzi, naszą rodzinę stworzył Pan Bóg. Chciał, byśmy byli szczęśliwi i ofiarował nam to wszystko. To taki wielki prezent dla nas.

2. To mówi Pan

Katecheta krótko przypomina, że Pan Bóg stworzył świat i ludzi. Dzieci mogą przypomnieć, co stwarzał każdego dnia.

Następnie dzieli grupę na kilka zespołów i prosi, by dzieci przedstawiły w pantomimie różne dary, które ofiarował Pan Bóg człowiekowi. Każdy zespół przedstawia jeden dar, np. rodzinę, przyjaciół, przyrodę itp. Pozostałe dzieci odgadują, jaki to był dar.

Katecheta podsumowuje: Pan Bóg jest bardzo mądry i wie, czego nam potrzeba. Troszczy się o nasze szczęście. Dlatego powinniśmy dziękować Mu za wszystkie dary, które nam ofiarował.

3. Moja odpowiedź

Katecheta prosi, by dzieci podały propozycje wyrażenia wdzięczności Panu Bogu za to, co nam dał, np.: pomodlić się, zanieść kwiaty do kościoła, uczestniczyć we Mszy św., ale też: pomóc mamie w sprzątaniu, zrobić coś miłego dla rodziców...

Następnie proponuje wspólny śpiew piosenki „Tyle dobrego”.

1. Tyle dobrego zawdzięczam Tobie, Panie,
wszystko, co mam, od Ciebie przecież jest.
I to, że jestem, że życie wciąż poznaję,
dziś tymi słowy wyrazić wszystko chcę:
Ref.: Za każdy dzień, za nocy mrok,
za radość mą, szczęśliwy rok,
nawet za chmurne, deszczowe dni,
za wszystko, Panie, dziękuję Ci.
2. Gdy mnie uczoneo, że jesteś, Boże, na niebie,
gdy poznawałem, co dobre jest, co złe,
w dziecinnych słowach mówiłem: „Kocham Ciebie”,
i powtarzałem modlitwy słowa te:
Ref.
3. Więc przyjm, o Boże, mych modłów dziękczynienie,
bo jakże często wdzięczności w modłach brak.
Mądrością życia jest widzieć sens cierpienia,
dlatego Boże, śpiewamy Tobie tak:
Ref.

4. Modlitwa

Katecheta wypowiada słowa modlitwy, a dzieci powtarzają:

Dziękuję Ci, Boże, za świat, który dla mnie stworzyłeś.

Dziękuję Ci, Boże, za rodziców, których mi dałeś.

Są wyjątkowi, ponieważ są moimi rodzicami i bardzo mnie kochają.

Robią dla mnie bardzo dużo, abym był szczęśliwy.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Katecheta odczytuje tekst modlitwy, który dzieci mogą za nim powtarzać lub na koniec powiedzieć: Amen.
2. II strona: Pan Bóg wszystko stworzył dla ciebie. Narysuj to, za co szczególnie jesteś Mu wdzięczny – dzieci rysują to, za co są wdzięczne Panu Bogu.

9. Bóg chce, abyśmy Go szukali

Cel ogólny

ukazanie prawdy, że Pan Bóg chce, byśmy Go szukali

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Bóg jest ukryty przed naszymi oczami;
- rozumie, że Boga może znaleźć ten, kto Go szuka;
- potrafi wskazać miejsca, gdzie można odnaleźć Boga.

Pomoce

pudełko ze skarbami, nagranie pieśni „Jak odnaleźć mam Chrystusa”

Metody

rozmowa kierowana, gra „poszukiwanie skarbu”, krótki wykład, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta przed katechezą chowa gdzieś w sali kolorowe pudełko, w którym umieszcza: Biblię, modlitewnik, kielich i hostię, zdjęcie przyjaciół. Na początku katechezy informuje dzieci, że ma dla nich niespodziankę.

Następnie rozmawia z nimi na temat poszukiwania skarbów:

- Kto poszukuje skarbów?
- Co może być skarbem dla człowieka?
- Czy wszystkie skarby są widoczne?
- Co może być skarbem, którego nie widać?

Nauczyciel podsumowuje: Pan Bóg jest dla nas takim skarbem ukrytym przed naszymi oczami. Jest Duchem, więc nie możemy Go zobaczyć, ale pozwala się poznać na różne sposoby. On chce, by ludzie Go szukali.

2. To mówi Pan

Katecheta pyta: Gdzie możemy znaleźć Pana Boga? Potem prosi dzieci, by poszukały skarbu ukrytego w sali. Dzieci rozchodzą się i szukają pudełka, a kto

je znajdzie, przynosi na biurko. Katecheta otwiera pudełko i wyjmuje po jednym przedmiocie. Każdy z nich omawia:

- Biblia – Pana Boga możemy znaleźć w Piśmie Świętym,
- kielich i hostia – Pana Boga możemy znaleźć podczas Mszy Świętej,
- modlitewnik – Pana Boga możemy odnaleźć, gdy się modlimy,
- zdjęcie przyjaciół – Pana Boga możemy znaleźć, gdy przyjaźnimy się z innymi.

Nauczyciel informuje dzieci, że przez kilka najbliższych katechez będą dowiadywać się o tym, gdzie i jak można odnaleźć Pana Boga.

3. Moja odpowiedź

Katecheta wyjaśnia: znaleźliśmy nasz skarb, bo go szukaliśmy. Pana Boga też możemy znaleźć, gdy będziemy Go szukali.

Dzieci stoją w kręgu. Nauczyciel proponuje wspólne zaśpiewanie pieśni „Jak odnaleźć mam Chrystusa?”

Ref.: Jak odnaleźć mam Chrystusa?
Gdzie Go szukać mam?
Pomóż mi, bym Go odnalazł
i już nie był sam.

1. W modlitwie (x 2) mój Chrystus jest.
W modlitwie (x 2) On czeka cię!

Ref.: Jak odnaleźć mam Chrystusa?

2. W Ewangelii...
3. W Kościele...
4. We wspólności...
5. W rodzinie...
6. W oczach dziecka...
7. Między nami....

4. Modlitwa

Katecheta proponuje modlitwę (Akt miłości), której słowa dzieci powtarzają:

Boże, choć Cię nie pojmuję,
jednak nad wszystko miłuję.

Nad wszystko, co jest stworzone,
boś Ty dobro nieskończone.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Katecheta wyjaśnia, co to jest tabernakulum i jak należy się zachować, przechodząc obok tego miejsca w kościele.

2. II strona

Pierwsze polecenie: Wybierz właściwą drogę w labiryncie, a znajdziesz coś ważnego – dzieci prowadzą linię (kredką) z miejsca „Start” i powinny dojść do otwartego egzemplarza Pisma Świętego (właściwa droga zaczyna się w górę i przechodzi mniej więcej przez środek labiryntu). Dobrze, by katecheta wcześniej sam przeszedł przez labirynt, łatwiej mu będzie pomóc dzieciom.

Drugie polecenie: Gdzie można znaleźć Boga? Otocz pętlą właściwe rysunki – dzieci wybierają rysunki rzeczy i miejsc, gdzie można odnaleźć Pana Boga i otaczają je kółkiem (Pismo Święte, kościół, hostia i kielich, słońce i myszka – jako przyroda)

Uwaga! Dzieci mogą też zakreślić komputer – jako internet, czyli źródło informacji o Panu Bogu – jeśli potrafią to wyjaśnić, nie traktujemy tego jako błąd, bo można tam znaleźć różne modlitwy, zdjęcia, życiorysy świętych, fragmenty Pisma Świętego itp., należy jednak zaznaczyć, że traktujemy to jako pomoc, a nie miejsce obecności Boga.

10. Znajduję Boga w modlitwie

Cel ogólny

dzieci wiedzą, że znajdują Pana Boga w modlitwie, która jest rozmową z Nim

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że podczas modlitwy odnajdujemy Pana Boga;
- wie, że na modlitwie może mówić Panu Bogu o ważnych dla siebie sprawach;
- rozumie, że modlitwa to słuchanie sercem tego, co Pan Bóg chce nam powiedzieć.

Pomoce

ilustrowana Biblia dla dzieci, świeca, płyta: „Małogościowy zestaw ratunkowy” lub gitara

Metody

rozmowa kierowana, analiza tekstu, krótki wykład, scenka dramowa, refleksja, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta rozmawia z dziećmi na temat modlitwy. Dzieci odpowiadają na pytania: Co to jest modlitwa? Kiedy się modlimy?

Katecheta podsumowuje: powiedzieliście, czym dla was jest modlitwa. Chcę, byście wiedzieli, że modlitwa jest spotkaniem i rozmową z Panem Bogiem. Pismo Święte dużo mówi nam o modlitwie. Dlatego będziemy dzisiaj wspólnie szukać odpowiedzi na pytanie: W jaki sposób możemy odnaleźć Pana Boga w modlitwie?

2. To mówi Pan

Katecheta prosi, by dzieci stanęły w kręgu. Jedno z nich trzyma zapaloną świecę. Nauczyciel odczytuje fragment Ewangelii wg św. Marka (4,35-41).

Następnie zadaje pytania:

- O kim opowiada Ewangelia?
- Jak zachowali się uczniowie w czasie burzy?
- Jak zachował się Jezus w czasie burzy? Co uczynił?
- Czego uczy nas Jezus?

Katecheta podsumowuje: Pan Jezus uczy nas, że wtedy kiedy się cieszymy, ale i wtedy, gdy jest nam smutno lub czegoś się boimy, powinniśmy szukać Pana Boga i ufać Mu. Pomaga nam w tym codzienna modlitwa.

Nauczyciel proponuje scenkę dramową (pantomimę) na podstawie przeczytanego tekstu biblijnego. Wyjaśnia dzieciom, jak mają odegrać rolę uczniów i Pana Jezusa. Kilka osób tworzy łódź, kilka gra role apostołów, jedna osoba postać Jezusa. Katecheta czyta tekst, a dzieci przedstawiają.

Katecheta prosi dzieci, by powiedziały, co czuły, grając swoje role, następnie rozmawia z nimi na temat zaufania: Czy ktoś z was potrafi powiedzieć, co to jest zaufanie? Kto poda przykład kogoś, komu ufamy?

Przykładowe odpowiedzi: rodzice, nauczyciel, lekarz, koleżanka, kolega, przyjaciel, kierowca.

Katecheta uzupełnia: ufać to wierzyć komuś, prosić go o pomoc, przebaczenie, a także dziękować mu.

3. Moja odpowiedź

Nauczyciel rozmawia z dziećmi, zadając pytania:

- W jaki sposób mamy szukać Pana Boga, aby być blisko Niego?
- Jak powinniśmy pokazywać Bogu, że Go kochamy i ufamy Mu?

Następnie podsumowuje: modlić się to znaczy słuchać Pana Boga swoim sercem. Słuchać tego, co On chce nam powiedzieć. Pomyślcie, jak wy dzisiaj słuchacie Pana Boga w przedszkolu, w domu, w kościele?

4. Modlitwa

„Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu...”

lub piosenka: „Jezu, ufam Tobie, Jezu, kocham Cię”.

Jezu, ufam Tobie, Jezu, kocham Cię.

W miłosierdziu swoim nie opuścisz mnie.

Jezu, ufam Tobie, Jezu, kocham Cię.

Do Twojego serca mocno przytul mnie.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Panie Boże, przepraszam Cię za..., dziękuję Ci za..., proszę Cię o... – dzieci rysują, za co przepraszają Pana Boga, za co Mu dziękują i o co Go proszą (jeśli potrafią, mogą napisać). Na dole strony piszą swoje imię.

2. II strona

Pierwsze polecenie: Gdzie i kiedy się modlisz? Pokoloruj serduszka przy właściwych obrazkach – katecheta wyjaśnia obrazki: ranek, noc, kościół, śniadanie, kapliczka przydrożna. Dzieci zamalowują serduszka przy obrazkach, które pokazują ich miejsce lub czas modlitwy. Mogą wybrać wszystkie, bo zawsze i wszędzie można się modlić. Należy jednak zwrócić uwagę, by wybrały te okoliczności, które już były obecne w ich życiu, czyli np. jeśli ktoś jeszcze nie modlił się przy przydrożnej kapliczce, to nie zamalowuje serduszka znajdującego się obok niej.

Drugie polecenie: Dokończ rysunek. Narysuj twarz osoby, która nauczyła cię modlitwy – dzieci rysują np.: mamę, tatę, babcię, katechetkę... to zależy od dziecka.

11. Znajduję Boga w Piśmie Świętym

Cel ogólny

uświadomienie dzieciom, że Pana Boga znajdujemy w Piśmie Świętym

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Pismo Święte opowiada o Bogu;
- wie, że Pismo Święte to list Boga do nas;
- rozumie, że Księżde Pisma Świętego należy okazywać szacunek;
- rozumie potrzebę czytania Pisma Świętego w rodzinie.

Pomoce

Pismo Święte; napisy: listonosz, poczta; rekwizyty: stolik, biały obrus, świeca, wazon, świeże kwiaty; koperta z listem, magnetowid i kasetą z filmem o Biblii lub magnetofon i płyta CD z piosenką o Biblii

Metody

rozmowa kierowana, krótki wykład, ekspozycja, prezentacja wideo

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta, korzystając z rekwizytów (koperta z listem, napisy: listonosz, poczta), prowadzi z dziećmi rozmowę:

- Co trzymam w ręce? (list)
- Po czym poznaliśmy, że to list? (koperta, znaczek, adresat, nadawca itp.)
- Kto przynosi nam listy? (listonosz)
- Skąd je bierze? (z poczty)
- Kto je przynosi na pocztę? (ludzie)
- Dlaczego ludzie piszą do siebie listy? (kochają się, przyjaźnią, pamiętają o imieninach, informują o ważnych wydarzeniach itp.).

Katecheta podsumowuje: W listach przekazujemy sobie różne wiadomości. Możemy dostawać listy o pobycie na wakacjach, o wydarzeniach z życia, ale także o ostatniej woli kogoś, kto np. wyjeżdża i możemy go już więcej zobaczyć. Znam taki jeden list. Jest trochę inny od tych, które otrzymujemy na co dzień, gdyż jest zaadresowany do wszystkich ludzi. Ci, którzy go otrzymują, czytają go i starają się postępować według wskazówek w nim zamieszczonych poznają tego, który go napisał, a z czasem poznają drogę do szczęścia. Tym listem jest Pismo Święte. Ono opowiada nam o Bogu.

Następnie nauczyciel prosi, by dzieci podeszły do stolika nakrytego białym obrusem, na którym leży otwarte Pismo Święte, stoi świeca i wazon ze świeżymi kwiatami.

Katecheta rozmawia z dziećmi:

- Czym jest przykryty stół?
- Jaki kolor ma ten obrus?
- Kiedy w waszym domu mama nakrywa stół białym obrusem? (do uroczystego obiadu, gdy ma być przyjęcie, gdy przychodzą goście, na święta)
- Co znajduje się na tym stole? (Pismo Święte, świeca, kwiaty)
- Przy jakiej okazji stawia się na stole świece, kwiaty? (na święta, podczas uroczystej kolacji, przyjęcia, itp.)

Komentarz katechety: Ludzie, kiedy chcą podkreślić jakieś ważne wydarzenia, starają się, by w ich domu było pięknie. Mówi się, że zadbali o odpowiedni wystrój, nastrój, dlatego pojawiają się, np.: biały obrus, świece, kwiaty, czasami odpowiednia muzyka.

Dzisiaj wy jesteście uczestnikami pięknego wydarzenia. Do waszej sali został przyniesiony List Pana Boga, czyli Pismo Święte. Dlatego ten stolik, na którym leży Biblia, jest nakryty białym obrusem, stoi na nim świeca i wazon z kwiatami. Jest to wyraz naszego szacunku dla Słowa Bożego ukrytego w tej księdze.

2. To mówi Pan

Dzieci siedzą w kręgu. Nauczyciel wyjaśnia: Pana Boga możemy znaleźć, gdy będziemy słuchali i czytali Słowo Boże. Zapalamy wtedy świecę, która jest symbolem obecności Pana Jezusa.

Następnie pokazuje, jak wygląda Pismo Święte (może przynieść i pokazać różne wydania Biblii). Po prezentacji zaprasza dzieci do wysłuchania piosenki lub obejrzenia fragmentu animowanego filmu o Piśmie Świętym (można włączyć dzieciom płytę CD z dodatku metodycznego do klas I i II, nr 39 – piosenka o Biblii jako liście Boga do człowieka albo kasetę wideo pt. „Czarodziejska księga” z tą samą piosenką), po czym prowadzi rozmowę:

- O czym /była ta piosenka/ mówił fragment tego filmu? (o księdze – Biblii)
- Czym jest ta księga dla ludzi? (listem)
- Kto przysłał nam ten list? (Pan Bóg)
- Dlaczego nam go przysłał? (bo nas bardzo kocha, chciał, abyśmy Go mogli poznać, zaprzyjaźnić się z Nim, znaleźć szczęście itp.).

Komentarz katechety: Każdy człowiek, gdy otrzyma list, stara się go natychmiast przeczytać, zwłaszcza jeśli dostał go od kochanej osoby. Przechowuje go wówczas w wyjątkowym miejscu, czyta wiele razy, uśmiechając się do siebie, a czasami tuli ten list do serca, jak największy skarb. Pragnie też podzielić się swoim szczęściem z innymi.

3. Moja odpowiedź

Nauczyciel wyjaśnia dzieciom: Biblia jest właśnie takim pięknym listem. Możemy w nim znaleźć najcenniejszy skarb – Pana Boga, który nas bardzo kocha. Zachęcam więc do słuchania, a w przyszłości do czytania Pisma Świętego. Postarajcie się szanować ten wyjątkowy list, troszczyć się, aby zawsze leżał na widocznym, ważnym miejscu w waszym domu. Nie pozwólcie, aby ta księga znalazła się wśród zakurzonych, zapomnianych książek. Zachęcajcie rodziców, by czytali wam ten wspaniały list od Pana Boga do nas.

4. Modlitwa

Dzieci stają w kręgu i powtarzają słowa modlitwy. Katecheta wprowadza w modlitwę: Podziękujmy Panu Bogu za Pismo Święte.

Panie Boże, dziękujemy Ci za list, który wysłałeś do nas.

Dziękujemy, że dzięki niemu możemy się z Tobą spotkać i Ciebie poznać.

Dziękujemy Ci za to, że dajesz nam wskazówki, jak mamy żyć.

Pragniemy sięgać do tej Księgi jak najczęściej, by spotykać się z Tobą, bo my Ciebie też kochamy.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Zaprowadź literki na właściwe miejsca. Czy potrafisz odczytać napis? – dzieci wpisują literki we właściwe okienka i otrzymują napis: Pismo Święte.
2. II strona: Pomaluj pola takimi kolorami, jakie są przy znakach – dzieci zamalowują odpowiednie pola podanymi kolorami. Powinny otrzymać obraz zamkniętej Księgi Pisma Świętego (na okładce jest krzyż).

12. Znajduję Boga we Mszy Świętej

Cel ogólny

ukazanie prawdy, że Pana Boga możemy odnaleźć we Mszy Świętej

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Pana Boga może odnaleźć na Mszy św., która jest uczną przygotowaną dla nas przez Niego;
- rozumie, że podczas każdej Mszy św. Bóg chce mu powiedzieć, że go kocha;
- wie, że w niedzielę i ważne święta powinien uczestniczyć we Mszy św., by odpowiedzieć na zaproszenie Pana Boga.

Pomoce

białe obrusy, talerze, szklanki, ciastka, kompot; ilustracje: rodzina przy stole, kościół; ustawione stoły i krzeselka; osobny stolik nakryty białym obrusem, krzyż, chleb, kielich, świeca

Metody

praca z obrazem, rozmowa kierowana, analiza tekstu, inscenizacja

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta pokazuje ilustrację rodziny przy stole i zadaje dzieciom pytania:

- Co widzicie na tej ilustracji?
- Jak zachowuje się rodzina przy stole?
- Jak należy zachowywać się przy stole w czasie posiłków?

Następnie korzysta z wiadomości dzieci na temat stworzenia świata:

- Co Pan Bóg robił siódmego dnia? (odpoczywał)
- W jaki dzień tygodnia nie idziecie do przedszkola?
- Co wtedy robicie? (niedziela; odpoczywamy, chodzimy do kościoła, na spacer, bawimy się itp.)

Katecheta podsumowuje: Powiedzieliście, że Pan Bóg siódmego dnia odpoczywał, wy również odpoczywacie w niedzielę. Tego dnia idziecie też do kościoła, aby spotkać się z Bogiem, który zaprasza was do swojego domu, a potem odwiedzacie rodzinę, przyjaciół. Wiecie, że niedziela jest innym dniem niż pozostałe. Takimi wyjątkowymi dniami są także ważne święta religijne, np. Boże Narodzenie, Wielkanoc, Boże Ciało.

2. To mówi Pan

Nauczyciel wprowadza w rozważanie Pisma Świętego: Postuchajcie opowiadania o człowieku, który zaprosił gości na ucztę.

Pewien człowiek chciał się spotkać ze swoimi przyjaciółmi. Postanowił więc wyprawić wspaniałą ucztę i zaprosić na nią znajomych. Wszystko przygotowywał bardzo starannie: stoły pięknie ponakrywał, przyrządził wspaniałe potrawy, zadbał o pyszne ciasto, owoce. Kiedy wszystko było gotowe, a zastawione stoły uginały się pod pysznościami, posłał swojego sługę, aby powiedział zaproszonym gościom: „Przyjdźcie, bo już wszystko jest gotowe”. Pierwszy zaproszony odpowiedział słudze: „Kupiłem pole, muszę wyjść, aby je obejrzeć; proszę cię, uważaj mnie za usprawiedliwionego”. Sługa poszedł do drugiego zaproszonego, a ten mu odpowiedział: „Kupiłem pięć par wołów i idę je wypróbować; proszę cię uważaj mnie za usprawiedliwionego”. Więc sługa poszedł do następnego i usłyszał: „Poślubiłem żonę i dlatego nie mogę przyjść”. Sługa powrócił do domu i powtórzył swojemu Panu, co odpowiedzieli zaproszeni goście. Wtedy gospodarz bardzo się rozgniewał i nakazał swojemu słudze: „Wydź prędko na ulice naszego miasta i przyprowadź na ucztę biednych, bogatych, wysokich, niskich, młodych, starych, zdrowych, chorych, niewidomych!” (por. Łk 14,16b-21).

Katecheta zadaje dzieciom pytania:

- Co postanowił zrobić pewien człowiek?
- Kogo zaprosił na ucztę?
- Jak przygotowywał się na przyjęcie gości?
- Jak zachowali się zaproszeni goście?
- Dlaczego tak naprawdę nie przyszli? (tu mogą być trudności z odpowiedzią, ale należy pomóc dzieciom, że to były tylko wymówki i raczej nie chciało im się przyjść)
- Jak czuł się gospodarz?
- Co kazał zrobić?

3. Moja odpowiedź

Katecheta wprowadza w dalszą pracę: Teraz przygotujemy taką ucztę jak ten gospodarz.

Nauczyciel wybiera dzieci do inscenizacji. Dzieci stoją w różnych miejscach sali. Dziecko (gospodarz) nakrywa stół, rozstawia talerze, szklanki i czeka na zaproszonych gości. Po chwili robi się smutne, bo nikt nie przyszedł. Wychodzi na środek sali, zaprasza napotkane dzieci i usadza je przy stole (stół i krzesła powinny być przygotowane wcześniej, a zatem to, co działo się do tej pory na katechezie, należało przeprowadzić np. na dywanie). Dzieci chwilę siedzą przy stole i uczują (można poczęstować je ciastkami i kompotem – w porozumieniu ze stołówką przedszkolną lub rodzicami, którzy upieką ciasta i kupią napoje). Katecheta podsumowuje: Historię, którą usłyszeliście, opowiedział swoim uczniom Pan Jezus. Nie jest to historia o zwykłym człowieku i zwykłej uczcie. Gospodarzem, który przygotował ucztę i zaprosił przyjaciół jest Pan Bóg, a zaproszonymi gośćmi są ludzie ochrzczeni, czyli my. Przygotowana uczta to Msza Święta. Pan Bóg chce, byśmy wszyscy na nią przyszli i spotkali się z Nim. Goście, którzy odrzucili zaproszenie, to ludzie nieprzychodzący na Mszę Świętą. Jeśli kochamy Jezusa, to powinniśmy w każdą niedzielę i w święta być w kościele na tej wspaniałej uczcie przygotowanej dla nas.

Następnie nauczyciel na osobnym stoliku rozkłada biały obrus, stawia krzyż, kielich, świecę, kładzie chleb. Zaprasza tam dzieci i pyta, co ten widok im przypomina (Mszę św.).

Podsumowanie katechety: Bóg kocha nas i dlatego ofiarował nam Pana Jezusa, swojego Syna, aby otworzył nam niebo, (pokazujemy krzyż) bo bardzo chce, byśmy kiedyś do Niego przyszli. On tam na nas czeka. Dzięki temu, że Pan Jezus umarł na krzyżu, przeprosił Pana Boga za nasze grzechy. Dał nam też Mszę Świętą, podczas której możemy spotkać się z Nim.

4. Modlitwa

Nauczyciel staje z dziećmi w kręgu i wspólnie śpiewają piosenkę:

Słonko wstało, już jest dzień.

Słychać dzwony, dzień, dzień, dzień.

Dzwonek z wieży woła: „Chodźcie do kościoła”.

Dziś niedziela święta, każdy to pamięta.

Bim, bam – dzień, dzień, dzień. Każdy to pamięta.

CD „Piosenki i pieśni”, dodatek do podręcznika metodycznego dla klas I–III, Lublin

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Jakim kolorem jest w kalendarzu zaznaczona niedziela? Dlaczego? Którym dniem tygodnia jest niedziela? Dokończ kolorować kartkę z kalendarza – dzieci odpowiadają na pytania, następnie kolorują kartkę z kalendarza.
2. II strona

Pierwsze polecenie: dzieci mają połączyć kropeczki i wtedy otrzymają postać Pana Jezusa.

Drugie polecenie: Pomyśl, kto się ukrywa pod postacią chleba i wina – dzieci powinny dojść do wniosku, że są to symbole obecności Pana Jezusa.

13. Znajduję Boga, kiedy się przyjaźnię z innymi

Cel ogólny

ukazanie prawdy, że mogą znaleźć Pana Boga w swoich przyjaciółach

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że przyjaźń z innymi daje radość;
- wie, że Bóg uśmiecha się do nas przez naszych przyjaciół;
- rozumie, że może odnaleźć Boga w swoich przyjaciółach.

Pomoce

Pismo Święte, rekwizyty: pocztówki wakacyjne, list, paczka, pudełko po czekoladkach; ilustracje: uśmiechnięte dzieci; nagranie piosenki „Przyjaźń to największy dar” lub „Moi przyjaciele”, arkusz szarego papieru, markery

Metody

pokaz, burza mózgów, śpiew, krótki wykład, analiza tekstu, taniec integracyjny

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta pokazuje ilustracje uśmiechniętych dzieci (w różnych sytuacjach) i pyta: Jak myślicie, dlaczego te dzieci są uśmiechnięte? Nauczyciel proponuje pracę metodą burzy mózgów. Dzieci podają jak najwięcej powodów, a katecheta zapisuje pomysły na szarym papierze (lub na tablicy, jeśli taką dysponuje). Nie ocenia odpowiedzi, notuje wszystkie.

Podsumowanie: Podaliście wiele powodów radości dzieci na ilustracjach. Dzisiaj wybierzemy i porozmawiamy o jednym z nich: dzieci są zadowolone, ponieważ mają przyjaciół, przez których uśmiecha się do nich Bóg.

Nauczyciel zaprasza dzieci, by podeszły do stolika. Pokazuje im przykłady okazywania przyjaźni: pocztówki wakacyjne, listy, paczki, pudełko po czekoladkach.

2. To mówi Pan

Katecheta opowiada o przyjaźni w Piśmie Świętym, np. Dawida z Jonatanem lub Jezusa z Łazarzem, Martą i Marią. Może posłużyć się tekstami: 1 Sm 18,1-4; 1 Sm 19-20, 2 Sm 1,25n; 2 Sm 9,1; 21,7 (przyjaźń Dawida i Jonatana); Łk 10,38-40; J 11,1-44 (przyjaźń Jezusa z Martą, Marią i Łazarzem).

3. Moja odpowiedź

Katecheta, na przykładzie piosenek wyjaśnia, czym jest przyjaźń, co daje przyjaźń, dlaczego jest tak ważna w życiu człowieka.

Katecheta proponuje wspólne zaśpiewanie piosenki „Przyjaźń to największy dar” lub odtwarza nagranie z płyty:

1. Kiedy tak idziesz sam, proszę cię, zatrzymaj się.
Dziś do ciebie mówi Pan przez szum lasów, ptaków śpiew.
Jeśli chcesz usłyszeć Go, On do ciebie zniża się,
On ci daje przyjaźń swą, chciej dziś przyjąć ją.

Ref.: Przyjaźń to największy dar, jaki daje tobie Bóg,
przyjaźń to największy skarb, umiej go wziąć.
On z przyjaźni tobie dał ciszę leśną i toń wód,
błękit nieba, górski szczyt On tobie dał.
2. Gdy w twym życiu zdarzy się, serce twoje ściśnie ból,
On jest z tobą, wspiera cię, On twój Pan, Przyjaciel twój.
Gdybyś nawet został sam, cały świat opuścił cię,
to On z tobą zawsze jest, Jezus bardzo kocha cię.

Następnie śpiewa lub odtwarza z płyty piosenkę „Moi przyjaciele”.

1. Kiedy was nie ma, to jakby nagle
zabrakło w moim życiu muzyki.
Kiedy was nie ma, to czas mnie straszy,
że przeminę, że będę chwilą.
Kiedy was nie ma, to jakby niebo
miało się rozstać na zawsze ze słońcem.
Kiedy was nie ma, dosyć mam wszystkiego
i pragnę stąd na zawsze odejść.

Ref.: Moi przyjaciele, moi przyjaciele,
moi przyjaciele, bądźcie zawsze ze mną.
Moi przyjaciele, moi przyjaciele
z wami wiem, że wszystko mogę,
że wystarczy tylko chcieć.

2. Jak mam wyśpiewać, jak mam dziękować,
jak wytłumaczyć, że bez was mnie nie ma?
Przytulam do was moją miłość
i wdzięczność swą w modlitwę zamieniam.
Milion aniołków narysuję
i wszystkie razem postrącam z nieba.
Dom na górze wybuduję
i zagram clowna kiedy trzeba.

Katecheta podsumowuje: Gdy mamy przyjaciół, jesteśmy radośni, uśmiechnięci, czujemy się odważni. Pan Bóg uśmiecha się do nas przez naszych przyjaciół i przez nich możemy się z Nim spotkać, odnaleźć Go.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Jest piękna pogoda i świeci słońce. Dlaczego chłopiec jest smutny? Wytnij z Karty pracy elementy i popraw chłopcu humor – katecheta rozmawia z dziećmi na temat powodu smutku chłopca, następnie dzieci wycinają elementy z Karty pracy i wklejają, uzupełniając rysunek.
2. II strona: nie dotyczy pracy w podręczniku. Dzieci mają znaleźć w sali pudełko z klockami i wspólnie (bez kłótni) wybudować zamek lub jakąś inną budowlę.

Uwaga! Zamiast tego można wykorzystać płytę i książkę z opisem tańców integracyjnych: I. Wójcik, J. Wójcik, Jak Dawid tańczyć chcę. Tańce oparte na fabule biblijnej, Wydawnictwo KLANZA, Lublin 2003.

Proponuję taniec Wspólnota, s. 31-32.

WSPÓLNOTA

Trwali oni w nauce apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwach. Ci wszyscy, co uwierzyli, przebywali razem i wszystko mieli wspólne. (...) Codziennie trwali jednomyślnie w świątyni, a łamiąc chleb po domach, przyjmowali posiłek z radością i prostotą serca. (Dz 2,42-46)

Opis tańca

Metrum: 2/4

Tempo: żywe

Ustawienie: parami, po kole

Trzymanie: W

Wstęp: 4 takty

Układ części muzycznych w tańcu:

cz. I – 8 taktów

cz. II – 8 taktów

część I

Wszyscy żyjemy w jakiejś wspólnocie ludzi – może to być rodzina, klasa szkolna, grupa parafialna itd.

takty:

1–4 tańczący idą, para za parą, osiem kroków w I kierunku tańca

Będąc w tej wspólnocie, stopniowo coraz lepiej poznajemy się po to, by móc razem przeżywać radość i cieszyć się każdym nowym dniem, jaki nam dał Pan Bóg.

5–6 na „raz” partnerzy zwracają się twarzami do siebie i w trzech kolejnych krokach odchodzą od siebie

7–8 cztery razy klaszczą w dłonie

część II

Ale również po to, by dzielić smutek i ból, by wspólnie się modlić niezależnie od sytuacji, jaką aktualnie przeżywamy. Chcemy wspierać się wzajemnie w codziennym życiu.

1–4 w czterech krokach partnerzy mijają się prawym ramieniem i tyłem wracają czterema krokami na swoje miejsce (wykonujemy tzw. pętelkę ze swoją parą)

Aby wspólnota nie stała się martwa, powinna być otwarta na drugiego człowieka. Dlatego powinniśmy pamiętać o innych i zapraszać do niej nowych ludzi, starać się ich poznawać.

5–8 powtarzamy takty 1-4 z nowym partnerem, stojącym w kręgu naprzeciwko, z lewej strony naszego partnera, patrząc od naszej strony

14. Bóg obiecał ludziom Mesjasza – kogoś, kto będzie ich ratował

Cel ogólny

uświadomienie dzieciom, że Pan Bóg obiecał ludziom Mesjasza, czyli Zbawiciela

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Mesjasz to Zbawiciel świata obiecany i posłany przez Pana Boga;
- rozumie, przed czym ratuje nas Jezus;
- potrafi wyjaśnić, co jest ważne, by osiągnąć życie wieczne.

Pomoce

Pismo Święte, plansza z napisem: „Mesjasz, czyli Zbawiciel świata”; nagranie piosenki „Jezus najwyższe imię”, świeca, 4 ilustracje dotyczące udzielania pomocy

Metody

krótki wykład, analiza tekstu, pokaz, śpiew, refleksja

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta rozwiesza planszę: „Mesjasz, czyli Zbawiciel świata”. Dzieci przy jego pomocy starają się odczytać napis.

Nauczyciel wyjaśnia, co oznacza słowo Mesjasz i kto Nim jest. Nawiązuje do sceny z Księgi Rodzaju, kiedy Pan Bóg obiecał Adamowi i Ewie Zbawiciela. Podkreśla, że Pan Bóg kocha ludzi, pomaga im w potrzebie i ratuje w trudnych sytuacjach.

2. To mówi Pan

Katecheta przygotowuje dzieci do wysłuchania fragmentu Pisma Świętego: Za chwilę usłyszemy słowa Pana Boga, dlatego powstańcie. Zapalimy świecę, która symbolizuje obecność Boga wśród nas.

Nauczyciel odczytuje fragment Ewangelii: Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne (J 3,16).

Następnie zadaje dzieciom pytania:

- Kto umiłował świat? (Bóg)
- Dlaczego otrzymaliśmy Syna Bożego? (bo Bóg nas kocha)
- Jaka ma być nasza postawa? (mamy wierzyć w Boga)
- Co Pan Bóg nam obiecuje? (życie wieczne)

Katecheta podsumowuje wypowiedzi uczniów: Otrzymaliśmy od Pana Boga wielki dar – Jego ukochanego Syna, Pana Jezusa, który umarł na krzyżu, by nas zbawić. On pomaga nam, uczy nas, że mamy wierzyć i ufać Bogu oraz kochać ludzi. Kto tak postępuje, otrzyma życie wieczne w niebie.

Nauczyciel prosi, by dzieci stanęły w kręgu i proponuje wspólne zaśpiewanie pieśni „Jezus najwyższe imię”.

3. Moja odpowiedź

Dzieci siadają w kręgu na dywanie. Katecheta pokazuje im ilustracje przedstawiające różne sytuacje, w których ludzie pomagają sobie wzajemnie.

Dzieci podają sobie z ręki do ręki następujące obrazki:

1. Ktoś pomaga osobie niewidomej przejść przez ulicę.
2. Dwie małe dziewczynki wieszają pranie w ogrodzie.
3. Chłopiec idzie do szpitala odwiedzić przyjaciela.
4. Dzieci sprzątają mieszkanie.

Po obejrzeniu ilustracji dzieci zastanawiają się, w jaki sposób one komuś pomogły i po chwili chętni dzielą się przykładami.

Katecheta komentuje: Powinniśmy pomagać ludziom, ale sami też potrzebujemy pomocy w różnych trudnościach. Pan Jezus ratuje nas od wszelkiego zła, pomaga rozwiązać problemy, pociesza w smutku. Pomaga nam i cieszy się, gdy i my zauważamy potrzeby innych i udzielamy im pomocy nawet wtedy, gdy nie zdążą lub nie mają odwagi o nią prosić.

4. Modlitwa

Dzieci powtarzają za katechetą tekst modlitwy:

Dziękujemy Ci, Panie Boże, za to, że nas kochasz, zawsze czuwasz nad nami, posyłasz Jezusa, który nam pomaga i uczy, jak pomagać innym.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta tłumaczy rysunek.
2. II strona: Dorysuj zakończenie tej historii – katecheta najpierw rozmawia z dziećmi o zaistniałej sytuacji, czyli o tym, że chłopczyk był w sklepie zabawkowym ze swoim rodzeństwem i zgubił się. Został sam i rozplakał się. Dzieci mają narysować zakończenie tej historii, czyli np. spotkanie chłopca z rodzeństwem lub kogoś, kto pomaga mu odnaleźć rodzinę.

15. Bóg obiecał Maryi, że będzie Matką Syna Bożego

Cel ogólny

uświadomienie dzieciom, że Pan Bóg wybrał Maryję na Matkę swojego Syna

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Pan Bóg wybrał Maryję na Matkę Zbawiciela;
- rozumie, że Bóg obdarzył Maryję swoją łaską – urodziła się bez grzechu pierworodnego.

Pomoce

Pismo Święte, kolorowe plansze z ilustracjami przedstawiającymi Maryję przy codziennych zajęciach

Metody

pokaz, pantomima, rozmowa kierowana, analiza tekstu, krótki wykład, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta pokazuje dzieciom ilustracje, a następnie razem wieszają je w sali. Nauczyciel opowiada krótko o Maryi (gdzie się urodziła, jak żyła, czym się zajmowała) i wyjaśnia, że Bóg spośród tylu kobiet na ziemi wybrał właśnie Ją na Matkę swojego Syna.

2. To mówi Pan

Nauczyciel odczytuje fragment Ewangelii (Łk 1,31):

Oto poczniesz i porodzisz Syna, któremu nadasz imię Jezus.

Katecheta wybiera osoby, które zagrają rolę Maryi (słucha uważnie, stojąc ze złożonymi rękami lub klęcząc) i Anioła Gabriela (zwraca się do Maryi). Czyta jeszcze raz tekst, a dzieci przedstawiają go pantomimicznie.

Nauczyciel rozmawia z dziećmi o tym wydarzeniu:

- Kogo posłał Bóg do Maryi?
- Co Bóg obiecał Maryi?

Katecheta podsumowuje wypowiedzi dzieci: Maryja została wybrana przez Pana Boga na Matkę Jego Syna, bo była bez grzechu.

3. Moja odpowiedź

Katecheta zachęca dzieci, by zrobiły sobie postanowienia do realizowania przez cały tydzień. Powinny wybrać takie działania, które upodobnią je do Maryi, np.: słuchać rodziców, pomagać mamie i tacie, posprzątać swój pokój itp.

Następnie nauczyciel proponuje zaśpiewanie pieśni „Była cicha i piękna jak wiosna”.

4. Modlitwa

Nauczyciel prosi, by dzieci stanęły w kręgu i wspólnie odmawiają modlitwę „Zdrowaś Maryjo”.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta wyjaśnia, co przedstawia ilustracja.
2. II strona: Maryja zawsze z uśmiechem i miłością wykonywała swoje obowiązki. Pokoloruj, jak najładniej potrafisz, imię Maryi – dzieci kolorują i ozdabiają napis: Maryja.

16. Maryja uczy nas wierzyć w Boże obietnice

Cel ogólny

ukazanie Maryi jako wzoru zaufania Bogu

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Maryja była posłuszna Bogu i ufała Mu całym sercem;
- rozumie, że Maryja uwierzyła w Boże obietnice;
- potrafi wyjaśnić, co to znaczy być posłusznym rodzicom.

Pomoce

Pismo Święte, nagranie piosenki „Ona powiedziała tak”

Metody

rozmowa kierowana, opowiadanie, scenka dramatowa, analiza tekstu, krótki wykład

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta wywołuje kolejno kilkoro dzieci i daje im różne polecenia, np.: pokaż swoją ulubioną zabawkę, naśladowaj głos jakiegoś zwierzątka, naśladowaj samolot itp., a następnie pyta: Dlaczego robiliście to, o co byliście proszeni? Podsumowując wypowiedzi, zwraca uwagę na słowo „posłuszeństwo”. Opowiada dzieciom wydarzenie z życia Tomka.

Tomek wracał ze szkoły zamyślony i smutny. Przypomniał sobie, jak parę dni temu karetka pogotowia zabrała jego babcię do szpitala. Bardzo tęsknił za babcią i często o niej myślał. Po powrocie do domu chciał pójść na podwórko pobawić się z kolegą. Mama poprosiła go jednak, by zaopiekował się małym braciszkiem Jasiem, ponieważ chciała przygotować obiad. Obiecała Tomkowi, że później pójdą razem w odwiedziny do babci. Chłopiec ucieszony tą obietnicą, natychmiast zrezygnował ze swoich planów i posłusznie udał

się do pokoju opiekować się braciszkiem. Po obiedzie poszedł z mamą do szpitala, do kochanej babci.

Katecheta pyta:

- Dlaczego Tomek był smutny?
- Jakie miał plany na popołudnie?
- O co mama poprosiła chłopca?
- Jak on postąpił?

Nauczyciel podsumowuje: Tomek postąpił pięknie, posłuchał mamy. Wierzył, że mama spełni to, co obiecuje.

2. To mówi Pan

Katecheta wprowadza w rozważanie Pisma Świętego: Pan Bóg również daje obietnice. Są one bardzo ważne. Na ostatniej katechezie mówiliśmy o obietnicy, którą otrzymała Maryja (przypomina treść obietnicy, że Maryja urodzi Syna Bożego). Dziś dowiecie się, jak Maryja odpowiedziała Panu Bogu.

Nauczyciel czyta fragment Ewangelii: Oto ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według słowa twego (Łk 1,38).

Katecheta wyjaśnia, co znaczy wyrażenie „służebnica Pańska” (postulszna Bogu). Następnie prosi, by dzieci ustawiły się w dwóch rzędach (chłopcy po jednej, dziewczynki po drugiej stronie) i zwrócili się twarzami do siebie. Chłopcy odgrywają rolę Anioła, a dziewczynki odpowiadają słowami Maryi.

Chłopcy: Oto poczniesz i porodzisz Syna.

Dziewczynki: Oto ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według słowa twego. Wszyscy siadają w kręgu. Nauczyciel wyjaśnia: Maryja wiedziała, że Bóg ją bardzo kocha i to, co On chce, jest zawsze najlepsze. Ona wierzyła Bogu, ufała Mu i była posłuszna.

3. Moja odpowiedź

Katecheta podsumowuje: Tomek był posłuszny swojej mamusi tak jak Maryja Panu Bogu. My także chcemy być podobni do Maryi i słuchać Pana Boga tak jak Ona. Piosenka „Ona powiedziała tak” („Arka Noego”).

4. Modlitwa

Katecheta prosi dzieci, by stanęły w kręgu i powtarzały słowa: Maryjo, pomóż nam być zawsze posłusznymi naszym rodzicom.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Maryja odpowiedziała Bogu: (dzieci wpisują słowo TAK).

2. II strona

Pierwsze polecenie: Które dzieci są posłuszne swoim rodzicom? Daj im nagrodę. Pokoloruj cukierki przy właściwych obrazkach – katecheta omawia z dziećmi treść obrazków: dziecko czyta książkę; w pokoju jest bałagan, dziecko stoi na głowie; chłopiec trzyma nogi na stole, na którym wszystko jest powywracane; dziecko grzecznie je posiłek; dziewczynka jest ładnie ubrana; dziewczynka ma potargane włosy, rozwiązane sznurówki i plamy na sukience. Przy właściwych obrazkach dzieci kolorują cukierki.

Drugie polecenie: Co odpowiadasz rodzicom, gdy cię o coś proszą? Otocz pętlą odpowiednie słowo – dzieci zakresłają słowo „tak”.

17. W czasie Adwentu czekam na przyjście Jezusa

Cel ogólny

ukazanie Adwentu jako czasu oczekiwania na narodzenie Pana Jezusa

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, czym jest Adwent;
- rozumie, że Pan Jezus pragnie się z nami spotkać;
- potrafi wyjaśnić, jaki dar jest najprzyjemniejszy dla Pana Jezusa.

Pomoce

Pismo Święte, duże litery do napisu CZEKAM, plansza ze słowem ADWENT, opowiadanie pt. „Co Ci, Jezu, damy”, świece, kwiaty, duży napis: Uważajcie, czuwajcie, bo nie wiecie, kiedy czas ten nadejdzie (Mk 13,33), wzory serduszek dla każdego dziecka

Metody

opowiadanie, krótki wykład, analiza tekstu, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta zawiesza na tablicy kolejno litery słowa CZEKAM i pomaga dzieciom odczytać hasło, po czym wyjaśnia, że jest taki szczególny czas, kiedy czekamy na święta Bożego Narodzenia. Wiesz planszę ze słowem ADWENT i wyjaśnia jego znaczenie. Informuje, co ważnego dzieje się w Adwencie w kościele, wspomina o roratach.

Następnie opowiada wybrane fragmenty poniższej historii (wg własnego uznania).

„Na początek zagadka: Siedzi gdzieś na schodku, z małym smutkiem w środku; ma dziurawe ręce, serce i... nic więcej... Kto to jest? Zgadłyście. To Jezus. Siedzi tak i czeka. Czeka na człowieka, co miałby dla Niego coś najdroższego,

coś najważniejszego, coś najpiękniejszego. Idą ludzie i ludziska, ci z daleka, a ci z bliska. Tamten z worem, a ten z teczką, ten z portfelem, ten z woreczkiem... Chcą pokazać, że kochają, a że wiele rzeczy mają, więc coś niecoś, tycki, troszkę, na pociechę Mu wręczają. Siądźmy więc z boku, by nie robić tłoku i pogapmy się trochę.

Pierwszy pędzi piekarz Buła, no i już z daleka woła: »Masz tu, Jezusie, rogalik i chleba kawalek! – Jest smaczniutki i świeżutki, on odgoni Twoje smutki!« Za nim człapie cukiernik Margarynka. Zasapał się, bo niesie tort jak wieżę. Uśmiecha się tłusciutką gębusią i mówi: »Spróbuj tortu – palce lizać! Już Ci pewnie ślinka leci... To nakarmisz biedne dzieci.«

Następny toczy się kucharz Berbeluch, a w garnku chlupie mu zupa. Woła do Jezusa: »Najedz się zupy, zupy najsmaczniejszej, bo co może być od zupy, no powiedz, ważniejsze?«

A Jezus? – Siedzi gdzieś na schodku... Wszystko, co Mu dali, w śmiecie się zmieniło, porwał je wiatr, aż się zakurzyło.

Teraz idzie skąpiec Ociupinka. Powiewa stówką jak chorągiewką: »Masz tu sto złotych, to jest bardzo dużo, ale za to niech mi w niebie anioły kiedyś służą!« Kłania się teraz krawiec Fastryga: »Masz tu dwie kamizelki, chusteczkę i szelki! Za to daj mi w niebie tron, o taaaki wielki!« Szewc Zelówa idzie z butem, jednym butem, lecz podkutym: »Mam dla Ciebie but skórzany, żebym nie był w Twoim niebie przez aniołów zapomniany.«

A Jezus? Siedzi gdzieś na schodku... Wszystko, co Mu dali, w śmiecie się zmieniło...

Idzie dziewczynka z kwiatkiem: »Masz tu kwiatek, bo dziś święta, tylko o mnie wciąż pamiętaj!« Podbiega chłopiec z czekoladą: »Jezu, żeby mi nauka szła szybciotko, dobrze, gładko!« Drepcze babcia, prowadzi pieska: »Masz tu pieska, niech z Tobą mieszka.«

A Jezus? Siedzi na schodku... Wszystko, co Mu dali, w śmiecie się zmieniło... Idzie dzieciak jakiś mały. Nie ma w rękach niczego. Nieśmiało staje przed Jezusem i śpiewa:

»Co Ci dam? Co Ci dam? – Pustą kieszeń tylko mam...

Lecz mam coś, takie cosik, prawie nic, mały grosik...

– Serce mam, serce bierz! A mnie z sercem, jeśli chcesz!«

Wyciągnął Jezus po serce ręce, bo ten dzieciak dał najwięcej! Bo dał więcej niż sam miał. Serce dał – siebie dał!

Ale wciąż gdzieś niedaleko – siedzi na schodku Jezus... Co Mu dasz?»

T. Ruciński, Spotkał ktoś Jezusa, w: Co Ci Jezu damy, Katowice 1987, s. 101-103.

Katecheta rozmawia z dziećmi na temat opowiadania, zadając pytania:

- Jakie osoby występują w opowiadaniu?
- Jakie dary przynosili ludzie Panu Jezusowi?
- Który z darów podobał się Jezusowi najbardziej i dlaczego?

Nauczyciel podsumowuje wypowiedzi uczniów: Pan Jezus najbardziej ucieszył się z daru serca, bo serce oznacza miłość. On pragnie mieszkać w sercu, które kocha i jest znakiem dobroci.

2. To mówi Pan

Wprowadzenie: Za chwilę usłyszycie słowa, które zachęcają nas do przygotowania się na spotkanie z Jezusem.

Nauczyciel urządza uroczystą procesję ze świecami, kwiatami i Pismem Świętym. Potem czyta wybrany fragment Ewangelii wg św. Marka, a następnie na tablicy (lub na ścianie) umieszcza napis: Uważajcie, czuwajcie, bo nie wiecie, kiedy czas ten nadejdzie (Mk 13,33).

Katecheta pyta:

- Do czego zachęca nas Pan Jezus?
- Co to znaczy czuwać i jak możemy to robić?
- Dlaczego powinniśmy czuwać?

Nauczyciel podsumowuje wypowiedzi dzieci. Podkreśla, że Pan Jezus daje nam polecenie, abyśmy czuwali. Adwent jest czasem radosnego oczekiwania na spotkanie z Jezusem w czasie świąt Bożego Narodzenia, ale także w ciszy własnego serca. Do spotkania z Jezusem najlepiej przygotowujemy się przez spełnianie dobrych uczynków. Możemy zrobić coś dobrego dla kolegi lub koleżanki, być posłusznym rodzicom, nauczycielom, modlić się za nich. Nasze uczynki powinny wypływać z serca, bo takie najbardziej podobają się Panu Jezusowi.

3. Moja odpowiedź

Dzieci ustawiają się w kręgu i odliczają do trzech. Jedyńki tworzą I grupę, dwójki II, trójki III. Dzieci w grupach rozmawiają o tym, co dobrego mogą zrobić dla Pana Jezusa.

Wyznaczeni przedstawiciele grup udzielają odpowiedzi na zadane pytanie. Odpowiedzi nagradzamy brawami.

Nauczyciel rozdaje dzieciom wzory serduszek, na których przy pomocy rodziców będą rysowały swoje dobre uczynki. Następnie przyniosą je do kościoła na roraty i złożą w żłóbku, a przed wigilią zawieszą razem z katechetą na choince w kościele.

4. Modlitwa

Katecheta wprowadza w modlitwę: Ofiarujmy Panu Jezusowi swoje serca słowami pieśni, którą usłyszeliście w opowiadaniu: „Co Ci dam, co Ci dam...”
Jeśli dzieci jej nie znają, katecheta śpiewa sam.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Co dziecko chce podarować Jezusowi? Dokończ rysunek – na podstawie treści katechezy dzieci powinny dojść do wniosku, że jest to serce, ale mogą namalować też coś innego, np. kwiaty.
– Jak myślisz, co Jezus chciałby od nas otrzymać? Otocz pętlą właściwy obrazek – dzieci powinny zakreślić serce.
2. II strona: Pokoloruj puste pola na czarno. Białe z literkami powiedzą ci, jak nazywa się Msza Święta, na którą idą dzieci – dzieci powinny odczytać napis RORATY. Katecheta pomaga im w przeczytaniu słowa.

18. Jezus narodził się po to, aby pomagać ludziom

Cel ogólny

ukazanie, w jaki sposób Pan Jezus pomagał ludziom i jak dalej to czyni

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Pan Bóg posłał swojego Syna, by pomagał ludziom;
- rozumie, że Pan Jezus może mu pomóc;
- potrafi podać kilka przykładów, kiedy pan Jezus pomógł ludziom.

Pomoce

Pismo Święte, kartki z literkami do słowa POMAGAĆ, cztery rysunki przedstawiające Pana Jezusa pomagającego ludziom w różnych sytuacjach, nagranie piosenki „Nigdy nie zostawisz mnie” zespołu „Arka Noego”

Metody

układanka literowa, rozmowa kierowana, opowiadanie, analiza tekstu, praca z obrazem, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta rozdaje wybranym dzieciom siedem ponumerowanych karteczek (nie w kolejności). Na odwrocie każdej z nich znajduje się jedna literka.

P	O	M	A	G	A	Ć
1	2	3	4	5	6	7

Następnie prosi, by dzieci ustawiły się po kolei zgodnie z numerami na kartkach, pomagają im odczytać napis i zadaje pytanie: Co to znaczy pomagać?

Uzupełnia wypowiedzi uczniów, wyjaśnia, że pomagać to czynić dobro, sprawiać radość drugiemu człowiekowi, szczególnie potrzebującemu, wspierać innych w potrzebie, cierpieniu, smutku.

Katecheta opowiada dzieciom o Ani.

Ania bardzo lubiła chodzić do przedszkola. Pewnego razu jej mama poważnie zachorowała.

– Mamusiu, dzisiaj nie pójdę do przedszkola. Zostanę z tobą. Będę się tobą opiekować, zrobię ci herbatkę, przykryję kocem – powiedziała Ania. Bardzo się przejęła chorobą mamusi.

– Ależ Aniu, nie chcę, żebyś przeze mnie opuszczała przedszkole. Wiem, jak bardzo lubisz tam chodzić. Nie martw się, nic mi nie będzie, muszę tylko trochę odpocząć i poleżeć w łóżku. Zobaczysz, jak przyjdiesz, zrobię ci pyszny obiad i nawet nie zauważysz, że źle się wcześniej czułam – powiedziała mama.

Ania pocałowała ją na pożegnanie i pojechała z tatusiem do przedszkola. Cały czas myślała o chorej mamie. Nawet dzieci zauważyły, że jest smutna. Pani zapytała, czy coś się stało. Ania nie chciała jednak nic powiedzieć. Nie mogła się doczekać powrotu do domu i spotkania z mamusią. Kiedy przyjechał po nią tata, bardzo się ucieszyła. Tatuś jednak był smutny.

– Musiałem zawieźć mamę do szpitala, bo poczuła się gorzej. Będzie miała operację i dopiero jutro będzie można ją odwiedzić – powiedział tata Ani.

– Tatusiu, z mamusią jest naprawdę źle. Żałuję teraz, że nie zostałam z nią w domu.

– Ależ Aniu, dobrze zrobiłaś, że poszłaś do przedszkola. Mamusia nie chciała, żebyś tak bardzo się o nią martwiła. Wiesz co, pójdziemy dzisiaj do kościoła na Mszę św. i pomodlimy się za mamusię.

– Tak, poproszę Pana Jezusa, by uzdrowił mamusię. Pan Jezus może wszystko i jak będę modlić się codziennie, to mam nadzieję, że mnie wysłucha – powiedziała Ania.

Od tej pory chodziła codziennie z tatusiem do kościoła. Zostawała nawet dłużej po Mszy św., by jeszcze w ciszy pomodlić się: „Kochany Panie Jezu, Ty wszystko możesz. Przepraszam, że byłam czasami bardzo niegrzeczna i dokuczałam mamusi, a przez to sprawiałam przykrość Tobie. Obiecuję, że od dzisiaj się poprawię. Proszę Cię gorąco, ulecz moją kochaną mamusię”.

Ania bardzo dzielnie znosiła chorobę mamusi. Nawet mama zauważyła, że córeczka się zmienia. Zawsze kiedy odwiedzała mamusię w szpitalu, przynosiła jej kwiaty albo laurkę i mówiła:

– Nie martw się mamusiu, Pan Jezus cię wyleczy. Codziennie się do Niego modłę i proszę, by Ci pomógł.

Mamusia wyzdrowiała i mogła wrócić do domu. Ania bardzo się cieszyła, że mama czuje się już dobrze, że może ją wyściskać.

– Mamusiu, widzisz, Pan Jezus pomaga nam. Czuwał nad tobą w chorobie, wyleczył cię, wysłuchał moich małych modlitw. Proszę cię bardzo, chodźmy z tatusiem do kościoła na Mszę św., by podziękować Panu Jezusowi. On jest taki dobry.

Rodzice bardzo ucieszyli się propozycją Ani i razem poszli do kościoła.

Katecheta rozmawia z dziećmi na temat opowiadania, zadając pytania:

- Jakie osoby występują w opowiadaniu?
- Co się stało z mamą Ani?
- Co zrobiła Ania, gdy dowiedziała się, że mama jest poważnie chora i leży w szpitalu?
- Kto pomógł Ani?
- Co zrobiła Ania, gdy dowiedziała się, że mama jest już zdrowa?

Nauczyciel podsumowuje wypowiedzi uczniów: Pan Jezus zawsze nam pomaga. Wysłuchuje naszych modlitw, może czasami nie od razu, ale zawsze jest z nami, zwłaszcza w trudnych chwilach i pomaga nam, pociesza nas, bo nas bardzo kocha.

2. To mówi Pan

Katecheta, mówiąc o Panu Jezusie, podkreśla, że Jezus urodził się po to, by pomagać ludziom. Kiedy był mały, pomagał Maryi i Józefowi. Później, gdy nauczał, nigdy nie przechodził obojętnie obok osoby potrzebującej.

Nauczyciel dzieli dzieci na 4 grupy. Każda dostaje rysunek przedstawiający Pana Jezusa pomagającego ludziom. Grupy po kolei opowiadają, co widzą na rysunku. Następnie katecheta przybliży im te sceny z Pisma Świętego – krótko opowiada każde wydarzenie (teksty poniżej).

Rysunek 1.
**Człowiek, który zaczął cho-
dzić dzięki Jezusowi**
(J 5,1; 5-9)

Potem było święto żydowskie i Jezus udał się do Jerozolimy. (...) Znajdował się tam pewien człowiek, który już od lat trzydziestu ośmiu cierpiał na swoją chorobę. Gdy Jezus ujrzał go leżącego i poznał, że czeka już dłuższy czas, rzekł do niego: „Czy chcesz wyzdrowieć?” Odpowiedział Mu chory: „Panie, nie mam człowieka, aby mnie wprowadził do sadzawki, gdy nastąpi poruszenie wody. W czasie kiedy ja dochodzę, inny wstępuje przede mną”. Rzekł do niego Jezus: „Wstań, weź swoje nosze i chodź!”. Natychmiast wyzdrowiał ów człowiek, wziął swoje nosze i chodził.

Rysunek 2.
**Jezus pomaga Piotrowi łowić
ryby (Łk 5,1-7)**

Pewnego razu – gdy tłum cisnął się do Niego, aby słuchać słowa Bożego, a On stał nad jeziorem Genezaret – zobaczył dwie łodzie stojące przy brzegu; rybacy zaś wyszli z nich i ptulieli sieci. Wszedłszy do jednej łodzi, która należała do Szymona, poprosił go, żeby nieco odbił od brzegu. Potem usiadł i z łodzi nauczał tłumy. Gdy przestał mówić, rzekł do Szymona: „Wyptnij na głębię i zrzucicie sieci na połów!” A Szymon odpowiedział: „Mistrzu, całą noc pracowaliśmy i nic nie ułowiliśmy. Lecz na Twoje słowo zrzucę sieci”. Skoro to uczynili, zagarnęli tak wielkie mnóstwo ryb, że sieci ich zaczynały się rwać. Skinęli więc na współtowarzyszy w drugiej łodzi, żeby im przyszli z pomocą. Ci podpłynęli; i napelnili obie łodzie, tak że się prawie zanurzały.

Rysunek 3.

**Jezus pomaga biednej matce
(Mt 15,21-22; 25; 28)**

Potem Jezus odszedł stamtąd i podążył w okolice Tyru i Sydonu. A oto kobieta kananejska, wyszedłszy z tamtych stron wołała: „Ulituj się nade mną, Panie, Synu Dawida! Moja córka jest ciężko nękana przez złego ducha”. (...) przyszła, padła Mu do nóg i prosiła: „Panie, dopomóż mi”. (...) Wtedy Jezus jej odpowiedział: „O niewiasto, wielka jest twoja wiara; niech ci się stanie, jak pragniesz!” Od tej chwili jej córka była zdrowa.

Rysunek 4.

**Jezus pomaga żołnierzowi
(Łk 7,2-3; 6-7; 9-10)**

Sługa pewnego setnika, szczególnie przez niego ceniony, chorował i bliski był śmierci. Skoro setnik postyszał o Jezusie, wysłał do Niego starszynę żydowską z prośbą, żeby przyszedł i uzdrowił mu sługę. (...) Jezus przeto zdążył z nimi. A gdy był już niedaleko domu, setnik wysłał do Niego przyjaciół ze słowami: „Panie, nie trudź się, bo nie jestem godzien, abyś wszedł pod dach mój. I dlatego ja sam nie uważałem się za godnego przyjść do Ciebie. Lecz powiedz słowo, a mój sługa odzyska zdrowie”. (...) Gdy Jezus to usłyszał, zadziwił się nad nim, i zwróciwszy się do tłumu, który szedł za Nim, rzekł: „Powiadam wam: Tak wielkiej wiary nie znalazłem nawet w Izraelu”. A gdy wysłańcy wrócili do domu, zastali sługę zdrowego.

Katecheta podsumowuje: Pan Jezus bardzo chętnie pomagał ludziom. Nigdy nikomu nie odmówił swojej pomocy, jeśli widział, że ktoś wierzy w to, co On mówi. Nawet sam szukał tych, którzy potrzebowali pomocy.

3. Moja odpowiedź

Katecheta wracając do opowiadania o Ani, wyjaśnia, że każdy z nas może mieć trudne chwile, bo ktoś z bliskich zachoruje (tak jak mama Ani) albo sami jesteśmy smutni, bo nie mamy przyjaciół. Nasze problemy możemy jednak zawsze ofiarować Panu Jezusowi, modlić się do Niego, a On nam pomoże, bo bardzo nas kocha i nie chce, byśmy cierpieli.

Nauczyciel zachęca też dzieci, by nauczyły się nie tylko prosić o coś Pana Jezusa, ale i dziękować Mu za to, że nam pomaga.

4. Modlitwa

Dzieci stają w kręgu i śpiewają piosenkę Arki Noego „Nigdy nie zostawisz mnie”:

Dzięki Ci!

ˆe jesteś ze mną, gdy potrzebuję Cię.

Za każdy nowy dzień, kiedy budzę się,

Gdy w nocy modłę się, cierpliwie słuchasz mnie.

I gdy już mocno śpię, Ty do siebie tulisz mnie.

Ref.: Nigdy nie zostawisz mnie, nigdy nie opuścisz mnie.

Nigdy nie zostawisz mnie, nigdy nie opuścisz mnie. /2 razy

Dzięki Ci!

Za wszystkie dobre dni, a w smutkach jesteś Ty.

Pocieszasz zawsze mnie i wybaczasz błędy mi.

Dzięki Ci!

Za rękę prowadź mnie, do serca weź.

I aż po życia kres chcę mieć zawsze pewność, że

Ref.: Nigdy nie zostawisz mnie, nigdy nie opuścisz mnie. /4 razy

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Czy wiesz, co wydarzyło się na weselu w Kanie Galilejskiej? W jaki sposób Jezus pomógł gospodarzom? W stągwiach jest woda. Popraw gościom weselnym humor i pokoloruj stągwie – jest w nich teraz wino; dzieci odpowiadają na pytania, a potem kolorują stągwie.
2. II strona: Komu ty pomagasz? – rozmowa katechety z dziećmi.

19. Jezus przyszedł powiedzieć nam, że Bóg nas kocha

Cel ogólny

ukazanie prawdy o Bogu jako najlepszym Ojcu, który nas kocha

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Pan Bóg jest jak najlepszy Ojciec, który kocha swoje dzieci;
- rozumie, że Pan Bóg nie przestaje nas kochać nawet wtedy, gdy robimy coś złego;
- potrafi wskazać na Chrystusa jako tego, który objawia nam prawdę o Bogu.

Pomoce

Pismo Święte, ilustracja: ojciec trzyma syna na kolanach, nagranie piosenki „Tato” zespołu „Arka Noego”

Metody

opowiadanie, analiza tekstu, inscenizacja, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta rozmawia z dziećmi na temat: Jaki powinien być najlepszy ojciec? Przykładowe odpowiedzi: dobry, kochający, uśmiechnięty, taki, który przytuli, będzie miał zawsze czas dla dziecka.

Nauczyciel opowiada dzieciom historię o Andrzejku (tekst jest długi, należy go streścić, wybrać najważniejsze fragmenty):

Andrzej ma sześć lat i bardzo lubi bawić się z tatą. Tata pozwala mu wtedy włożyć swoją ulubioną czapkę – pamiątkę po dziadku – i udawać, że jest żołnierzem. Jednak zawsze prosi synka, by nigdy bez jego zgody nie ruszał czapki, bo jest to cenna pamiątka.

Pewnego dnia Andrzejek został w domu z babcią, bo rodzice musieli pojechać załatwić ważne sprawy. Babcia robiła obiad, a chłopiec wyciągnął zestaw

żołnierzyków i postanowił pobawić się w wojsko tak, jak to zawsze robił z tatą. W pewnym momencie stwierdził, że bardzo by mu się przydała czapka, którą miał tata. „Pożyczę ją tylko na chwilę i zaraz po zabawie położę na miejsce. Tata nawet się nie zorientuje, że ją wziąłem” pomyślał Andrzejek.

Tak był pochłonięty zabawą, że zapomniał o babci, która już zdążyła przygotować obiad i właśnie go wołała. Andrzejek przestraszył się – babcia może wejść i zobaczyć czapkę! Schował ją szybko pod łóżko i poszedł na obiad. Potem zapomniał o czapce, bo oglądał bardzo ciekawe kreskówki w telewizji. Wrócili rodzice. Tata nie miał ochoty na zabawę.

– Synku, dzisiaj jestem bardzo zmęczony, ale jutro pobawimy się w naszą kochaną zabawę – powiedział i poszedł spać.

W tym momencie Andrzejek przypomniał sobie o czapce i ucieszył się, że tata nie zauważył jej zniknięcia. Postanowił odłożyć ją na miejsce, jak tylko rodzice zasną. Wsunęła się jednak tak głęboko, że nie mógł jej wyciągnąć. Szarpnął mocniej i ... czapka zaczepiona o róg łóżka rozerwała się. Andrzejkowi napłynęły łzy do oczu.

– I co ja teraz zrobię? Jak tata się dowie, będzie bardzo zły, bo przecież to pamiętka po jego dziadku.

Chłopiec całą noc nie mógł spać, tylko myślał o czapce. W końcu przypomniał sobie, że na strychu jest podobna. Wszedł więc sam po drabinie na strych i znalazł czapkę. Okazało się jednak, że leżała za wysoko i nie mógł jej dosięgnąć. Wspiął się na półkę, ale poślizgnął się i upadł. Poczł wielki ból w ręce. Przy okazji narobił takiego hałasu, że obudził i przestraszył rodziców. Tata przyszedł sprawdzić, co się stało i bardzo się zdziwił, gdy zobaczył Andrzejka:

– Synku, co ty tutaj robisz sam o tej porze? – chciał go podnieść, ale wtedy chłopiec krzyknął z bólu.

– Co ci się stało?

– Upadłem na rękę i nie mogę nią wcale ruszać – powiedział ze łzami w oczach Andrzejek.

Tata natychmiast zabrał chłopca do szpitala. Po założeniu gipsu wrócili do domu. Tata powiedział, że rano porozmawiają o tym, co zaszło. Andrzejek bardzo bał się tej rozmowy, ale wiedział, że musi powiedzieć prawdę. Następnego dnia po śniadaniu tata zapytał:

– Synku, co ty w nocy robiłeś na strychu?

– Przecież wiesz, jakie to jest niebezpieczne – wtrąciła mama, która prawie płakała.

– Bardzo się przestraszyliśmy. Mogło ci się stać coś gorszego. Co ci przyszło do głowy, by tam pójść samemu?

Andrzejek nie mógł już wytrzymać i sam zaczął opowiadać o czapce, że wziął ją bez pozwolenia, porwał i chciał zamienić, i że więcej już tego nie robi.

Tato bardzo uważnie słuchał synka. Gdy chłopiec skończył, przytulił go, pocałował i powiedział:

– Wiesz teraz, że źle zrobiłeś. Ta czapka była dla mnie ważna, ale nie najważniejsza. Gdybyś mnie tylko spytał przed wyjazdem, pozwoliłbym ci się nią pobawić. Wiesz, że bardzo cię kocham, dlatego bardziej zmartwiła mnie twoja złamana ręka niż porwana czapka – ona nie jest najważniejsza, tylko ty.

– Tatusiu – powiedział Andrzejek – już nigdy nie wezmę niczego bez pytania i dziękuję, że na mnie nie nakrzyczałeś. Dziękuję, że mi wybaczyłeś i że dalej jestem dla ciebie kochanym synkiem, mimo że postąpiłem źle. Teraz już nigdy ciebie nie zawiodę. Kocham cię i mamusię i nie chcę was martwić.

Podszedł i ucałował rodziców.

Katecheta rozmawia z uczniami:

- W jaki sposób Andrzejek bawił się z tatą?
- Co zrobił Andrzejek?
- Jakie było jego zachowanie?
- Jak zareagował tata?
- Dlaczego tata nie ukarał Andrzejkę?
- Jaki był tata Andrzejkę?
- Kto nas wszystkich kocha nawet wtedy, gdy robimy coś złego?

Nauczyciel wiesz na tablicy ilustrację ojca trzymającego na kolanach syna. Następnie podsumowuje wypowiedzi uczniów: Andrzejek zrobił źle, ale mimo to jego tata nie gniewał się, bo dla niego syn był ważniejszy od czapki. Tak jest także z miłością Bożą. Pan Jezus mówił ludziom o wielkiej miłości Ojca. Objawiał nam, że Bóg nas zawsze kocha, nawet wtedy, gdy odchodzimy od Niego, nawet wtedy, gdy zapominamy o Nim, gdy zrobimy coś złego. Bóg jest najlepszym naszym Ojcem i dla Niego jesteśmy najważniejsi.

2. To mówi Pan

Katecheta opowiada przypowieść o synu marnotrawnym (Łk 15,11-32). Następnie przygotowuje dzieci do inscenizacji. Jedno dziecko gra rolę ojca, drugie syna marnotrawnego, a trzecie brata (nauczyciel może przygotować dla nich charakterystykę, stroje). Kiedy katecheta czyta przypowieść (może wybrać najważniejsze fragmenty), dzieci grają swoje role (pantomimicznie).

Nauczyciel podsumowuje: Takim kochającym ojcem jest Pan Bóg, a synem marnotrawnym człowiek, który od Niego odchodzi. Pan Bóg jednak czeka i chce mu przebaczyć, bo go kocha. Każdy z nas jest takim człowiekiem. Pan Bóg nigdy się od nas nie odwraca nawet wtedy, jak czasami zrobimy komuś coś złego, np.: siostrze, mamie, koleżance, koledze itp. Oczywiście martwi się, gdy źle

postępujemy, ale nie przestaje nas kochać. Pan Jezus ukazuje, że miłość Boża jest ogromna i nigdy się nie skończy.

3. Moja odpowiedź

Katecheta prosi, by dzieci stanęły w kręgu i śpiewa z nimi piosenkę „Arki Noego”: „Tato”.

4. Modlitwa

Nauczyciel zachęca dzieci do rozmowy z najlepszym Ojcem. Prosi, by każde z nich po kolei powiedziało coś Panu Bogu. Na początku dzieci powtarzają za katechetą:

Kochamy Cię, Ojczy i bardzo się cieszymy, że jesteś naszym Ojcem, robisz dla nas tyle dobra. Pragniemy Ci podziękować, że nas tak bardzo kochasz. Dziękujemy Ci również za naszych rodziców. Chcemy z Tobą rozmawiać rano i wieczorem, spotykać się z Tobą w kościele, na Mszy Świętej.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Katecheta wyjaśnia rysunek.
2. II strona: Połącz kropki, a dowiesz się, co Bóg przygotował dla każdego z nas – dzieci łączą kropki i otrzymują napis NIEBO.

20. Jezus przyszedł uzdrowić tych, którzy chorują

Cel ogólny

ukazanie Jezusa jako tego, który przywracał zdrowie ludziom chorym: sparaliżowanym, trędowatym, niewidomym, głuchym

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Jezus uzdrawiał chorych, przywracając im wzrok, słuch, zdolność chodzenia;
- rozumie potrzebę modlitwy za osoby chore oraz niesienia im pomocy.

Pomoce

Pismo Święte, plansze lub rysunki przedstawiające ludzi chorych, sparaliżowanych, niepełnosprawnych; nagranie piosenki „Otwórz me oczy”, kartki B5 dla każdego dziecka, kredki

Metody

śpiew, rozmowa kierowana, pokaz, analiza tekstu, rysunek

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta śpiewa z dziećmi piosenkę, pokazując odpowiednimi gestami poszczególne słowa:

Otwórz me oczy, chcę widzieć Jezusa.

I być bliżej Niego i kochać goręcej.

Otwórz me uszy i naucz mnie słuchać.

Otwórz me oczy, chcę widzieć Jezusa.

Następnie wprowadza dzieci w temat katechezy: Na pewno każdy z was czy ktoś z waszych bliskich chorował kiedyś. Spróbujcie wymienić nazwy tych chorób albo opowiedzieć, co was wtedy bolało.

Katecheta pokazuje plansze lub ilustracje przedstawiające ludzi chorych, sparaliżowanych, niepełnosprawnych i prowadzi rozmowę:

- Do kogo udaje się osoba chora?
- Co robi lekarz, jakie czynności wykonuje, aby pomóc choremu?

Uczniowie wymieniają różne możliwości. Katecheta podsumowuje: Osoba chora musi przestrzegać wszystkich zaleceń lekarza. Każdy z nas może też wspierać ludzi chorych, modląc się za nich, prosząc Jezusa, by pomógł im wyzdrowieć.

2. To mówi Pan

Nauczyciel przygotowuje dzieci do wysłuchania Ewangelii: Chcę wam opowiedzieć o Panu Jezusie, który również był lekarzem ludzi. Na swojej drodze spotykał wielu chorych na różne choroby i nigdy nie zostawiał ich bez pomocy. Postuchajcie fragmentu Ewangelii według św. Mateusza.

Wszyscy wstają. Katecheta zapala świecę i głośno odczytuje słowa Ewangelii: Stamtąd podążył Jezus dalej i przyszedł nad Jezioro Galilejskie. Wszedł na górę i tam siedział. I przyszły do Niego wielkie tłumy, mając z sobą chorych, ułomnych, niewidomych, niemych i wielu innych, i położyli ich u Jego stóp, a On ich uzdrowił. Tłumy zdumiewały się, widząc, że niemi mówią, ułomni są zdrowi, chromi chodzą, niewidomi widzą. I wielbiły Boga Izraela (Mt 15,29-31).

Analiza tekstu:

- Jakich ludzi przynoszono do Pana Jezusa?
- Co Jezus czynił dla chorych?
- Dlaczego Pan Jezus uzdrawiał ludzi?
- Co robili ludzie, kiedy widzieli, że chorzy odzyskali zdrowie?

Nauczyciel podsumowuje wypowiedzi uczniów: Pan Jezus kocha całego człowieka. Uzdrawia jego ciało i duszę. On jest najlepszym lekarzem. Pamiętajmy, że za każde dobro powinniśmy Mu podziękować.

3. Moja odpowiedź

Katecheta proponuje, by uczniowie wykonali laurki (kartki) dla dzieci, które przebywają w szpitalu. Potem zanieś je na oddział dziecięcy najbliższego szpitala.

4. Modlitwa

Katecheta prosi, by dzieci stanęły w kręgu i podaje intencję wspólnej modlitwy: za wszystkich ludzi chorych. Modlitwa „Ojcze nasz”.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Przyjrzyj się uważnie obrazkom. Zastanów się, co ważnego się wydarzyło – dzieci powinny dojść do wniosku, że Pan Jezus uzdrowił tych ludzi.

2. II strona

Pierwsze polecenie: Jak myślisz, czy lepiej być chorym, czy zdrowym? Dlaczego? Czy kiedyś chorowałeś? – dzieci wypowiadają się na ten temat.

Drugie polecenie: Dziewczynka jest chora, smutna i samotna. Co możesz zrobić, aby poczuła się lepiej? Uzupełnij rysunek – dzieci mogą dorysować koleżanki i kolegów, prezenty itp.

21. Jezus przyszedł przebaczać tym, którzy źle postępują

Cel ogólny

ukazanie Jezusa, który przebacza grzechy

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Jezus przebacza grzechy;
- rozumie, co to znaczy przebaczać.

Pomoce

tekst opowiadania „Spotkał ktoś Jezusa”, puzzle z literkami tworzącymi wyraz PRZEBACZAM (komplety dla grup)

Metody

drama, rozmowa kierowana, puzzle, analiza tekstu, krótki wykład

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta prosi dzieci, by uważnie obserwowały, co będą przedstawiać ich rówieśnicy w pantomimie (dzieci grające role należy przygotować wcześniej, przed katechezą lub na poprzedniej katechezie dać im teksty i poprosić rodziców o pomoc). Treść dramy:

Dwoje dzieci bawi się na podwórku zabawkami (chłopiec i dziewczynka). Po pewnym czasie wspólnej zabawy chłopiec wykorzystuje chwilę nieuwagi dziewczynki i zabiera jej zabawkę. Chowa ją pod kurtkę i odchodzi. Dziewczynka rozgląda się, szukając zabawki. Podbiega do chłopca i pyta o swoją zgubę. Ten wzrusza ramionami na znak, że nic o niej nie wie i odchodzi. Po chwili zastanowienia jednak wraca. Zawstydzony staje przed dziewczynką i podaje jej zabawkę. Dzieci podają sobie ręce na znak przebaczenia i znów bawią się razem. Są uśmiechnięte.

Katecheta omawia dramę, zadając dzieciom pytania:

- Co przykrego wydarzyło się podczas zabawy?
- Co czuła dziewczynka, gdy zabrano jej zabawkę? (pokażcie to swoją miną)
- Co oznaczał gest podanych rąk?

Nauczyciel prosi, by dzieci dobrały się w grupy po 9 osób (jeśli brakuje odpowiedniej liczby uczestników, można utworzyć grupy mniejsze). Następnie rozdaje im puzzle, na których są wypisane poszczególne litery (po jednej) wyrazu PRZEBACZAM. Poleca ułożyć puzzle. Dzieci odczytują hasło.

Katecheta informuje: Gest podanych rąk oznaczał to samo, co ułożony przez was bardzo ważny wyraz: PRZEBACZAM. Jak myślicie, co to znaczy przebaczać?

2. To mówi Pan

Nauczyciel opowiada historię z życia Jezusa: Pan Jezus przyszedł, by nauczyć nas, że wszystkim trzeba przebaczać. Pewnego razu zobaczył On człowieka imieniem Mateusz, który nie był lubiany przez ludzi, bo kradł i oszukiwał. Jezus wiedział o tym, a mimo to powiedział, że chciałby pójść do jego domu i razem z nim spożyć posiłek. Nie podobało się to ludziom, gdyż uważali, że Jezus nie powinien iść do tak złego człowieka. Wtedy usłyszeli od Jezusa piękną odpowiedź, że Nie potrzebują lekarza zdrowi, lecz ci, którzy się źle mają (Mt 9,12). Katecheta krótko omawia słowa Jezusa i stawia pytanie: Do czego Pan Jezus porównał złe czyny człowieka? (do choroby)

Następnie podsumowuje: Człowiek, który źle postępuje, popełnia grzechy, jest chory na duszy. Potrzebuje lekarstwa, którym jest przebaczenie. Gdy Jezus przebaczył Mateuszowi, ten stał się Jego przyjacielem. Innym przyjacielem Jezusa był Piotr. On nie tylko chciał być blisko Pana, ale nawet chciał Go bronić. Czy Piotr wytrwał w swoim postanowieniu? Posłuchajcie krótkiego opowiadania: Kiedy aresztowano Jezusa, Piotr poszedł za Nim. Dzięki znajomościom innego ucznia udało mu się wejść na dziedziniec. Stał tam i grzał się przy ognisku. W pewnym momencie podeszła do niego pewna kobieta i zapytała, czy nie jest jednym z uczniów Jezusa. Piotr zaprzeczył. Potem jeszcze dwa razy powiedział jej, że się myli, że on nie zna Jezusa. Zrobił tak, bo się przestraszył, że i jego aresztują. Wtedy zapiał kogut i Piotr się rozplakał. Zrozumiał, co zrobił – zaparł się swojego Mistrza, którego przecież kochał. Jednak Pan Jezus wybaczył mu tę słabość, a nawet uczynił go pierwszym papieżem.

3. Moja odpowiedź

Katecheta prosi, żeby dzieci przeprosiły się za wszystkie nieporozumienia i podały sobie ręce.

Katecheta podsumowuje: Pan Jezus bardzo kocha ludzi, a szczególnie tych, którzy potrzebują przebaczenia. Chce, aby w ich sercach zapanowała radość, by mieli zdrową duszę. Pragniemy być podobni do Pana Jezusa i zawsze przebaczać tym, którzy nas zasmucą lub skrzywdzą.

4. Modlitwa

Katecheta ustawia dzieci w kręgu. Prosi o powtórzenie modlitwy: Jezu, chcę być do Ciebie podobny. Naucz mnie przebaczać. Amen.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta wyjaśnia rysunki.
2. II strona

Pierwsze polecenie: Połącz kropki, pokoloruj kwiat i pomódl się za osobę, której coś przebaczyłeś – dzieci łączą kropki i kolorują powstały kwiat. Pomodlić się mogą w domu.

Drugie polecenie: Umieść literki we właściwych kratkach, a odczytasz piękne i ważne słowo – dzieci powinny otrzymać wyraz PRZEBACZENIE.

22. Jezus przyszedł nauczyć nas, jak się modlić

Cel ogólny

ukazanie Jezusa jako Nauczyciela modlitwy

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Jezus uczył apostołów modlitwy;
- rozumie, o co powinniśmy prosić Pana Boga na modlitwie;
- potrafi wyjaśnić, do jakiej modlitwy zaprasza nas Chrystus.

Pomoce

Pismo Święte, duży napis PROSZĘ, ponumerowane pytania do opowiadania „Proszę”, świeca, kwiaty, samoprzylepne kolorowe serduszka z ilustracją złożonych rąk (w 4-5 kolorach – po kilka sztuk, razem tyle, ile jest dzieci w klasie)

Metody

opowiadanie, rozmowa kierowana, analiza tekstu, krótki wykład

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta zawiesza na tablicy napis PROSZĘ. Uczniowie przy jego pomocy odczytują go.

Następnie nauczyciel opowiada historię pt. „Proszę”.

„Tatuś czytał książkę, siedząc w fotelu. Józio układał klocki na podłodze. Znudziła mu się jednak ta zabawa i postanowił go naśladować. Zaczął więc wyciągać z półki album z fotografiami zwierząt, który pozwolono mu oglądać. Książki były bardzo ciasno ułożone, półka dość wysoka, więc nie mógł sobie dać rady.

– Ja chcę książkę – powiedział.

Tata ani drgnął. Chłopiec pomyślał, że pewnie nie dosłyszał, więc krzyknął głośno, ale też nic nie uzyskał. Poszedł więc do babci rozżalony, ale ona wcale

mu nie współczuła. Zdziwiła się bardzo, że tak niegrzecznie żądał, zamiast ładnie poprosić. Wrócił więc do pokoju i powiedział, ale już inaczej:

– Poproszę o książkę ze zwierzętami.

Ojciec podał mu ją z uśmiechem. Józio usiadł na drugim fotelu i oglądał słonie, żyrafy, tygrysy, nosorożce. Książka jednak szybko się skończyła. Postanowił więc pobawić się ludzikami z kasztanów. Okazało się, że niektórym z nich powypadały ręce z patyczków. Chciał to naprawić. Poszedł do kuchni i powiedział do babci:

– Poproszę o nóż.

– Nie, dziecko, noża nie dostaniesz.

– Przecież proszę – dziwił się.

Babcia wytłumaczyła mu, że dzieci chciałyby robić różne rzeczy, które są dla nich niebezpieczne i wtedy dorośli nie mogą spełniać takich zachcianek, choćby się najpiękniej prosiło. Józio chciałby dostać nóż do zabawy, ale wiedział, że babci nie ma co się naprzykrzać. Westchnął więc tylko i nie marudził więcej.

Wieczorem, gdy się zaczynał modlić, tatuś przypomniał:

– Poproś Pana Boga o zdrowie dla nas wszystkich, o noc spokojną, o pokój na świecie.

Proszę Cię, Boże, o noc spokojną,
bo zaraz spać się kładę,
a dla mamusi i dla tatusia
o zdrowie i o radość.

Proszę Cię, Boże, ażebym jutro
grzeczniejszy był niż dzisiaj,
ażebym posprzątał swoje zabawki,
nie chował się przed myciem.

Proszę Cię, Boże, aby w przedszkolu
śmiały się wszystkie dzieci,
aby tańczyły i rysowały,
innych umiały cieszyć.

Proszę Cię, Boże, aby na świecie
ustały wszystkie wojny,
aby nie było chorych i głodnych,
płaczących, niespokojnych.

Weź mnie za rękę, Boże mój
i całe życie prowadź.

Weź mnie za rękę, Boże mój,
naucz najpiękniej kochać”.

Katecheta rozkłada ponumerowane pytania. Dzieci kolejno odkrywają kartki z pytaniami. Nauczyciel czyta głośno pytanie, a dzieci udzielają odpowiedzi.

1. Jakie osoby występują w opowiadaniu?
2. O co Józio prosił tatę?
3. O co modlił się Józio?
4. Za kogo się modlił?
5. Jak Józio zwracał się do Pana Boga?

Nauczyciel podsumowuje: Nasze prośby są bardzo różne, w zależności od tego, czego potrzebujemy. Kierujemy je do Pana Boga i On najlepiej wie, co z nimi zrobić.

2. To mówi Pan

Katecheta wprowadza w czytanie Pisma Świętego: Jezus uczy nas, jak mamy się modlić.

Nauczyciel urządza uroczystą procesję ze świecami, kwiatami i księgą Pisma Świętego.

Następnie czyta fragment Ewangelii według św. Marka (11,24), kilka razy powtarzając przeczytane słowa:

Dlatego powiadam wam: Wszystko, o co prosicie w modlitwie, stanie się wam, tylko wiercie, że otrzymacie.

Nauczyciel zadaje dzieciom pytania:

- Do czego zachęca nas Pan Jezus?
- Jak mamy się modlić?
- Kiedy Pan Jezus spełni nasze prośby?

Katecheta podsumowuje: Pan Jezus zachęca nas do modlitwy, która jest prośbą skierowaną do Boga. Z zaufaniem powinniśmy przedstawiać Bogu swoje potrzeby. On jest naszym najlepszym Ojcem. Pragnie naszego dobra, zawsze słucha naszych prośb i daje nam odpowiedź, ale może być bardzo różna, nie zawsze taka, jak byśmy tego pragnęli. Bóg wie, co dla nas jest dobre, i tylko to chce nam dać. Kiedy apostołowie prosili Pana Jezusa, by nauczył ich modlić się, nauczył ich modlitwy: „Ojcze nasz”. Wy też ją znacie. Modlitwa ta składa się z siedmiu prośb skierowanych do Pana Boga. W domu poproście rodziców, by pomogli wam znaleźć te prośby.

3. Moja odpowiedź

Katecheta rozdaje uczniom samoprzylepne kolorowe serduszka z ilustracją złożonych rąk. Prosi, aby dzieci dobrały się w grupy wg kolorów serduszek, a następnie porozmawiały i odpowiedziały na pytanie: Za kogo i o co powinniśmy się modlić?

Wybrani przedstawiciele poszczególnych grup przedstawiają odpowiedź. Następnie katecheta wypowiada wezwanie: „Ciebie prosimy, wysłuchaj nas, Panie”. Utrwala słowa wezwania za pomocą gestów. Ciebie prosimy (podnosimy rękę do góry), wysłuchaj nas, Panie (składamy ręce). Nauczyciel zachęca dzieci, aby codziennie w modlitwie przedstawiały Bogu swoje prośby.

4. Modlitwa

Wszyscy stoją w kręgu. Katecheta zapala świecę. Dzieci wypowiadają prośby do Pana Boga w różnych intencjach. Po każdej z nich nauczyciel dodaje wezwanie: „Ciebie prosimy”, dzieci odpowiadają: „Wysłuchaj nas, Panie”. Katecheta kończy modlitwę słowami: A teraz zbierzmy wszystkie prośby w jedno wielkie wołanie do naszego najlepszego Ojca w niebie: „Ojcze nasz...”.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Katecheta wyjaśnia, że rysunek przedstawia Pana Jezusa uczącego ludzi modlitwy.
2. II strona: Pokoloruj według wzoru – dzieci powinny otrzymać obraz modlącego się dziecka.

23. Boże Narodzenie

Cel ogólny

ukazanie znaczenia narodzenia Chrystusa

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, jak w Ewangelii św. Łukasza opisane jest narodzenie Chrystusa;
- rozumie znaczenie świąt Bożego Narodzenia;
- potrafi wykleić szopkę bożonarodzeniową z gotowych elementów.

Pomoce

Pismo Święte, szopka z papieru lub innego tworzywa, Karta pracy z elementami szopki, nożyczki, klej

Metody

rozmowa kierowana, krótki wykład, analiza tekstu, śpiew, wyklejanka

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta rozmawia z dziećmi na temat świąt Bożego Narodzenia:

- Jak przygotowujecie się do świąt Bożego Narodzenia?
- Co robią wasi rodzice?
- Na co szczególnie czekacie podczas tych świąt?
- Kto u was w domu ubiera choinkę?
- Dlaczego te święta są ważne dla chrześcijan?

Dzieci prawdopodobnie powiedzą o przygotowaniu potraw, sprzątaniu domu, ubieraniu choinki, oczekiwaniu na prezenty. Mogą mieć trudności z ostatnim pytaniem. Nauczyciel wyjaśnia: Święta Bożego Narodzenia są ważne, ponieważ są pamiątką narodzenia Pana Jezusa w Betlejem. W Jego narodzeniu wypełniła się obietnica Pana Boga dana ludziom w raju – zesłanie na świat Zbawiciela. Są to więc bardzo radosne święta. Pierwsza Msza Święta odprawiana jest wtedy już o północy i nazywa się pasterką, ponieważ pasterze pierwsi oddali hołd matemu Jezusowi.

2. To mówi Pan

Nauczyciel prosi, by dzieci zgromadziły się wokół szopki, którą stawia na stole. Następnie opowiada im o narodzeniu Chrystusa lub odczytuje fragment z Ewangelii wg św. Łukasza:

W owym czasie wyszło rozporządzenie cezara Augusta, żeby przeprowadzić spis ludności w całym świecie. Pierwszy ten spis odbył się wówczas, gdy wielkorządcą Syrii był Kwiryniusz. Podążali więc wszyscy, aby się dać zapisać, każdy do swego miasta. Udał się także Józef z Galilei, z miasta Nazaret, do Judei, do miasta Dawidowego zwanego Betlejem, ponieważ pochodził z domu i rodu Dawida, żeby się dać zapisać z poślubioną sobie Maryją, która była brzemienna. Kiedy tam przebywali, nadszedł dla Maryi czas rozwiązania. Powiła swego pierworodnego Syna, owinęła Go w pieluszki i położyła w żłobie, gdyż nie było dla nich miejsca w gospodzie.

W tej samej okolicy przebywali w polu pasterze i trzymali straż nocną nad swoją trzodą. Wtém stanął przy nich anioł Pański i chwała Pańska zewsząd ich oświeciła, tak że bardzo się przestraszyli. I rzekł do nich anioł: „Nie bójcie się! Oto zwiastuję wam radość wielką, która będzie udziałem całego narodu: dziś bowiem w mieście Dawida narodził się wam Zbawiciel, którym jest Mesjasz, Pan. A to będzie znakiem dla was: znajdziecie Niemowlę owinięte w pieluszki i leżące w żłobie”. I nagle przyłączyło się do anioła mnóstwo zastępów niebieskich, które wielbiły Boga słowami: „Chwała Bogu na wysokościach, a na ziemi pokój ludziom, w których sobie upodobał” (Łk 2,1-14).

Nauczyciel rozmawia z dziećmi o narodzeniu Jezusa:

- Dlaczego Józef z Maryją musieli pójść do Betlejem?
- Gdzie się zatrzymali na nocleg i dlaczego właśnie tam?
- Co się wydarzyło w szopie pasterskiej?
- Kto powiedział pasterzom, że narodził się Zbawiciel świata?
- Kto jeszcze cieszył się z narodzenia Jezusa?

Katecheta może nawiązać do szopki, którą dzieci mają przed sobą i zapytać, kogo tam widzą. Powinny wymienić: Pana Jezusa, Maryję, Józefa, owieczki, woła, osiołka, pasterzy...

3. Moja odpowiedź

Katecheta wyjaśnia, że szopki bożonarodzeniowe są wykonywane z różnych tworzyw, np. z drewna, gipsu, papieru i wielu innych. Co roku w każdym kościele ustawia się je, by przypominały o Bożym Narodzeniu. W niektórych parafiach są nawet szopki ruchome, a w Krakowie organizuje się na Rynku Starego Miasta konkurs i wystawę najpiękniejszych. Niektóre mają kilka metrów wysokości. My dzisiaj też wykonamy szopki, ale trochę łatwiejsze.

Następnie prosi, by dzieci wycięły z Karty pracy elementy, które będą tworzyły szopkę bożonarodzeniową. Wklejają je do podręcznika ucznia.

4. Modlitwa

Katecheta zaprasza dzieci do kręgu i proponuje zaśpiewanie pastorałki „Wołek i osiołek”.

Wołek, wołek, wołek i osiołek,
Dzieciątko w żółbeczku, a w stajence mróz – brrrr!
Kto stworzył świat cały? Tylko jeden Bóg! (2x)

Trzech, trzech, trzech Królów Magów,
Wołek i osiołek,
Dzieciątko w żółbeczku...

Czterech, czterech, czterech ewangelistów,
Trzech Królów Magów,
Wołek i osiołek,
Dzieciątko w żółbeczku...

Pięć, pięć, pięć przykazań kościelnych,
Czterech ewangelistów,
Trzech Królów Magów,
Wołek i osiołek,
Dzieciątko w żółbeczku...

Sześć, sześć, sześć stągwi kamiennych,
Pięć przykazań kościelnych,
Czterech ewangelistów,
Trzech Królów Magów,
Wołek i osiołek,
Dzieciątko w żółbeczku...

Siedem, siedem, siedem sakramentów,
Sześć stągwi kamiennych,
Pięć przykazań kościelnych,
Czterech ewangelistów,
Trzech Królów Magów,
Wołek i osiołek,
Dzieciątko w żółbeczku...

Osiem, osiem, osiem błogosławieństw,
Siedem sakramentów,

Sześć stągwi kamiennych,
Pięć przykazań kościelnych,
Czterech ewangelistów,
Trzech Królów Magów,
Wołek i osiołek,
Dzieciątko w żłóbeczku...

Dziewięć, dziewięć, dziewięć Chórów Anielskich,
Osiem błogosławieństw,
Siedem sakramentów,
Sześć stągwi kamiennych,
Pięć przykazań kościelnych,
Czterech ewangelistów,
Trzech Królów Magów,
Wołek i osiołek,
Dzieciątko w żłóbeczku...

Dziesięć, dziesięć, dziesięć Przykazań Bożych,
Dziewięć Chórów Anielskich,
Osiem błogosławieństw,
Siedem sakramentów,
Sześć stągwi kamiennych,
Pięć przykazań kościelnych,
Czterech ewangelistów,
Trzech Królów Magów,
Wołek i osiołek,
Dzieciątko w żłóbeczku...

Jedenastu, jedenastu, jedenastu Filistynów,
Dziesięć Przykazań Bożych,
Dziewięć Chórów Anielskich,
Osiem błogosławieństw,
Siedem sakramentów,
Sześć stągwi kamiennych,
Pięć przykazań kościelnych,
Czterech ewangelistów,
Trzech Królów Magów,
Wołek i osiołek,
Dzieciątko w żłóbeczku...

Dwunastu, dwunastu, dwunastu apostołów,
Jedenastu Filistynów,

Dziesięć Przykazań Bożych,
Dziewięć Chórów Anielskich,
Osiem błogosławieństw,
Siedem sakramentów,
Sześć stągwi kamiennych,
Pięć przykazań kościelnych,
Czterech ewangelistów,
Trzech Królów Magów,
Wółek i osiołek,
Dzieciątko w żłóbeczku...

Praca z podręcznikiem

1. I i II strona: Wytnij z Karty pracy elementy i wyklej szopkę – dzieci wycinają elementy szopki i przyklejają je w odpowiednich miejscach. Katecheta pomaga im w wykonaniu polecenia. To zadanie dzieci wykonują podczas katechezy (punkt 3.).

24. Jezus chce, abyśmy ufali Ojcu

Cel ogólny

ukazanie potrzeby zaufania Panu Bogu

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Pan Bóg chce dla nas jak najlepiej;
- rozumie, że Bóg chce, byśmy Mu ufali;
- potrafi zaufać Panu Bogu i powierzyć mu swoje życie.

Pomoce

Pismo Święte, ilustracje: ludzie niewidomi na ulicy, na spacerze, nagranie piosenki „Ci, co zaufali Panu”

Metody

opowiadanie, analiza tekstu, pokaz, rozmowa kierowana, zabawa „Atomy i molekuly”, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta opowiada historię o ciemnym pokoju:

Sześcioletni Janek był odważnym i mądrym chłopcem. Mama i tata byli z niego bardzo dumni. Pani w przedszkolu zawsze miała o nim dobre zdanie, ponieważ posłusznie wypełniał jej polecenia, był miły, uczynny, potrafił dzielić się z innymi tym, co miał i zgodnie się bawił. Nigdy nie dokuczał kolegom i koleżankom. Lecz pewnego zimowego wieczoru jego odwaga została wystawiona na próbę. Nagle w całym mieszkaniu zgasło światło i zrobiło się tak ciemno, że dookoła nic nie było widać. Rodzice zapalili świeczkę i ruszyli w kierunku pokoju, w którym Janek oglądał album ze zdjęciami z wakacji u babci na wsi”. Gdy dotarli na miejsce, zobaczyli coś, co wprawiło ich w wielkie zdumienie. Oto ich synek siedział spokojnie na swoim tapczaniku

ze złożonymi do modlitwy rączkami i przymrużonymi oczami. Mama widząc to, powiedziała:

– Dzieci bardzo boją się ciemności, a ty nie krzyczałeś – dlaczego?

Janek odpowiedział:

– Mamo, ja wiem, że wy mnie bardzo kochacie i pamiętacie o mnie, nawet gdy was przy mnie nie ma i jest ciemno. Wiedziałem, że przyjdziecie, bo nie zostawicie mnie samego.

Katecheta omawia opowiadanie za pomocą pytań:

- Jakim dzieckiem był Janek? (odważnym, mądrym, posłusznym, miłym, uczynnym, zgodnie się bawił, itp.)
- Co stało się wieczorem w domu Janka? (zgasło światło)
- Gdzie wtedy był chłopiec? (w pokoju)
- Z kim był Janek? (był sam)
- Dlaczego nie krzyczał, gdy zgasło światło? (nie bał się)
- Dlaczego się nie bał? (wiedział, że w pobliżu są rodzice, którzy go kochają i przyjdą mu z pomocą)

Nauczyciel wyjaśnia: Janek i jego rodzice bardzo się kochali, a także ufali sobie nawzajem, więc Janek nie miał powodu martwić się, kiedy zrobiło się ciemno. Ale są ludzie, którzy cały czas żyją w ciemności. Katecheta pokazuje ilustracje osób niewidomych i pyta:

- Na czyją pomoc mogą liczyć takie osoby? (innych ludzi)
- Po czym możemy ich rozpoznać? (mają białą laskę albo psa przewodnika)
- Kto pomaga im przejść przez ulicę? (inni ludzie)

Katecheta podsumowuje: Możemy więc powiedzieć, że ludzie niewidomi potrzebują pomocy innych. Janek ufał rodzicom, więc nie płakał, gdy zgasło światło i zrobiło się ciemno w pokoju. Niewidomi muszą ufać obcym ludziom, którzy pomagają im w życiu.

Pan Jezus bardzo pragnie, abyśmy ufali Jego Ojcu, tzn. uwierzyli, że On chce dla nas jak najlepiej, chce nam pomagać, ponieważ nas bardzo kocha. Posłuchajcie, co mówi nam o tym ewangelista Mateusz.

2. To mówi Pan

Katecheta czyta fragment z Ewangelii – Mt 9,27-30.

Gdy Jezus odchodził stamtąd, ruszyli za Nim dwaj niewidomi, którzy wołali głośno: „Ulituj się nad nami, Synu Dawida!”. Gdy wszedł do domu, niewidomi przystąpili do Niego, a Jezus ich zapytał: „Wierzycie, że mogę to uczynić?” Oni odpowiedzieli Mu: „Tak, Panie!”. Wtedy dotknął ich oczu, mówiąc: „Według wiary waszej niech wam się stanie!”. I otworzyły się ich oczy, a Jezus surowo

im przykazał: „Uważajcie, niech się nikt o tym nie dowie!” . Oni jednak, skoro tylko wyszli, roznieśli wieść o Nim po całej tamtejszej okolicy.

Katecheta rozmawia z uczniami:

- Dlaczego niewidomi wołali: „Ulituj się nad nami, Synu Dawida!”? (wiedzieli, że Pan Jezus może przywrócić im wzrok)
- O co zapytał ich Pan Jezus? (czy wierzą, że On może przywrócić im wzrok)
- Jaką odpowiedź usłyszał Pan Jezus? (Tak, Panie)
- Co stało się z tymi ludźmi? (znowu widzieli)

Nauczyciel podsumowuje: Ci niewidomi ufali Panu Jezusowi, wiedzieli, że ich kocha i wierzyli, że pomoże im w nieszczęściu. Jezus nie tylko przywrócił im wzrok, ale odzyskali też siły do dalszego życia. Pan Bóg chce dla nas jak najlepiej, pragnie nam zawsze pomagać, bo jesteśmy Jego kochanymi dziećmi.

3. Moja odpowiedź

Zabawa „Atomy i molekuły”. Katecheta prosi, by dzieci stanęły w rozсыpcie. Wyjaśnia im, że będą chodzić po sali w odpowiednim tempie. Jeśli powie, że mamy temperaturę + 10, dzieci idą do przodu dosyć wolno, temperatura + 50 – zdecydowanie szybko, temperatura 0 – stoją w miejscu, - 5 – idą wolno do tyłu itp., na hasło: molekula 5 – łączą się w grupy po 5 osób. Jeśli zostaje kilkoro dzieci (mniej niż 5), to rozdziela po jednym do utworzonych grup. Zespoły rozmawiają na temat: Jakie sprawy mogę powierzyć Panu Bogu? O co Go prosić?

Przedstawiciele grup podają przykłady.

Nauczyciel proponuje: Podziękujmy Panu Bogu za to, że się nami opiekuje, wysłuchuje nas i troszczy się o nas i naszych bliskich. Zaśpiewajmy piosenkę mówiącą o zaufaniu.

Gesty do piosenki:

Ci, co zaufali Panu (uniesienie rąk do góry),

H⁷ E cis

fis H⁷

E H⁷

odzyskują siły (jak siłacze pokazując swoje bicepsy),
otrzymują skrzydła jak orły (wymachy rąk naśladujące lot ptaka),
biegną bez zmęczenia (bieg w miejscu).

4. Modlitwa

Katecheta modli się z dziećmi „Aktem nadziei”. Jeśli go nie znają, to powtarzają za nauczycielem:

Ufam Tobie, boś Ty wierny,
wszechmogący, miłosierny,
dasz mi grzechów odpuszczenie,
łaskę i wieczne zbawienie.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Katecheta wyjaśnia rysunek – Jezus uzdrawia niewidomych.

2. II strona

Pierwsze polecenie: Dlaczego chłopiec spokojnie zasnął w lesie? Dlaczego nie płacze i nie boi się, choć jest sam? – dzieci podają odpowiedzi, a katecheta informuje, że chłopiec wie, iż znajdą go rodzice.

Drugie polecenie: Połącz wykropkowane litery, odczytaj napis i często powtarzaj te słowa – dzieci łączą kropki i przy pomocy nauczyciela odczytują napis: Jezu, ufam Tobie!

szczęśliwym być to miodek pić
i mieć porządne futro.

Pracować wciąż i piąć się wzwyż –
orzekła mała mrówka,
a ślimak rzekł: mieć własny dom
z garażem i ogródkiem.

A polny wiatr, obieżyświat,
przyleciał z końca świata:
Szczęśliwym być, to znaczy żyć,
nie robić nic i latać!

Zasepił się posepny sęp
i rzecze zasepiony:
– A czy ja wiem? Szczęśliwszy ten,
kto ma silniejsze szpony!

Przyleciał kos i zabrał głos,
i rzekł, niewiele myśląc:
– Szczęśliwym być, to z losu drwić
i gwizdać na to wszystko!

Aż nagle ktoś na pomysł wpadł,
wśród sporów i dociekań:
– A może by, a może tak,
zapytać się człowieka?

I właśnie tu, aż mówić wstyd,
skończyła się ballada,
bo człowiek siadł, w zadumę wpadł
i nic nie odpowiada.

śl. i muz. s. Magdalena Nazaretanka

(<http://www.idn.org.pl/medykon/wiersze/szczescie.htm>)

Katecheta omawia tekst piosenki za pomocą pytań:

- O co spierały się zwierzęta leśne? (co to znaczy być szczęśliwym)
- Co jest szczęściem według misia? (miód i porządne futerko)
- Co jest szczęściem dla mrówki? (ciągła praca i wspinanie się wzwyż)
- Co jest szczęściem według ślimaka? (własny dom z garażem i ogródkiem)
- Jak rozumie szczęście wiatr? (jako latanie i nie robienie niczego)
- Co jest szczęściem dla sępa? (posiadanie silnych szponów)
- Co jest szczęściem według kosa? (drwienie z losu, gwizdanie na wszystko)

- Jak rozumie szczęście człowiek? (człowiek nie udzielił odpowiedzi, tylko „siadł, w zadumę wpadł”).

Katecheta podsumowuje: Każde ze zwierząt inaczej rozumiało szczęście. Człowiek milczał, ponieważ dla niego odpowiedź nie była taka prosta. Sam nie bardzo umiał ją znaleźć. Szczęście możemy odkryć tylko wtedy, gdy zaczniemy go szukać z Panem Jezusem. On wie najlepiej, jak je osiągnąć.

Następnie katecheta pokazuje ilustrację: wizyta dziecka u chorej babci, chłopiec dzieli się cukierkami, uśmiechnięta twarz dziewczynki, bo kolega pożyczył jej długopis i ma czym pisać, Pan Jezus. Nauczyciel stawia pytania:

- Co przedstawia ta ilustracja? (dziecko odwiedza chorą babcie)
- Co widzimy na tej ilustracji? (chłopiec dzieli się cukierkami)
- Jaką buzię ma ta dziewczynka? (uśmiechniętą)
- Dlaczego się uśmiecha? (ma czym pisać)
- Kogo przedstawia ta ilustracja? (Pana Jezusa)

Katecheta podsumowuje: Pan Jezus wskazuje nam drogę do szczęścia, którym jest niebo. Teraz zapytajmy Go, co mamy robić, aby je osiągnąć.

2. To mówi Pan

Katecheta czyta tekst z Dziejów Apostolskich:

We wszystkim pokazałem wam, że tak pracując, trzeba wspierać słabych i pamiętać o słowach Pana Jezusa, które On sam wypowiedział: „Więcej szczęścia jest w dawaniu aniżeli w braniu”. (Dz 20,35)

Nauczyciel pyta: Na czym polega szczęście według Pana Jezusa?

Następnie podsumowuje: Dawać innym, dostrzegać potrzebujących będzie umiał ten, kto kocha Pana Jezusa i bierze z Niego przykład. Pan Jezus wskazał nam drogę do szczęścia, a jest nią miłość. Dlatego prosi nas, byśmy się wzajemnie miłowali tak, jak On nas umiłowal, a wtedy będziemy szczęśliwi.

3. Moja odpowiedź

Nauczyciel pyta dzieci, czym według nich jest szczęście. Powinny dojść do wniosku, że polega ono na czynieniu dobra innym ludziom, okazywaniu im miłości.

Katecheta prosi, by dzieci za pomocą pantomimy pokazały przykłady czynienia dobra dla innych. W tym celu dzieli grupę na 5, 6 zespołów, które pokazują wybrany pomysł, a pozostali odgadują, co przedstawiili.

4. Modlitwa

Katecheta wypowiada słowa modlitwy, a dzieci powtarzają:

Prosimy Cię, Panie Jezu, o dobre oczy i serce, byśmy widzieli potrzeby innych i nie byli obojętni, byśmy umieli dostrzegać problemy ludzi i chcieli im pomóc. Amen.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Katecheta omawia rysunek.
2. II strona: Wpisz kolejno do chmurek litery z ramki, od największej literki do najmniejszej, a dowiesz się, jaka jest droga do szczęścia – dzieci powinny otrzymać wyraz: miłość.

26. Jezus chce, abyśmy byli Jego uczniami

Cel ogólny

ukazanie prawdy, że Jezus uczy nas, jak mamy żyć

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Jezus pragnie, byśmy byli Jego uczniami;
- rozumie, że Jezus jest dla nas wzorem, jak żyć;
- potrafi wyjaśnić, co to znaczy być uczniem Jezusa.

Pomoce

Pismo Święte, nagranie piosenki „Jak w uczniowskim zeszytcie”

Metody

rozmowa kierowana, opowiadanie, analiza tekstu, krótki wykład, zabawa „Lustro”, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta rozmawia z dziećmi na temat: Kto nas czegoś uczy? Co to znaczy uczyć?

Prawdopodobnie dzieci wymienią: nauczyciel w szkole, pani w przedszkolu, rodzice, dziadkowie...

Nauczyciel podsumowuje: Od najmłodszych lat różni ludzie uczą was, np.: jak sznurować buty, robić latawce, pisać litery, zmywać naczynia, robić kanapki... Potem, jak będziecie starsi, nauczycie się wielu czynności potrzebnych w życiu, do wykonywania swojej pracy, np. żeby lekarz mógł leczyć ludzi, musi skończyć studia, odbyć praktykę. Czasami uczymy się czegoś, chociaż nawet o tym nie myślimy. Po prostu obserwujemy, jak to robi mama, babcia, dziadek, aż kiedyś potrafimy robić to sami. Może nawet już teraz przyglądacie się swoim bliskim i próbujecie ich naśladować. Jednak w życiu ważne są nie

tylko nasze umiejętności, ale też to, jak żyjemy z innymi ludźmi, jak się do nich odnosimy, co dla nich robimy. Takiej postawy uczy nas Pan Jezus, który chce, byśmy Go naśladowali.

2. To mówi Pan

Dzieci siedzą w kręgu. Katecheta podaje kilka przykładów postawy Pana Jezusa i rozmawia z dziećmi, w jaki sposób mogą Go naśladować (z podanych przykładów nauczyciel może wybrać kilka, maksymalnie 5, by ta część katechezy nie trwała zbyt długo ze względu na możliwość koncentracji dzieci).

1. Jezus, który wraca z Maryją i Józefem do Nazaretu po tym, jak się zgubił w Jerozolimie (być posłusznym rodzicom).
2. Jezus kuszony przez szatana na pustyni (walczyć z pokusami).
3. Jezus, który uzdrawia i leczy (pomagać innym).
4. Jezus mówiący o miłości nieprzyjaciół (kochać nieprzyjaciół).
5. Burza na jeziorze i Jezus ratujący apostołów (ufać Bogu).
6. Jezus uczący w przypowieściach, np.: o synu marnotrawnym, o siewcy (w zależności od przytoczonych przypowieści, np. przebaczać, słuchać i żyć Słowem Bożym).
7. Jezus uczący apostołów modlitwy (modlić się).
8. Ustanowienie Eucharystii (uczestniczyć we Mszy Świętej).
9. Śmierć Jezusa na krzyżu (jak cierpieć).
10. Zmartwychwstanie (jak się cieszyć).

Nauczyciel podsumowuje: Kiedy Pan Jezus chodził po ziemi, pouczał nas, jak mamy żyć. On pragnie, byśmy Go naśladowali. Na początku katechezy rozmawialiśmy o tym, czego możemy się nauczyć od innych ludzi, a teraz wiecie już, kto najlepiej pokazuje nam, jak przeżywać każdy dzień.

3. Moja odpowiedź

Katecheta proponuje zabawę „Lustro”. Prosi, by dzieci dobrały się w pary. Jedna osoba wykonuje pewne czynności, a druga jest „lustrem”, czyli naśladuje, powtarza jej ruchy i gesty, pamiętając, że w lustrze wszystko widzi się odwrotnie, czyli ręka lewa jest prawą... itp. Nauczyciel musi podawać bardzo precyzyjne polecenia, by dzieci wiedziały, co mają robić. Następną komenda pada dopiero wtedy, gdy „Lustra” powtórzą zadaną czynność. Po 2, 3 poleceniach następuje zamiana ról.

Przykłady:

- pokaż swój najpiękniejszy uśmiech,
- pokaż, jak się modlisz,
- pokaż, jak dajesz komuś prezent,

- pokaż, jak przebaczasz komuś, kto coś ci zawinił,
- pokaż, jak zmywasz naczynia,
- pokaż, jak kochasz swoich rodziców.

Katecheta stawia dzieciom pytania: Jak się czuliście, odgrywając swoje role? Jak myślicie, po co wykonaliśmy to ćwiczenie? (żeby pokazać, w jaki sposób możemy naśladować Pana Jezusa w codziennym życiu)

4. Modlitwa

Dzieci stoją w kręgu. Katecheta proponuje zaśpiewanie piosenki „Jak w uczniowskim zeszytku” (Śpiewniczek dla dzieci, oprac. s. A. Kalwas CMW, Wrocław 2001):

1. Jak w uczniowskim zeszytku, jakieś trudne zadanie,
takie dziwne jest życie, wielki znak zapytania.
Ref.: Co jest najważniejsze,
co jest najpiękniejsze,
co prawdziwe, jedyne, największe,
za co warto życie dać.
2. Każdy musi odnaleźć swoją własną odpowiedź,
tylko ten jest szczęśliwy, kto dowiedział się raz.
Ref.: Co jest najważniejsze...
3. Noszę krzyżyk maleńki, jak przyjaciel jest za mną,
tylko jedno spojrzenie i na pewno już wiem.
Ref.: Co jest najważniejsze...
4. Kochać co dzień od nowa, kochać co dzień goręcej,
zawsze być blisko Boga, razem z Nim iść przez świat:
Ref.: To jest najważniejsze,
to jest najpiękniejsze,
to prawdziwe, jedyne, największe,
za to warto życie dać.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Policz, ilu uczniów miał Pan Jezus. Czy wiesz, jak się nazywali? – dzieci liczą, powinny otrzymać liczbę 12. Próbują wymienić imiona apostołów, katecheta im pomaga.
2. II strona

Pierwsze polecenie: Narysuj swój portret – dzieci rysują swój portret.

Drugie polecenie: Pokoloruj te rysunki, na których dzieci naśladowują Pana Jezusa – katecheta wyjaśnia: na pierwszym rysunku dziecko ogląda telewizję; na drugim się modli; na trzecim dziewczynka podlewa kwiaty; na czwartym dziecko gra na komputerze. Dzieci powinny wybrać rysunek modlącego się chłopca i dziewczynkę podlewającą kwiaty.

27. Jezus chce, abyśmy słuchali Jego słów

Cel ogólny

ukazanie prawdy, że Pan Jezus chce, by ludzie słuchali Jego słów

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że słowa Pana Jezusa są zapisane w Piśmie Świętym;
- rozumie, że słowa Jezusa powinniśmy nosić w swoich sercach i żyć nimi na co dzień.

Pomoce

Pismo Święte, nagranie piosenki „Czytaj Biblię”

Metody

opowiadanie/drama, analiza tekstu, rozmowa kierowana, krótki wykład, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta opowiada dzieciom następującą historię (może też przygotować dwoje dzieci i poprosić, by zagrały tę scenkę):

Paweł wrócił z przedszkola bardzo przejęty i babcia zauważyła, że nie może usiedzieć na miejscu. Zapytała go, co się stało. Chłopiec powiedział, że musi znaleźć w domu Słowo Boże, bo pani katechetka prosiła, by dzieci przyniosły je na następną katechezę.

- No i co cię tak martwi?
- No bo gdzie ja mam znaleźć to słowo? Przecież jak ktoś coś mówi, to słów nie można złapać i przynieść.
- Oj, Pawełku. Słowo Boże to jest Pismo Święte, które stoi w pokoju twoich rodziców na osobnej półce. Idź i przynieś je, na pewno znajdziesz.

Po chwili Paweł przybiegł szczęśliwy, trzymając w ręku Biblię Tysiąclecia (katecheta pokazuje ją dzieciom).

- Babciu, czy dobrze znalazłem?
- Tak. To jest Pismo Święte. Pani katechetka wyjaśni wam, co to znaczy, że jest to Słowo Boże.

Nauczyciel omawia z dziećmi opowiadanie:

- Dlaczego Paweł wrócił zmartwiony z przedszkola?
- Co miał znaleźć?
- Co sprawiało mu trudność?
- Kto mu pomógł?
- Co to jest Słowo Boże?

Katecheta wyjaśnia: W tym roku rozmawialiśmy już o Piśmie Świętym i pokazywałem wam różne wydania tej książki. Pamiętacie? Mówiliśmy wtedy, że jest to list Pana Boga do ludzi. On chciał, byśmy Go poznali i wiedzieli, jak bardzo nas kocha, więc skierował do nas swoje Słowo. Powinniśmy uważnie słuchać tego, co Bóg mówi i starać się żyć na co dzień zgodnie z tym, czego nas uczy, ponieważ On chce, żebyśmy byli szczęśliwi.

2. To mówi Pan

Nauczyciel opowiada przypowieść o siewcy i wyjaśnia ją, akcentując fragment o tych, którzy przyjmują słowo i wydają plon.

Posiane wreszcie na ziemię żyzną oznacza tego, kto słucha słowa i rozumie [je]. On też wydaje plon: jeden stokrotny, drugi sześćdziesięciokrotny, inny trzydziestokrotny (Mt 13,23).

Katecheta podsumowuje: Pan Jezus chce, byśmy usłyszane Słowo Boże przyjęli i zachowali w swoim sercu. Wtedy będziemy wiedzieli, jak żyć w miłości z Bogiem i ludźmi.

3. Moja odpowiedź

Katecheta rozmawia z dziećmi na temat: Co to znaczy żyć Słowem Bożym i mieć je w swoim sercu?

Następnie wyjaśnia: Zawsze możecie poprosić waszych rodziców, by przeczytali wam fragment Ewangelii i pomogli zrozumieć, czego w tym tekście uczy nas Jezus i dlaczego chce, by żyć według Jego słów. Codziennie rozmawiacie z rodzicami, kolegami, koleżankami... Słyszycie wiele słów. Te najważniejsze są jednak zawarte w Piśmie Świętym. Przez nie mówi do nas sam Pan Jezus. On pragnie, byśmy Jego słowa nosili w swoich sercach, czyli często je wspominali i wypełniali, to znaczy robili to, o co On nas prosi, a wtedy będziemy przyjaciółmi Jego i innych ludzi. Zapamiętajcie, że nie wystarczy tylko słuchać, ale trzeba też wypełniać.

4. Modlitwa

Dzieci stoją w kręgu. Katecheta proponuje wspólne zaśpiewanie piosenki „Czytaj Biblię”.

1. Czytaj Biblię, módl się co dzień
módl się co dzień, módl się co dzień.
Czytaj Biblię, módl się co dzień,
jeśli wzrastać chcesz. /3x
Czytaj Biblię, módl się co dzień,
jeśli wzrastać chcesz.
2. Lepiej tobie ułomnym być...
niżli w grzechu trwać.
3. Zrobię z ciebie rybaka dusz...
gdy zaufasz mi.
4. Nieprzyjaciół pozdrawiaj też...
którzy gnębią cię.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta wyjaśnia rysunek – Pan Jezus naucza z łodzi, a tłumy słuchają Jego słów.
2. II strona: Otocz księgę Pisma Świętego pięknym sercem na znak, że chcesz mieć słowa Pana Boga w swoim sercu – dzieci rysują serce wokół księgi Pisma Świętego.

28. Jezus wzywa nas, abyśmy się nawracali

Cel ogólny

ukazanie potrzeby wyrażenia żalu za popełnione zło i wzbudzenie chęci zmiany życia

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że nawrócenie jest jak powrót na dobrą drogę po zbłądzeniu;
- rozumie, że musimy być gotowi zmienić swoje życie na lepsze.

Pomoce

ilustracje: człowiek spowiadający się przy konfesjonale, Pan Jezus – Dobry Pasterz; nagranie piosenki: „Przepraszam Cię, Boże, skrzywdzony w człowieku”

Metody

opowiadanie, analiza tekstu, rozmowa kierowana, taniec integracyjny, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta wprowadza w temat, opowiadając historię Kuby:

Kuba obiecał dziadkowi, że w sobotę pomoże mu sprzątać garaż. W piątek zadzwonił do niego kolega z przedszkola i zaprosił go do siebie do domu, by zagrał z nim w nową grę, którą kupił mu tata. Kuba się zgodził.

W sobotę ubrał się, zjadł śniadanie i już miał wychodzić, gdy nagle przypomniał sobie, że obiecał pomóc dziadkowi. Sprawdził, gdzie on jest, a kiedy zobaczył, że już sam zaczął sprzątać, wymknął się do kolegi.

Po powrocie do domu zauważył, że wszyscy siedzą jacyś smutni. Tata zapytał go, dlaczego nie powiedział mu o planowanym sprzątaniu garażu i czemu nie powiedział dziadkowi, że nie przyjdzie mu pomóc. Kuba tłumaczył się, że przecież zadzwonił kolega i on musiał pójść. Dziadek powiedział, że jest mu przykro

nie dlatego, że wnuk mu nie pomógł, tylko dlatego, że nie powiedział, iż tego nie zrobi. Mogli się umówić na inny dzień, a tak sam musiał posprzątać garaż. Kuba w końcu zrozumiał, że źle zrobił. Przeprosił dziadka i rodziców. Obiecał już nigdy tak nie postąpić.

Nauczyciel omawia z dziećmi opowiadanie:

- Co Kuba obiecał dziadkowi?
- Dlaczego tego nie zrobił?
- Jak się zachował?
- Jak czuł się dziadek, gdy Kuba mu nie pomógł?
- Co powiedział Kubie?
- Co zrobił Kuba?

Katecheta podsumowuje: Zdarza się, że popełnimy błąd i wtedy oddaliśmy się od Pana Boga. Ważne jest, byśmy chcieli zmienić nasze postępowanie na lepsze. Nauczyciel wiesza ilustrację Chrystusa – Dobrego Pasterza.

2. To mówi Pan

Katecheta czyta przypowieść o zaginionej owcy (Łk 15,1-7).

Przybliżali się do Niego wszyscy celnicy i grzesznicy, aby Go słuchać. Na to szemrali faryzeusze i uczeni w Piśmie, mówiąc: „Ten przyjmuje grzeszników i jada z nimi”. Opowiedział im wtedy następującą przypowieść: „Któż z was, gdy ma sto owiec, a zgubi jedną z nich, nie zostawia dziewięćdziesięciu dziewięciu na pustyni i nie idzie za zgubioną, aż ją znajdzie? A gdy ją znajdzie, bierze z radością na ramiona i wraca do domu; sprasza przyjaciół i sąsiadów i mówi im: „Cieszcie się ze mną, bo znalazłem owcę, która mi zginęła”. Powiadam wam: Tak samo w niebie większa będzie radość z jednego grzesznika, który się nawraca, niż z dziewięćdziesięciu dziewięciu sprawiedliwych, którzy nie potrzebują nawrócenia”.

Nauczyciel rozmawia z uczniami na temat usłyszanego słowa:

- Ile pasterz miał owiec?
- Ile mu zginęło?
- Co wtedy zrobił?
- Co zrobił, gdy znalazł owcę?
- Kim jest ten pasterz?
- Kim jest zaginiona owca?

Katecheta podsumowuje: Każdy człowiek to owieczka, której pasterzem jest Pan Jezus. Gdy zbłądzimy, On nas szuka i pomaga powrócić na właściwą drogę (ilustracja spowiadającej się osoby).

2	na „raz”	krok w bok prawą nogą w prawo
	na „dwa”	dostawienie lewej nogi do prawej

I wówczas dzielimy się z innymi ludźmi radością, którą napelnia nas łaska Pana.

3–4	w 4 krokach obrót przez prawe ramię o 360°
5–12	powtarzamy cz. II i III

3. Moja odpowiedź

Dzieci nadal stoją w kręgu. Katecheta proponuje wspólne zaśpiewanie piosenki, przez którą można przeprosić Pana Jezusa za złe czyny, słowa, myśli, sprowadzające nas na złą drogę i prosić o to, by Pan Jezus pomagał nam zmieniać się na lepsze, czyli nawracać, tzn. powracać na dobrą drogę po zbłądzeniu.

D e
Przepraszam Cię, Boże, skrzywdzony w człowieku,
A D
przepraszam dziś wszystkich was,
h e A D
żałuję za wszystko, to moja wina jest.

4. Modlitwa

Katecheta proponuje wspólną modlitwę – „Akt żalu”:

Ach, żałuję za me złości
jedynie dla Twojej miłości.
Bądź miłościw mnie grzesznemu,
dla Ciebie odpuszczam bliźniemu.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta wyjaśnia rysunek – Jezus jako Dobry Pasterz.
2. II strona

Pierwsze polecenie: Panu Jezusowi zginęła jedna owieczka. Pomóż Mu odnaleźć drogę do niej – dzieci rozwiązują labirynt, by dojść do owieczki. Ułatwienie – lepiej zacząć od owieczki.

Drugie polecenie: Zakreśl pierwsze litery wyrazów i wpisz je kolejno do krątek. Odczytaj hasło i zapamiętaj je – dzieci powinny otrzymać hasło: NAWRÓCENIE.

29. Jezus chce być moim Królem (Niedziela Palmowa)

Cel ogólny

zapoznanie dzieci z wydarzeniami dotyczącymi wjazdu Pana Jezusa do Jerozolimy

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, jak wyglądał wjazd Pana Jezusa do Jerozolimy;
- rozumie, że Pan Jezus jest innym królem niż królowie ziemscy;
- potrafi wyjaśnić znaczenie słowa „hosanna”.

Pomoce

Pismo Święte, ilustracja wjazdu Pana Jezusa do Jerozolimy, klej, kolorowa bibuła, sztuczne kwiatki, patyczki, nożyczki, płyta Jak Dawid tańczyć chcę

Metody

rozmowa kierowana, opowiadanie, analiza tekstu, śpiew, krótki wykład, wykonanie palm, taniec integracyjny

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta rozmawia z dziećmi na temat życia i zadań króla:

- Co robi król?
- Jakie są zadania króla?
- Gdzie mieszka król?
- Jak się ubiera król?
- Czym jeździ król?
- Czy znacie jakiegoś króla lub królową?

Nauczyciel podsumowuje: Rozmawialiśmy o królach i królestwach, które są na ziemi, ale istnieje też inny król i królestwo, o którym wam opowiem.

2. To mówi Pan

Katecheta wprowadza w opowiadanie: Tydzień przed męką i śmiercią Pan Jezus pojechał do Jerozolimy. Podróżował na osiołku, bo nie było jeszcze wtedy samochodów, samolotów, pociągów. Jak ktoś chciał przedostać się z jednej miejscowości do drugiej, musiał jechać na osiołku lub iść pieszo. Postuchajcie uważnie, co chce nam opowiedzieć osiołek, który wioził Pana Jezusa.

Stałem uwiązany przy wjeździe do wsi. Nagle podeszło dwóch panów, odwiązali mnie i chcieli ze sobą zabrać. Nie wiedziałem, dokąd mnie prowadzą. Trochę się bałem. Podszedł też mój gospodarz. Widziałem, że chwilę rozmawiali ze sobą, usłyszałem tylko, jak mówili: „Pan go potrzebuje”. Wyruszyliśmy w drogę. Na szczęście nie musiałem iść zbyt długo, nie lubię długich spacerów. Przyprowadzili mnie do jakiegoś człowieka ubranego w białą tunikę i czerwony płaszcz. Wyglądał zupełnie zwyczajnie. Zastanawiałem się, kim On jest. „Pewnie to ktoś ważny – pomyślałem – skoro mnie tu przyprowadzili”. Ktoś położył na moim grzbiecie płaszcz.

- Jaki piękny! – krzyknąłem na całe gardło.
- To dla mnie? Dziękuję!

Po chwili ów człowiek usiadł na moim przystrojonym grzbiecie i wyruszyliśmy w drogę.

Nie miałem zbytniej ochoty na spacer o tej porze dnia. Mój właściciel mówi, że u osłów to normalne... ale co on może wiedzieć o ostach... w moich uszach wciąż brzmiały słowa: „Pan go potrzebuje” – to sprawiło, że szedłem naprzód. Zastanawiałem się tylko, do czego mnie potrzebuje? Moje rozmyślenia przerwał krzyk.

- Co się dzieje? Co to za zamieszanie?

Podniosłem głowę i zobaczyłem dzieci z gałązkami oliwnymi biegnące w naszą stronę. Wszyscy wokół krzyczeli: „Hosanna! Błogostawiony Król, który przychodzi w imię Pańskie!” Dziwili mnie ci ludzie, którzy rzucali pod moje kopyta swoje płaszcze, gałązki oliwne i palmy.

Cieszyłem się na myśl, że niosę na grzbiecie Króla. I czułem w sercu wielką radość, że wybrał właśnie mnie, że mnie potrzebował tego dnia, aby wszyscy Go mogli zobaczyć.

Katecheta omawia opowiadanie:

- Kim jest król z tego opowiadania?
- Na czym wjechał do Jerozolimy?
- Co krzyczeli ludzie?
- Co trzymali w rękach?

– Jak mogę pomóc Jezusowi, żeby był widziany i rozpoznany przez innych ludzi?

Nauczyciel może pokazać dzieciom planszę z ilustracją przedstawiającą wjazd Pana Jezusa do Jerozolimy i omówić ją. W rozmowie powinien nawiązać do poprzednich wypowiedzi dzieci na temat króla i ukazać różnice pomiędzy królem ziemskim a Królem, jakim jest Jezus.

Następnie wyjaśnia im znaczenie i wymowę okrzyku „hosanna” – jest to wyraz pochodzący z języka aramejskiego: hosannah i oznacza: „pomóż”, „udziel pomocy”. W opisie wydarzenia Niedzieli Palmowej okrzyk „Hosanna” jest wyrazem hołdu składanego Chrystusowi jako Królowi, dlatego ludzie krzykali: „Hosanna Synowi Dawidowemu, błogosławiony, który idzie w Imię Pańskie...”

3. Moja odpowiedź

Wykład katechety: Podobnie jak mieszkańcy Jerozolimy my również oddajemy cześć Panu Jezusowi. Wydarzenie uroczystego wjazdu Pana Jezusa do Jerozolimy obchodzimy w ostatnią niedzielę Wielkiego Postu. Nazywamy ją Niedzielą Palmową i jest ona dniem, który rozpoczyna Wielki Tydzień – taki szczególny, najważniejszy tydzień w całym roku, w którym rozważamy śmierć i zmartwychwstanie Pana Jezusa.

W Niedzielę Palmową przed rozpoczęciem Mszy Świętej ksiądz święci gałązki palmowe przyniesione przez nas, a następnie idziemy w procesji wokół kościoła. Ta procesja i gałązki palmowe przypominają nam radosne powitanie Pana Jezusa w Jerozolimie.

Następnie nauczyciel proponuje wykonanie palemki z bibuły. Dzieci siedzą przy stolikach i ze zgromadzonych materiałów wykonują palmy. Można z nich zrobić wystawę w sali lub dzieci mogą zabrać je do kościoła w Niedzielę Palmową. Katecheta zamiast wykonania palm, może zaproponować taniec integracyjny Królem Bóg (płyta i książka z opisem tańców integracyjnych: I. Wójcik, J. Wójcik, Jak Dawid tańczył chęć. Tańce oparte na fabule biblijnej).

KRÓLEM BÓG

Kim dla ciebie jest Pan Bóg? Może zadawałeś sobie to pytanie wiele razy, a może wciąż szukasz na nie odpowiedzi?

Opis tańca

Metrum: 2/4

Tempo: wolne

Ustawienie: stoimy w zamkniętym kole, twarzą do środka

Trzymanie: V

Wstęp: 4 takty

Układ części muzycznych w tańcu:

cz. I – 2 x 4 takty

cz. II – 2 x 4 takty

część I

...O, jak są pełne wdzięku na górach

nogi zwiastuna radosnej nowiny

takty:

1

na „raz”

palcami prawej nogi akcent z przodu (ciężar ciała na lewej nodze)

na „dwa”

palcami prawej nogi akcent z boku

2

na „raz”

prawą nogę stawiamy z tyłu, jednocześnie przenosząc na nią ciężar ciała

na „dwa”

dostawiamy lewą nogę do prawej

3

na „raz”

krok lewą nogą do środka koła (ciężar ciała przenosimy na lewą nogę)

na „dwa”

krok prawą nogą na zewnątrz koła (ciężar ciała przenosimy na prawą nogę)

4

na „raz”

krok lewą nogą do środka koła (ciężar ciała przenosimy na lewą nogę)

na „dwa”

dostawiamy prawą nogę do lewej

5–8

powtarzamy takty 1-4 jeszcze raz

część II

...który ogłasza pokój, zwiastuje szczęście,

który obwieszcza zbawienie...

takty:

1

na „raz”

krok prawą nogą w I kierunku tańca

na „i”

dosunięcie lewej nogi do prawej

na „dwa”

krok prawą nogą w I kierunku tańca

2	
na „raz”	krok lewą nogą w I kierunku tańca
na „i”	dosunięcie prawej nogi do lewej
na „dwa”	krok lewą nogą w I kierunku tańca

...który mówi do Syjonu: „Twój Bóg zaczął królować!” (Iz 52,7)

3	
na „raz”	odstawiamy prawą nogę w prawo (jednocześnie zwracamy się twarzą do środka koła) i unosimy złączone ręce
na „dwa”	lewą nogę stawiamy skrzyżnie za prawą (lekko uginamy nogi w kolanach) i opuszczamy złączone ręce, tak by powstało trzymanie V

4	
na „raz”	krok w bok prawą nogą w prawo
na „dwa”	dostawienie lewej nogi do prawej

5–8 powtarzamy takty 1-4 jeszcze raz

4. Modlitwa

Dzieci stoją w kręgu. Nauczyciel proponuje wspólne zaśpiewanie pieśni „Jesteś Królem”.

Jesteś Królem, jesteś Królem, Królem jest Bóg! / 2 x DAHG

Podnieśmy wszyscy nasze serca,
podnieśmy wszyscy nasze dłonie,
stawajmy przed obliczem Pana,
wielbiąc Go!

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta wyjaśnia rysunek – wjazd Pana Jezusa do Jerozolimy.
2. II strona

Pierwsze polecenie: Przypatrzyć się ramce. Jak myślisz, co należy do Chrystusa Króla, który wjeżdża do Jerozolimy? Otocz to pętlą – dzieci powinny zaznaczyć płaszcz i trzcinę.

Drugie polecenie: To jest palma wielkanocna. Ozdób ją kwiatkami z papieru kolorowego. To zadanie można pominąć, jeśli dzieci będą wykonywały palmy na katechezie.

30. Jezus poświęca siebie dla nas (Wielki Czwartek)

Cel ogólny

zapoznanie dzieci z wydarzeniami Wielkiego Czwartku

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Pan Jezus ustanowił sakrament Eucharystii i kapłaństwa podczas Ostatniej Wieczerzy;
- wie, że Pan Jezus zgodził się cierpieć dla naszego zbawienia;
- zna modlitwę: „Niechaj będzie pochwalony Przenajświętszy Sakrament”.

Pomoce

Pismo Święte, ilustracja Ostatniej Wieczerzy, ilustracja przedstawiająca moment przeistoczenia podczas Mszy Świętej

Metody

krótki wykład, opowiadanie, rozmowa kierowana, analiza tekstu, praca z obrazem

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta wprowadza w temat: Pan Jezus wiedział, że będzie musiał wiele cierpieć i umrzeć na krzyżu. W Wielki Czwartek, dzień przed męką, postanowił pożegnać się ze swoimi uczniami i zjeść z nimi wieczerzę, która była Jego Ostatnią Wieczerzą. Apostołowie – przyjaciele Pana Jezusa – przygotowali ją w Wieczerniku. Wtedy Jezus ustanowił sakrament Eucharystii.

Kiedy przyjdziecie do kościoła w Wielki Czwartek, przeżyjecie bardzo uroczystą Mszę Świętą. Tego dnia świętują też wszyscy kapłani, ponieważ wtedy Pan Jezus ustanowił także sakrament kapłaństwa.

Po Mszy kapłan zanieś Monstrancję z Ciałem Pana Jezusa do ciemnicy, która jest symbolem więzienia. Przypomina nam to o tym, że po Ostatniej Wieczerzy

Pan Jezus został uwieszony, a potem osądzony i skazany na śmierć. Po liturgii w Wielki Czwartek ludzie zostają w kościele, by się modlić przed Najświętszym Sakramentem w ciemnicy.

2. To mówi Pan

Katecheta opowiada fragment Ewangelii mówiący o Ostatniej Wieczerzy:

A gdy oni jedli, Jezus wziął chleb i odmówiwszy błogosławieństwo, połamał i dał uczniom, mówiąc: „Bierzcie i jedzcie, to jest Ciało moje”. Następnie wziął kielich i odmówiwszy dziękczynienie, dał im, mówiąc: „Pijcie z niego wszyscy, bo to jest moja Krew Przymierza, która za wielu będzie wylana na odpuszczenie grzechów” (Mt 26,26-28).

Nauczyciel rozmawia z uczniami:

- Kiedy i gdzie Pan Jezus spożył Ostatnią Wieczerzę?
- Z kim Pan Jezus spożył Ostatnią Wieczerzę?
- Czym się podzielili z uczniami?
- Jakie słowa wypowiedział, dając im chleb i wino?

Katecheta rozmawia z dziećmi na temat ilustracji Ostatniej Wieczerzy, zwracając uwagę na postać Jezusa, który łamie chleb.

3. Moja odpowiedź

Katecheta podsumowuje: Pan Jezus tak bardzo nas kocha, że pozostał z nami. Możemy Go codziennie spotykać w kościele ukrytego w tabernakulum pod postacią chleba. Zawsze tam na nas czeka. Szczególnym czasem spotkania z Jezusem jest Msza Święta, podczas której ksiądz wypowiada te same słowa, które powiedział Pan Jezus do swoich uczniów.

Pan Jezus czeka na nas w Najświętszym Sakramencie. Za każdym razem kiedy przechodzimy blisko kościoła, rozpoznaje nasze kroki, słyszy nasze głosy i czeka, żebyśmy weszli do środka i porozmawiali z Nim. On bardzo chce usłyszeć o tym, co wydarzyło się dzisiaj, z kim się bawiliśmy, czy byliśmy grzeczni.

4. Modlitwa

Nauczyciel wprowadza w modlitwę: Teraz nauczymy się krótkiej modlitwy, którą możemy powiedzieć, kiedy wchodzimy do kościoła lub przechodząc obok.

Niechaj będzie pochwalony Przenajświętszy Sakrament, teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Dokończ kolorować rysunek. Co spożywał Jezus wraz z uczniami podczas Ostatniej Wieczerzy? – dzieci kolorują kielich i chleb. Odpowiadają, że Jezus wraz z apostołami spożywał chleb i wino.
2. II strona: Pokoloruj według wzoru – dzieci powinny otrzymać Monstrancję z Ciałem Pana Jezusa.

31. Jezus umarł za nas na krzyżu (Wielki Piątek)

Cel ogólny

ukazanie prawdy, że Jezus umarł na krzyżu z miłości do nas

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Jezus umarł na krzyżu dla nas;
- rozumie, że krzyż powinniśmy darzyć szacunkiem;
- potrafi okazać Jezusowi wdzięczność za zbawienie.

Pomoce

plansze przedstawiające: śmierć Pana Jezusa na krzyżu, wielkopiątkową adorację krzyża, miejsca, w których znajduje się krzyż; świeca, duży krzyż, biała serweta, obrazy stacji „Drogi krzyżowej”, nagranie pieśni „Rysuję krzyż”; 3 duże puzzle z napisami na dole: I – Jezus, II – umarł, III – na krzyżu, kredki

Metody

śpiew, rozmowa kierowana, krótki wykład, puzzle plastyczne, ekspozycja

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Przed spotkaniem z dziećmi katecheta przygotowuje stół przykryty białą serwetą, na którym stawia duży krzyż i świecę.

Nauczyciel rozpoczyna modlitwę od znaku krzyża świętego i tłumaczy jego znaczenie. Następnie prosi, by dzieci stanęły w kręgu i uczy je pieśni „Rysuję krzyż”.

Rysuję krzyż z kropelką krwi i jedną dużą łzą.

Za krzyżem drzwi, do nieba drzwi,
dla mnie otwarte są.

Ref.: Za ten krzyż i Twoje łzy,
za serdeczne krople krwi,

Jezu, dziękuję Ci.
Za otwarte nieba drzwi,
dróżkę, którą szedłeś Ty,
Jezu, dziękuję Ci.

Katecheta wyjaśnia, na czym polega nabożeństwo Drogi krzyżowej. Następnie opowiada o Wielkim Piątku: Jest jeden dzień w roku, w którym w szczególności sposób dziękujemy Jezusowi za Jego śmierć na krzyżu. Ten dzień to Wielki Piątek.

2. To mówi Pan

Nauczyciel dzieli grupę na 3 zespoły. Każdemu daje jeden puzzel z napisanym na dole słowem:

I zespół – Jezus,

II zespół – umarł,

III zespół – na krzyżu.

Dzieci rysują kredkami treść słowa, zespoły nie porozumiewają się między sobą (katecheta każdej grupie czyta wyraz i pomaga zrozumieć treść). Następnie łączą puzzle w jedną całość. Odczytują hasło: Jezus umarł na krzyżu. Chodzą wokół puzzli i przyglądają się rysunkom.

Katecheta pokazuje obrazy stacji drogi krzyżowej i opowiada o męce i śmierci Chrystusa: Pan Jezus został niesprawiedliwie skazany na śmierć na krzyżu. Przed ukrzyżowaniem był boleśnie biczowany, ukoronowany cierniem i zmuszony do niesienia ciężkiego krzyża na górę Golgotę w Jerozolimie. Droga była bardzo trudna. Pan Jezus trzy razy upadał pod krzyżem. Blisko Jezusa szła Jego Matka Maryja. Jej obecność i spojrzenie pełne miłości dodawało Panu Jezusowi sił. Na szczycie góry został ukrzyżowany. Umarł w piątek ok. godziny 15.00. Umarł, aby każdy człowiek stał się przyjacielem Boga. Ofiarował nam zbawienie, które Pan Bóg obiecał w raju Adamowi i Ewie.

Nauczyciel pokazuje obraz Pana Jezusa na krzyżu i odczytuje fragment Ewangelii – Mk 15,25-26:

A była godzina trzecia, gdy Go ukrzyżowali. Był też napis z podaniem Jego winy, tak ułożony: „Król żydowski”.

Następnie podsumowuje: Jezus oddał swoje życie z miłości do nas. W Wielki Piątek przychodzimy do kościoła na specjalne nabożeństwo, podczas którego adorujemy krzyż.

Katecheta pokazuje obraz przedstawiający wielkopiątkową adorację krzyża i wyjaśnia: Adorować krzyż, znaczy oddawać cześć Chrystusowi ukrzyżowanemu. Z wielką miłością i szacunkiem całujemy krzyż. Ten gest wyraża naszą wdzięczność dla Pana Jezusa za Jego wielką miłość. Krzyż budzi w nas smutek,

ale jest również pocieszeniem, początkiem największego zwycięstwa. Pan Jezus trzeciego dnia po śmierci zmartwychwstał i żyje wśród nas. Nauczyciel zaprasza dzieci do udziału w liturgii Wielkiego Piątku.

3. Moja odpowiedź

Katecheta rozmawia z dziećmi na temat miejsc obecności krzyża:

- Gdzie możemy zobaczyć krzyż? (po odpowiedziach dzieci pokazuje odpowiednie ilustracje)
- O czym nam przypomina krzyż?
- Dlaczego w naszym domu wisi krzyż?
- W jaki sposób czynimy znak krzyża?

Nauczyciel podsumowuje: Krzyż jest dla chrześcijanina bardzo ważnym znakiem. W naszych domach krzyż przypomina o męce i śmierci Jezusa, który umarł, by dać nam zbawienie. Kiedy wywieszamy krzyż w domach czy czynimy znak krzyża, wyznajemy wiarę w Boga.

4. Modlitwa

Katecheta zapala świecę stojącą przy krzyżu i zachęca dzieci do modlitwy spontanicznej, w której podziękują Panu Jezusowi za Jego mękę i śmierć.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta wyjaśnia rysunek – Pan Jezus umiera na krzyżu.
2. II strona: Narysuj w drzwiach do nieba krzyż – dzieci rysują krzyż.

32. Jezus powstał z martwych

Cel ogólny

ukazanie prawdy, że Święta Wielkanocne są pamiątką Zmartwychwstania Pana Jezusa

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Jezus zwyciężył śmierć;
- rozumie, że Święta Wielkanocne są pamiątką Zmartwychwstania Pana Jezusa;
- potrafi okazać wdzięczność Panu Jezusowi za dar zmartwychwstania i Jego żywą obecność wśród nas.

Pomoce

koszyczek ze święconką, obraz zmartwychwstałego Pana Jezusa, klej, arkusz szarego papieru, pięć części czerwonego papieru tworzących chorągiew (z napisem Alleluja), nagranie pieśni Jezus zwyciężył

Metody

opowiadanie, rozmowa kierowana, śpiew, pantomima, krótki wykład

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta opowiada dzieciom historię Kasi.

Kasia pierwszy raz przygotowywała razem z mamą koszyczek, w którym będą poświęcone pokarmy w Wielką Sobotę w kościele. Była bardzo radosna. W koszyku znajdowały się: kawałek chleba, kiełbasa, święteczna babka, sól. Najwięcej było jajek (katecheta pokazuje koszyk ze święconką).

Kasia była ciekawa, dlaczego w koszyczku najwięcej jest jajek. Mama wyjaśniła, że są one symbolem życia – z nich wykluwają się pisklęta, wydostają się na świat, kiedy pęka twarda skorupka. Pan Jezus natomiast dał ludziom nowe życie, kiedy po trzech dniach od swojej śmierci wyszedł z grobu żywy.

Dlatego w Niedzielę Zmartwychwstania Pana Jezusa z radością dzielimy się jajkiem, które jest znakiem życia.

Nauczyciel wyjaśnia: Dzisiaj będziemy mówić o bardzo radosnym wydarzeniu – Zmartwychwstaniu Pana Jezusa. A teraz zaśpiewamy piosenkę „Jezus zwyciężył”.

Jezus zwyciężył, to wykonało się.	d g
Szatan pokonany, Jezus złamał śmierci moc.	C F A
Jezus jest Panem, o alleluja,	d g
po wieczne czasy Królem królów jest.	d A d
Jezus jest Panem /4x	d g C F A
Tylko Jezus jest Panem	d
Jezus jest Panem	g
On jest Panem ziemi tej.	d A d

2. To mówi Pan

Katecheta pokazuje obraz Zmartwychwstania Pana Jezusa i przybliża dzieciom prawdę o Zmartwychwstaniu:

W niedzielę bardzo wcześnie rano, trzy kobiety poszły do grobu Pana Jezusa, aby namaścić Jego ciało. Chciały w ten sposób okazać miłość i wdzięczność Chrystusowi za to, że ofiarował swoje życie za nas. Zastanawiały się, kto im odsunie wielki kamień przy grobie. Gdy przyszły na miejsce, kamień był już odsunięty. Nagle zauważyły dwóch aniołów i bardzo się przestraszyły. Aniołowie zapytali: „Dlaczego szukacie żyjącego wśród umarłych? Nie ma Go tutaj; zmartwychwstał”. Kobiety z radością pobiegły oznajmić apostołom tę cudowną wiadomość.

Nauczyciel komentuje: Jezus zwyciężył śmierć. Po Zmartwychwstaniu ukazał się swoim uczniom. Pokazał im swoje przebite ręce i bok, żeby uwierzyli, że to naprawdę On. Apostołowie byli bardzo szczęśliwi. Jednego z nich – Tomasza, nie było wtedy i nie chciał uwierzyć, kiedy inni opowiadali mu, że Pan Jezus zmartwychwstał.

Katecheta czyta fragment Ewangelii – J 20,24-29 i wybiera dzieci, które zagrają rolę Pana Jezusa i Tomasza. Pozostałe są apostołami. Dzieci pantomicznie przedstawiają fragment Ewangelii. Nauczyciel pyta, jak czuły się, grając swoje role. Następnie podkreśla to, co powiedział Pan Jezus: „Błogosławieni, którzy nie widzieli, a uwierzyli”. Wyjaśnia dzieciom, że właśnie my jesteśmy w takiej sytuacji. Nie widzieliśmy Jezusa, ale wierzymy, że naprawdę Zmartwychwstał mocą Bożą.

3. Moja odpowiedź

Katecheta mówi: Już niedługo będziemy obchodzić pamiątkę zmartwychwstania Pana Jezusa. Przypominamy je sobie w każdą niedzielę, gdy idziemy do kościoła na Mszę Świętą. Szczególnie jednak przeżywamy je w święta Zmartwychwstania, czyli w Wielkanoc.

Następnie zadaje dzieciom pytanie: Gdzie dzisiaj spotykamy żyjącego Pana Jezusa?

Każde dziecko po udzieleniu dobrej odpowiedzi nakleja kawałek czerwonego papieru na przygotowany arkusz szarego papieru. Pięć dobrych odpowiedzi tworzy chorągiew Zmartwychwstałego Pana Jezusa.

Nauczyciel zachęca dzieci do pójścia z rodzicami na Mszę Świętą w Niedzielę Wielkanocną.

4. Modlitwa

Dzieci stoją w kręgu. Katecheta proponuje modlitwę jako podziękowanie Jezusowi za dar Zmartwychwstania:

Panie Jezu, dziękujemy Ci, że z miłości do nas zwyciężyłeś śmierć i szatana.

Dziękujemy Ci za to, że i nam obiecałeś zmartwychwstanie.

Dziękujemy Ci, że jesteś wśród nas stale obecny.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta wyjaśnia treść rysunku – pusty grób, żołnierze leżący z zasłoniętymi oczami, tak przedstawia się zmartwychwstanie Jezusa.
2. II strona: Pokoloruj chorągiew, która oznacza zwycięstwo Pana Jezusa nad śmiercią – dzieci kolorują chorągiew na czerwono.

33. Jezus żyje i jest zawsze z nami

Cel ogólny

ukazanie prawdy, że Jezus jest zawsze z nami

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Jezus zmartwychwstał, żyje i jest z nami;
- wie, że Jezus daje nam pokój i radość.

Pomoce

Pismo Święte, ilustracja: Jezus po zmartwychwstaniu przychodzi do apostołów, kartki A4, kredki, nagranie pieśni „Pokój mój daję wam”

Metody

rozmowa kierowana, krótki wykład, rysunek, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta rozmawia z dziećmi na temat: Co was cieszy, co sprawia wam radość?

Przykładowe odpowiedzi: wycieczka z rodzicami, otrzymywanie prezentów, wizyta bliskich osób, urodziny, imieniny...

Nauczyciel podsumowuje: Możemy powiedzieć, że radość sprawiają nam bliscy sercu ludzie, np. rodzice, rodzeństwo, przyjaciele. Dzisiaj porozmawiamy o Osobie, która jest zawsze najbliżej nas, zna nas najlepiej i dała nam największą radość.

2. To mówi Pan

Katecheta pokazuje ilustrację i opowiada o reakcji apostołów na wieść o zmartwychwstaniu Pana Jezusa. Mówi, że bardzo się ucieszyli i byli szczęśliwi. Pan Jezus kilkakrotnie spotykał się z nimi. Pewnego dnia przyszedł do nich mimo

zamkniętych drzwi i powiedział: „Pokój wam”. Nauczyciel pyta: Jak myślicie, co oznaczają te słowa?, po czym podsumowuje wypowiedzi dzieci: Jezus chciał, by apostołowie zrozumieli, że nie muszą się bać. Chciał, by nie mieli wątpliwości, że On żyje i jest prawdziwy. Ąeby im to udowodnić, zjadł z nimi posiłek. Przyniósł im pokój serca i ogromną radość.

3. Moja odpowiedź

Katecheta tworzy grupy (4-5), którym rozdaje kartki A4 i kredki. Prosi, by dzieci zastanowiły się, gdzie możemy spotkać Pana Jezusa i narysowały te miejsca. Przedstawiciele grup omawiają rysunki. Katecheta może wymienić miejsca, których nie uwzględnili dzieci. Z wykonanych prac nauczyciel urządza wystawę w sali.

4. Modlitwa

Dzieci stoją w kręgu i śpiewają pieśń: „Jezus jest tu”.

Jezus jest tu / 2 x
O wnieśmy ręce,
wielbiąc Jego imię,
Jezus jest tu.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta wyjaśnia rysunek – Pan Jezus spożywa posiłek z uczniami.

2. II strona

Pierwsze polecenie: Pomaluj litery na kolor żółty lub pomarańczowy. Spróbuj wymówić pokolorowane słowo – dzieci kolorują słowo „tabernakulum” i próbują je odczytać.

Drugie polecenie: Narysuj miejsce, gdzie możemy dzisiaj spotkać Pana Jezusa – dzieci rysują takie miejsca, np. kościół, Msza Święta, modlące się dziecko, inna osoba. Polecenie można pominąć, jeśli dzieci wykonały je na katechezie (na kartkach A4).

34. Jezus udziela nam Ducha Świętego

Cel główny

ukazanie prawdy, że Jezus dał nam Ducha Świętego

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Jezus posłał Ducha Świętego apostołom i Maryi;
- rozumie, że Duch Święty jest także naszym Pocieszycielem, pomaga nam w drodze do nieba, pociesza i przemienia serca.

Pomoce

ilustracje: płaczący chłopiec, smutni apostołowie, Zesłanie Ducha Świętego; nagranie pieśni „Duchu Święty, przyjdź”

Metody

praca z obrazem, krótki wykład, rozmowa kierowana, analiza tekstu, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta pokazuje ilustrację przedstawiającą płaczącego chłopca. Rozmawia o niej z dziećmi:

- Kogo widzicie?
- Jak myślicie, co się stało?

Nauczyciel podsumowuje: Czasami jesteśmy smutni i bardzo pragniemy pomocy. Ten chłopiec zgubił drogę do domu. Powiedzcie, jak można mu pomóc? (rozmowa z dziećmi na temat znajomości adresu).

Następnie podsumowuje: Jest ktoś, kto pociesza i pomaga nam znaleźć drogę do domu Boga Ojca – do nieba. Nie znamy dokładnego adresu. Bóg daje nam Pomocnika, bez którego nikt nie może znaleźć drogi do nieba. Dzisiaj dowiedzie się, kim jest ta Osoba, Kto pomógł apostołom.

2. To mówi Pan

Katecheta pokazuje dwie podobne do siebie ilustracje, a dzieci odgadują, czym one się różnią:

- 1 – smutni apostołowie w zgromadzeni np. w Wieczerniku
- 2 – Zesłanie Ducha Świętego na apostołów i Maryję

Dzieci powinny dostrzec, że na pierwszej ilustracji apostołowie są smutni, a na drugiej mają uśmiechnięte twarze.

Następnie wyjaśnia, że i apostołowie zostali sami, nie wiedzieli, co mają robić. Wkrótce jednak ich życie zupełnie się zmieniło. Apostołowie byli smutni, zagubieni, gdy Jezus odszedł do nieba. Bardzo chcieli też wskazać drogę do Boga innym ludziom, ale nie potrafili.

Nauczyciel opowiada o Zesłaniu Ducha Świętego: Kiedy przebywali razem z Maryją na modlitwie, nagle powstał wielki szum jakby wiał bardzo silny wiatr. Uczniowie nie odczuwali jednak żadnego powiewu. W tym samym czasie nad Wieczernikiem pojawiła się ognista kula, która wpadła do środka i rozdzieliła się na ogniste języki. Każdy z nich zatrzymał się nad apostołami oraz Maryją, po czym wniknęły w ich serca, ale nikomu nic się nie stało. To Pan Jezus postąpił do uczniów swojego Ducha Świętego właśnie w takiej postaci (popatrzcie na obraz). Gdy otrzymali Ducha Świętego, przestali się bać i zaczęli opowiadać o Panu Jezusie ludziom zebranim przed Wieczernikiem. Stali się odważni i mądrzy, a Duch Święty pomagał im w pracy i pocieszał w trudnych chwilach. Dał im też dar języków, by wszyscy zebrani mogli ich zrozumieć.

Katecheta omawia to wydarzenie:

- Do kogo i gdzie przyszedł Duch Święty?
- Kto Go posłał?
- Jakie znaki Ducha Świętego zauważyli apostołowie?
- Co dał Duch Święty apostołom?
- Jak Duch Święty zmienił uczniów Jezusa?

3. Moja odpowiedź

Krótki wykład: Duch Święty może pomóc również mam i zmienić nas, abyśmy stawali się szczęśliwi, odważni, pełni dobroci. Ducha Świętego otrzymujemy podczas sakramentu chrztu, a szczególnie w sakramencie bierzmowania, kiedy udziela nam swoich darów.

Nauczyciel rozmawia z uczniami na temat, w czym nam może pomóc Duch Święty?

Podsumowuje: Duch Święty-Pocieszyciel działa w naszym życiu w różnych sytuacjach, np. pociesza, gdy jest nam smutno, jest drogowskazem na drodze

do nieba, pomaga nam odróżnić dobro od zła, przemienia nasze serca podobnie jak serca apostołów.

4. Modlitwa

Dzieci stoją w kręgu i śpiewają pieśń „Duchu Święty, przyjdź”:

Duchu Święty, przyjdź / 4 x

Niech wiara zagości, nadzieja zagości,

niech miłość zagości w nas.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta wyjaśnia rysunek – Duch Święty zstępuje na apostołów i Maryję w postaci ognistych języków.

2. II strona

Pierwsze polecenie: Połącz kropki, a dowiesz się, co symbolizuje Ducha Świętego – dzieci łączą kropki i otrzymują gołębicę.

Drugie polecenie: Narysuj promyki ognia w sercach dzieci na znak, że działają w nich Duch Święty – dzieci rysują promyki ognia w sercach.

35. Jezus przygarnia wszystkich

Cel ogólny

ukazanie prawdy, że Pan Jezus przygarnia wszystkich

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Jezus szuka tych, którzy są nieszczęśliwi, by ich pocieszyć;
- potrafi naśladować Jezusa w czynieniu dobra i pocieszaniu innych.

Pomoce

flamastry, kredki, ilustracje przedstawiające różne nieszczęścia na świecie, plansza – rysunek dłoni, plansza – rysunek uśmiechu, nagranie piosenki „Oddaj brzemię Jezusowi”

Metody

praca z obrazem, rozmowa kierowana, krótki wykład, analiza tekstu, drama, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta prosi, by dzieci podeszły do stolika i pokazuje im ilustracje przedstawiające różne nieszczęścia na świecie, np.: ludzie nieuleczalnie chorych, powódź, pożar, trzęsienie ziemi, tornado itp. Zadaje dzieciom pytania:

- Co widzicie na tych zdjęciach?
- Jak czuli się ludzie dotknięci tymi nieszczęściami?
- Kto udzielił im pomocy?

Nauczyciel podsumowuje: Tym ludziom pomogli przyjaciele, rodzina, różne instytucje państwowe i kościelne, lekarze... Najbardziej jednak pomaga nam zawsze Pan Jezus, który pragnie naszego szczęścia i wie, czego najbardziej potrzebujemy, w czym najbardziej może nam pomóc.

2. To mówi Pan

Katecheta prosi, by dzieci na stojąco wysłuchały fragmentu Ewangelii – Łk 4,38-39:

Po opuszczeniu synagogi przyszedł do domu Szymona. A wysoka gorączka trawiła teściową Szymona. I prosili Go za nią. On, stanąwszy nad nią, rozkazał gorączce, i opuściła ją. Zaraz też wstała [uzdrowiona] i usługiwała im.

Analiza tekstu:

- Gdzie przyszedł Pan Jezus?
- Na co cierpiała teściowa Szymona?
- O co ludzie poprosili Pana Jezusa?
- Co zrobił Jezus?

3. Moja odpowiedź

Katecheta dzieli dzieci na 4 grupy i proponuje, by odegrały kilka scenek dramatycznych:

I grupa – uzdrowienie teściowej św. Piotra;

II grupa – pomoc chorej koleżance, koledze – odwiedziny;

III grupa – pocieszanie kogoś smutnego – wspólna zabawa;

IV grupa – mama sprząta mieszkanie – dzieci jej pomagają;

lub inne propozycje zgodnie z pomysłem katechety.

Kiedy jedna grupa gra swoją scenkę, pozostałe starają się odgadnąć, o czym ona jest.

Nauczyciel podsumowując, pokazuje dzieciom plansze (rysunek dłoni i uśmiechu), by uświadomiły sobie, jak dobrze wykorzystać własne dłonie i ile radości jest w czynieniu dobra i pocieszaniu innych.

4. Modlitwa

Dzieci stoją w kręgu. Śpiewają piosenkę, naśladując gesty katechety:

Oddaj brzemię Jezusowi C F

On pomoże ci G C

(2x)

(naśladujemy gest zarzucania ciężaru na plecy)

Wyżej, wyżej, wyżej, wyżej, wyżej, C F

wyżej, wyżej, Jezus coraz wyżej G C

(ramiona wznosimy coraz wyżej)

Niżej, niżej, niżej, niżej, niżej, C F

niżej, niżej, szatan coraz niżej G C

(tupiemy nogami, jakbyśmy chcieli wdeptać szatana w ziemię)

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta omawia zdjęcie i rysunek i odczytuje dzieciom napis:
Jezus jest zawsze ze mną.

2. II strona

Pierwsze polecenie: Pokoloruj pięknie kwiatki, bo są w nich umieszczone ważne słowa, które mówią o tym, jak pocieszyć innych ludzi – dzieci kolorują kwiaty i razem z nauczycielem odczytują wypisane słowa. Pocieszam innych – modlitwa, uśmiech, pomoc, dobre słowo, wspólna zabawa.

Drugie polecenie: Zakreśl pierwsze litery wyrazów i wpisz je kolejno do krater, a dowiesz się, co Jezus nam daje – dzieci powinny otrzymać napis: POCIESZENIE.

36. Jezus troszczy się o głodnych

Cel ogólny

ukazanie prawdy, że Jezus troszczy się o głodnych

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Jezus jest Bogiem, który czyni cuda dla ludzi, bo się o nich troszczy;
- rozumie potrzebę szacunku dla chleba i dzielenia się nim z innymi;
- potrafi opowiedzieć o rozmnożeniu chleba dokonany przez Jezusa.

Pomoce

Pismo Święte, ilustracje przedstawiające głodnych ludzi; kromki chleba; serwetki

Metody

pokaz, rozmowa kierowana, analiza tekstu, krótki wykład

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta pokazuje ilustracje ludzi głodnych i omawia je z dziećmi. Wyjaśnia im, że nie wszyscy ludzie na świecie mają pod dostatkiem chleba, ryżu czy makaronu (nie dla wszystkich chleb jest podstawowym produktem żywnościowym).

2. To mówi Pan

Nauczyciel prosi, by dzieci wstały i czyta im fragment Ewangelii – J 6,5.8-13. *Kiedy więc Jezus podniósł oczy i ujrzał, że liczne tłumy schodzą się do Niego, rzekł do Filipa: „Gdzie kupimy chleba, aby oni się najedli?” Jeden z Jego uczniów, Andrzej, brat Szymona Piotra, rzekł do Niego: „Jest tu jeden chłopiec, który ma pięć chlebów jęczmiennych i dwie ryby, lecz cóż to jest dla tak wielu?” Jezus (zaś) rzekł: „Kaźcie ludziom usiąść”. A w miejscu tym było wiele trawy. Usiedli więc mężczyźni, a liczba ich dochodziła do pięciu tysięcy.*

Jezus więc wziął chleby i odmówiwszy dziękczynienie, rozdał siedzącym; podobnie uczynił i z rybami, rozdając tyle, ile kto chciał. A gdy się nasycili, rzekł do uczniów: „Zbierzcie pozostałe ułamki, aby nic nie zginęło”. Zebrali więc i uławkami z pięciu chlebów jęczmiennych, pozostałymi po spożywających, napełnili dwanaście koszów.

(tekst można opowiedzieć własnymi słowami)

Katecheta rozmawia z dziećmi na temat przeczytanego tekstu:

- O co zapytał Pan Jezus Filipa?
- Czego się dowiedział?
- Co zrobił Pan Jezus dla ludzi, którzy byli głodni?
- Co to jest cud? Kto może czynić cuda?

Nauczyciel podsumowuje: Pan Jezus zatroszczył się o głodnych, uczynił cud, by ich nakarmić. Resztki, które zostały, polecił zebrać, by nic się nie zmarnowało. Dzisiaj Pan Jezus nadal troszczy się o głodnych. Pomaga im przez różnych ludzi i instytucje, zajmujące się rozdawaniem jedzenia potrzebującym.

3. Moja odpowiedź

Katecheta rozdaje dzieciom serwetki i chleb – ma tyle kawałków, ile jest dzieci (sam też bierze) – i wszyscy jedzą. Katecheta zwraca uwagę dzieci na to, że chleb i wszelkie inne pokarmy trzeba szanować oraz na to, że należy dzielić się z innymi tym, co posiadamy. Jeśli jakiemuś dziecku coś zostanie, zachowuje to w serwetce. Potem mogą wynieść okruchy ptakom.

4. Modlitwa

Dzieci stoją w kręgu i modlą się za głodujących, powtarzając słowa: Wystuchaj nas, Panie.

- Aby w żadnej rodzinie nie zabrakło chleba, Ciebie prosimy...
- Aby dzieci nie były głodne, Ciebie prosimy...
- Aby ludzie chętnie dzielili się tym, co mają z potrzebującymi, Ciebie prosimy...
- Aby zniknął głód na świecie, Ciebie prosimy...

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Dokończ kolorować obrazek – dzieci kolorują chleby i ryby.
2. II strona

Pierwsze polecenie: Przyjrzyj się obrazkom. Opowiedz, w jaki sposób powstaje chleb – katecheta pomaga dzieciom, które opowiadają o powstaniu chleba: rolnik siewa ziarno, deszcz je podlewa i ono kiełkuje, potem zboże rośnie,

a jak jest już dojrzałe, to się je kosi, zbiera i młóci, by oddzielić kłosa od ziaren, zawozi się do młyna i tam z ziarna powstaje mąka, z której piekarz piecze chleb.

Drugie polecenie: W miejsce pytajnika wklej z Karty pracy bochen chleba – dzieci wycinają z Karty pracy rysunek chleba i wklejają w odpowiednim miejscu.

37. Jezus troszczy się o tych, od których inni się odwracają

Cel ogólny

ukazanie prawdy, że Jezus troszczy się o ludzi, a szczególnie o tych, od których inni się odwracają

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Jezus troszczył się o chorych na trąd, opętanych przez szatana, nieakceptowanych przez innych;
- rozumie, że Jezus przyszedł, by pomóc szczególnie grzesznikom.

Pomoce

Pismo Święte, obraz – Jezus uzdrowia trędowatych

Metody

rozmowa kierowana, analiza tekstu, pokaz, refleksja

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta pyta:

Jak myślicie, czy wszyscy ludzie są lubiani przez innych? Dlaczego tak jest?

Przykłady odpowiedzi: nie, bo niektórzy są nieuprzejmi, brudni, pijani, źli...

Nauczyciel podsumowuje: Pan Jezus przyszedł do wszystkich ludzi, także do tych, od których inni się odwracają.

2. To mówi Pan

Katecheta krótko wyjaśnia dzieciom, jaką chorobą jest trąd i jak byli traktowani trędowaci. Pokazuje im obraz przedstawiający Jezusa uzdrawiającego trędowatego.

Następnie czyta lub opowiada fragment Ewangelii o uzdrowieniu człowieka chorego na trąd – Łk 5,12-14.

Gdy przebywał w jednym z miast, zjawił się człowiek cały pokryty trędem. Gdy ujrzał Jezusa, upadł na twarz i prosił Go: „Panie, jeśli zechcesz, możesz mnie oczyścić”. Jezus wyciągnął rękę i dotknął go, mówiąc: „Chcę, bądź oczyszczony”. I natychmiast trąd z niego ustąpił. A On mu przykazał, żeby nikomu nie mówił: „Ale idź, pokaż się kapłanowi i złóż ofiarę za swe oczyszczenie, jak przepisał Mojżesz, na świadectwo dla nich”.

Nauczyciel omawia tekst z dziećmi, zadając im pytania:

- O co poprosił Jezusa trędowaty?
- Co zrobił Jezus?
- Co nakazał Pan Jezus temu człowiekowi?

Katecheta podsumowuje: Pan Jezus troszczył się nie tylko o trędowatych, ale też o ludzi opętanych przez szatana, którym nikt nie mógł pomóc. Jezus pomagał nie tylko chorym na ciele, lecz też na duszy, okaleczonym przez grzech. I tak jak im kiedyś odpuszczał grzechy, tak też dzisiaj przebacza je nam.

3. Moja odpowiedź

Katecheta proponuje chwilę refleksji:

- Czy nie odtrącam kogoś, kto jest inny?
- A może nie chcę się bawić z kolegą, bo jest biedny i nie ma drogich zabawek?
- Jak traktuję ludzi, którzy proszą o pomoc?

4. Modlitwa

Dzieci stoją w kręgu i powtarzają za katechetą słowa modlitwy:

Panie Jezu, jeśli kiedykolwiek skrzywdziłem kogoś swoim słowem lub zachowaniem, to przepraszam. Szczególnie, jeśli byli to ludzie, którzy są odtrącani przez innych.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta wyjaśnia rysunek – Jezus uzdrawia trędowatego.
2. II strona: Narysuj, jak wspierasz biednego człowieka – dzieci wykonują rysunek, katecheta może podpowiedzieć przykłady: dzielę się jedzeniem, daję ofiarę pieniężną, przynoszę ubranie...

38. Mogę prosić Jezusa o pomoc w trudnych sytuacjach

Cel ogólny

ukazanie prawdy, że ludzie mogą prosić Jezusa o pomoc w potrzebie, tak jak apostołowie

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Jezus pomagał apostołom (np. burza na jeziorze);
- rozumie, że może prosić Jezusa o pomoc w trudnych chwilach życia.

Pomoce

nagranie fragmentu Ewangelii „Burza na jeziorze” (Mk 4,35-39), miednica z wodą, papier A4/B5 (zależy od wielkości miednicy) do przygotowania tódeczek

Metody

opowiadanie, rozmowa kierowana, analiza tekstu, papieroplastyka, drama, krótki wykład, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta opowiada historię o Jasiu:

Jaś od dłuższego czasu nie chodził do przedszkola. Po upadku z huśtawki na placu zabaw bardzo bolała go noga. Lekarz zalecił okłady, ale ta kuracja nie pomogła i Jaś musiał pójść do szpitala. Było mu bardzo smutno. Kiedy mamusia wszystko już spakowała, chłopiec pożegnał się z babcią i swoją siostrzyczką Zosią.

W szpitalu wszyscy byli dla niego bardzo mili. Lekarz obejrzał kolano Jasia i powiedział, żeby się nie martwić, bo tutaj można wyleczyć jego nogę. Przez cały dzień przy jego łóżku była mama, a po południu przychodził też tata. Po kolacji modlili się wspólnie, tata czytał fragment Biblii i Jaś spokojnie zasypiał. W poniedziałek lekarz powiedział, że w środę będzie operacja. Widząc niepew-

ność w oczach chłopca, wytłumaczył, co będzie robił z jego kolanem i odszedł do innych pacjentów. Jaś był bardzo smutny, nie mógł jeść. Dopiero kiedy przyszedł tatuś, powiedział, że bardzo się boi, bo przecież w czasie zabiegu będzie sam. Tata zapewnił, że tak się nie stanie – on i mama pobłogosławią go, czyniąc mu znak krzyża na czole, a to oznacza, że Pan Jezus będzie przy nim. Gdy synek zasypiał, tata, jak co wieczór, wziął do rąk Biblię dla dzieci i zaczął czytać. Po chwili na twarzy chłopca pojawił się uśmiech.

Nauczyciel rozmawia z dziećmi na temat opowiadania:

- Dlaczego Jaś był smutny?
- Kto czuwał przy nim w szpitalu?
- Komu chłopiec powiedział, czego się boi?
- Jak tata pocieszył synka?

Katecheta podsumowuje: Tata Jasia miał rację. Podczas operacji Pan Jezus czuwał nad chłopcem.

2. To mówi Pan

Nauczyciel wprowadza w czytanie Pisma Świętego: Pan Jezus kocha wszystkich ludzi, a szczególnie dzieci i nie chce, żeby były smutne. Posłuchajcie, co tego wieczoru powiedział do Jasia słowami Pisma Świętego.

Katecheta odtwarza nagranie tekstu biblijnego: „Burza na jeziorze” (Mk 4, 35-39). Dzieci mogą słuchać, siedząc.

Następnie rozdaje dzieciom kartki A4 (lub B5) i proponuje zajęcia z papieroplastyki – wykonanie łóderek z papieru lub przygotowanie łóderek (zależy od sprawności manualnej dzieci). Kiedy łódki są gotowe i miednica z wodą przygotowana, przeprowadza scenkę dramową:

Zapraszam was teraz nad jezioro (miednica z wodą, w której dzieci ustawiają swoje łódki). Jezus z uczniami wypłynął w łodzi i nagle... zerwał się gwałtowny wiatr (wszystkie dzieci dmuchają na łódki z papieru, uważając, by się nie ochłapać). Jest burza, łódź może zatonać (dzieci robią fale na jeziorze). Co robią uczniowie? (dzieci odpowiadają: boją się, proszą Jezusa o pomoc). Co zrobił Jezus? (uciszył burzę).

Na koniec nauczyciel pyta: Dlaczego Jaś zasnął spokojnie przed zabiegiem? Dzieci powinny odpowiedzieć: bo wiedział, że Jezus jest z nim zawsze i wierzył, że mu pomoże.

Uwaga! Jeśli katecheta dysponuje małą miską z wodą, może wykonać tylko jedną łódkę nieco większych rozmiarów.

3. Moja odpowiedź

Katecheta wyjaśnia: Kiedy czegoś nie znamy, gdy nie wiemy, dokąd mamy iść, to często odczuwamy strach. Musimy jednak pamiętać o tym, że Jezus jest z tymi, którzy Go kochają i potrzebują. Możemy zwracać się do Niego w trudnych chwilach naszego życia i ufać, że nas wysłucha. Rodzice pamiętają o tym i błogosławią swoje dzieci znakiem krzyża, kiedy się z nimi rozstają lub w jakichś trudnych sytuacjach, powierzając je w ten sposób opiece Jezusa.

4. Modlitwa

Katecheta wprowadza w modlitwę: Teraz zaśpiewamy piosenkę, która przypomni nam o tym, że Jezus zawsze jest z nami i chętnie nam pomaga. Nauczyciel może nauczyć dzieci gestów do tej piosenki.

D G | A D

Gdy na morzu wielka burza,
 Jezus ze mną w łodzi jest. / 2x
 Mocną ręką trzyma mnie,
 łódka nie kołysze się.
 Gdy na morzu wielka burza,
 Jezus ze mną w łodzi jest.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta wyjaśnia rysunek – Jezus ucisza burzę na jeziorze i ratuje uczniów.
2. II strona

Pierwsze polecenie: Połącz kropki. Zastanów się, od czego ratuje cię Jezus – dzieci łączą kropki i otrzymują zdanie: Jezus mnie ratuje.

Drugie polecenie: Dokończ rysunek. Narysuj siebie w kole ratunkowym – dzieci rysują swoją podobiznę.

39. Jezus powiedział, że mnie nie zostawi samego

Cel ogólny

ukazanie Jezusa jako Przyjaciela, który nie zostawi nas samych

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Jezus nie zostawił ludzi samych, wskazuje drogę życia i towarzyszy im;
- wie, że Pan Bóg dał każdemu opiekuna, jakim jest Anioł Stróż;
- rozumie, że Jezus chce mieszkać w naszych sercach.

Pomoce

Pismo Święte, nagranie piosenki „Jezus przez życie mnie wiedzie”, ilustracja dzieci przyjmujących Komunię Świętą, płyta „Jak Dawid tańczyć chcę”

Metody

śpiew, rozmowa kierowana, krótki wykład, taniec integracyjny

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta prosi, by dzieci wysłuchały nagrania piosenki „Jezus przez życie mnie wiedzie” (zwrotka i refren).

1. Jezus przez życie mnie wiedzie,	C d
daje mi silne swe dłonie,	G C
kroczy przede mną na przedzie	a d
i drogę wskazuje mi wciąż.	G C

Ref.: Jezus jest mym Przyjacielem,	C C7 F
Jezus jest Obrońcą mym,	G C (G)
Jezus jest mym Zbawicielem,	C C7 F
zawsze chcę przebywać z Nim.	G C

Nauczyciel rozmawia z dziećmi na temat wysłuchanej piosenki:

- Co Pan Jezus dla nas robi?
- Co nam daje?

- Kim jest dla nas?
- Czego dla nas pragnie?

Podsumowuje: Pan Jezus chce być naszym Przyjacielem i wskazywać nam właściwą drogę do domu Ojca, czyli Pana Boga. Nie zostawił nas na ziemi samych, troszczy się o nas, broni w trudnych chwilach. On pragnie być stale z nami.

2. To mówi Pan

Katecheta odczytuje fragment Pisma Świętego: A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata (Mt 28,20), a następnie wyjaśnia: Pan Jezus zostawił tę obietnicę apostołom i nam wszystkim. Jest obecny w Kościele, który założył. Możemy Go zobaczyć podczas Mszy Świętej, w Najświętszym Sakramencie i kiedy ludzie przyjmują Komunię Świętą (nauczyciel pokazuje ilustrację dzieci przyjmujących Komunię Świętą). On chce być w sercach ludzi. Gdy się modlicie, to jest przy was i wysłuchuje waszych prośb.

3. Moja odpowiedź

Katecheta wyjaśnia: Pan Jezus dał nam opiekuna, który czuwa nad nami. Jest nim Anioł Stróż. Posłuchajcie, co on dla nas robi.

Nauczyciel odczytuje wstęp do tańca integracyjnego „Anioł Stróż”:

Co Anioł Stróż robi codziennie dla ciebie?

Kocha cię czystą, bezinteresowną miłością takiego, jakim jesteś.

Ochronia cię, gdy jedziesz do szkoły, na wycieczkę.

Doradza najlepsze dla ciebie rozwiązania.

Znosi twoje modlitwy do Boga...

Dzieci siedzą na krzeselkach. Katecheta proponuje taniec.

Opis tańca

Metrum: 2/4

Tempo: żywe

Ustawienie: na siedząco

Wstęp: 16 taktów

Układ części muzycznych w tańcu:

Cz. I – 2 x 16 taktów

Cz. II – 2 x 16 taktów

Cz. III – 2 x 16 taktów

Cz. IV – 2 x 8 taktów

Cz. V – 2 x 8 taktów

Cz. VI – 2 x 16 taktów

część I

Anioł Stróż jest Twoim doradcą, opiekunem i przewodnikiem na drodze życia.

takty:

1–16 16 razy w geście rozłożonych rąk machamy ramionami, naśladując lot

Każdego dnia twój Anioł Stróż na tysiące sposobów dba o ciebie! Bądź mu wdzięczny za jego bezinteresowną miłość i pomoc.

17–24 krzyżujemy ręce na piersi w geście objęcia i otwieramy ramiona – ten element powtarzamy na przemian 4 razy

Anioł pomaga nam w pełnieniu dobrych uczynków. Kiedy się budzimy, nasze myśli biegną ku Panu Bogu. Kierujemy do Niego swoją modlitwę, powierzając Mu cały dzień.

25–26 podnosimy dłonie do góry w geście modlitwy

27–32 rytmicznie machamy rękami nad głową raz w prawo, raz w lewo

część II

Pamiętamy o pomocy naszym rodzicom, którą wyrażamy w dbaniu o swój pokój.

takty:

1–8 klaszczemy w dłonie, jak byśmy trzepali poduszki

Pomagamy mamie w sprzątanii w kuchni.

9–16 składamy dłonie w piąstki i trzymając jedną na drugiej, machamy energicznie raz w prawo, raz w lewo (wykonujemy gest zamiatania)

W szkole pilnie uczymy się, zdobywamy wiedzę, rozwiązujemy trudne zadania, ale mamy też wiele problemów, aż czasem boli głowa.

17–24 trzymamy obiema dłońmi głowę i przechylamy ją raz w prawo, raz w lewo

Wieczorem zmęczeni idziemy spać, a nasz Anioł Stróż nie przestaje nad nami czuwać, zwłaszcza nad naszym spokojnym snem.

25–32 przykładamy dłonie do oczu i robimy z nich okulary, rozglądając się dookoła.

4. Modlitwa

Katecheta wprowadza w modlitwę: Nie przyjęliście jeszcze I Komunii, ale możecie zaprosić Jezusa do waszych serc. Powtarzajcie za mną słowa modlitwy:

Przyjdź do mego serca, Panie Jezu.

Weź je na swoje mieszkanie.

Przyjdź, Panie Jezu. Amen.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta wyjaśnia zdjęcie i odczytuje dzieciom tekst.
2. II strona: Narysuj mieszkanie dla Pana Jezusa – dzieci mogą narysować serce, Monstrancję, tabernakulum lub jeszcze coś według własnego pomysłu.

1. Z Maryją poznaję Jezusa w tajemnicach różańca

Cel ogólny

ukazanie, że poprzez rozważania różańcowe poznajemy życie Jezusa i Maryi

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że różaniec to modlitwa, w której rozważamy różne wydarzenia z życia Jezusa i Maryi;
- rozumie, że modlitwa różańcowa jest ulubioną modlitwą Maryi;
- potrafi wyjaśnić, jak wygląda różaniec.

Pomoce

Biblia dla dzieci; obraz Matki Bożej Niepokalanej z Lourdes wraz z klęczącą Bernardetą Soubirous; paciorki różańca wykonane z papieru w kształcie kwiatów róży do ułożenia w różaniec; cztery różańce o różnych kolorach, np.: biały dla tajemnic radosnych, żółty dla tajemnic światła, czerwony dla bolesnych i niebieski dla chwalebnych; nagranie piosenki „Jak paciorki różańca”; obrazek z kwiatami róży; różańce przyniesione przez dzieci z domu

Metody

rozmowa kierowana, praca z obrazem, wykład, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta pokazuje obraz Matki Bożej Niepokalanej z Lourdes i krótko przedstawia historię objawienia się Maryi Bernardecie Soubirous w Lourdes w 1858 r. Czternastoletnia Bernardeta zbierała chrust, gdy nagle w pobliżu skalnej groty ujrziała piękną Panią, która trzymała w ręku różaniec. Pani zaczęła rozmawiać z dziewczynką. Powiedziała jej, że przychodzi z nieba oraz poprosiła ją o modlitwę.

Nauczyciel pyta dzieci: Jak myślicie, kto był tą piękną Panią, która przyszła z nieba?

Dzieci prawdopodobnie odpowiedzą: Matka Boża, Maryja.

Następnie wprowadza w analizę obrazu: Maryja przychodzi do nas, aby o czymś nam powiedzieć i o coś nas poprosić. Chociaż nie możemy z Nią rozmawiać, tak jak to czyniła Bernardeta, to Jej prośbę spróbujemy odgadnąć, przyglądając się uważnie temu obrazkowi.

Katecheta prosi, by dzieci podeszły bliżej i zadaje im pytania:

- Co Matka Boża trzyma w ręku? (rózaniec)
- Na kogo Matka Boża patrzy? (na Bernardetę)
- Co chce powiedzieć Bernardecie, pokazując jej różaniec? (aby modliła się na różańcu)
- O co chce nas prosić, kiedy trzyma w ręku różaniec? (abyśmy też modlili się na różańcu)

Nauczyciel podsumowuje: Matka Boża prosi nas, abyśmy odmawiali różaniec, czyli modlili się na nim. Zapoznamy się teraz z tą modlitwą, którą Matka Pana Jezusa tak bardzo ukochała i obiecała zawsze jej wysłuchać.

2. To mówi Pan

Katecheta pokazuje dzieciom różaniec i wyjaśnia: Różaniec zrobiony jest z koralików, które nazywamy paciorkami. Niektóre z nich są bardzo blisko siebie, a inne są oddzielone. Przed krzyżykiem znajduje się jeszcze 5 paciorków – trzy razem, a dwa oddzielnie.

Nauczyciel prosi dzieci, by głośno policzyły te paciorki, które są blisko siebie. Następnie wyjaśnia: Te dziesięć paciorków nazywamy dziesiątką różańca (dzieci powtarzają tę nazwę). Na nich odmawiamy modlitwę „Zdrowaś Maryjo”, oddając cześć Matce Bożej. Po ostatnim, dziesiątym, mówimy: „Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu” – oddając cześć Panu Bogu.

Katecheta pyta dalej: Ile jest paciorków, które są oddzielne? (dzieci je liczą tak jak poprzednio i odpowiadają: pięć). Na tych paciorkach odmawiamy modlitwę „Ojcze nasz”, zwracając się do Boga, naszego Ojca w niebie. Taki jeden różaniec, jaki widzicie, to tylko jedna część tej modlitwy. Na całość składają się cztery części (nauczyciel pokazuje cztery różańce w różnych kolorach): radosna (rózaniec koloru białego), światła (rózaniec koloru żółtego), bolesna (rózaniec koloru czerwonego) i chwalebna (rózaniec koloru niebieskiego). Kiedy modlimy się na różańcu, poznajemy życie Matki Bożej i Pana Jezusa, ponieważ przy każdym dziesiątku różańca wspominamy jakieś wydarzenie z Ich życia. O tych wydarzeniach opowiada Pismo Święte.

Katecheta podaje przykłady, ilustrując je obrazkami z „Biblii dla dzieci”. Dzieci mogą próbować odgadywać treść pokazywanego im obrazu.

Następnie pokazuje obrazek z różami i zadaje pytanie:

Z jakim kwiatem kojarzy się wam nazwa różaniec? (z różą)

Kiedy odmawiamy cały różaniec, to jakbyśmy składali Matce Bożej ogromny bukiet róż, gdy mówimy część różańca – mały bukiet, a kiedy odmawiamy jedno „Zdrowaś Maryjo”, to jakbyśmy ofiarowywali Jej jedną różę.

3. Moja odpowiedź

Katecheta rozdaje dzieciom papierowe paciorki różańca w kształcie kwiatów róży i prosi, by ułożyły z nich na podłodze różaniec.

Następnie zadaje pytanie: Jak myślicie, dlaczego Matka Boża prosi nas o modlitwę różańcową?

Nauczyciel podsumowuje: To jest Jej ulubiona modlitwa. Kiedy modlimy się na różańcu, okazujemy Matce Bożej naszą miłość. Zbliża się październik. W tym miesiącu codziennie w kościołach modlimy się na różańcu i prosimy Matkę Bożą w różnych sprawach, np.: o zdrowie, o pracę dla rodziców, żeby nie było wojny... W listopadzie modlimy się na różańcu za naszych zmarłych. Modlitwą tą możemy modlić się każdego dnia i wszędzie, np. w domu z całą rodziną, na katechezie.

4. Modlitwa

Na zakończenie katecheta zaprasza dzieci do wspólnego odmówienia dziesiątka różańca. Dzieci korzystają z przyniesionych z domu różańców.

Drogie dzieci za chwilę, spełniając prośbę Matki Bożej, pomodlimy się na różańcu. Zachętą do tego niech będzie piosenka, której teraz wysłuchamy.

Katecheta odtwarza z magnetofonu piosenkę: „Jak paciorki różańca”. Odmawianie dziesiątka różańca może poprzedzić zapowiedzią jakiejś intencji.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta wyjaśnia rysunek – objawienie Maryi w Lourdes.
2. II strona: Pokoloruj paciorki różańca – dzieci kolorują paciorki różańca kredkami.

2. Bóg daje mi opiekuna – świętego patrona

Cel ogólny

ukazanie prawdy, że Pan Bóg dał nam patronów, by się nami opiekowali

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że patron to święty, którego można prosić o modlitwę wstawienniczą do Boga;
- rozumie, że patron może być dla nas wzorem w drodze do Boga;
- potrafi opowiedzieć o św. Stanisławie Kostce – patronie dzieci i młodzieży.

Pomoce

Pismo Święte, życiorys św. Stanisława Kostki, nagranie piosenki „Taki duży, taki mały może świętym być”

Metody

rozmowa kierowana, opowiadanie, krótki wykład, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta wyjaśnia dzieciom, kim jest święty: W niebie, blisko Boga są ludzie, którzy zmarli w opinii świętości, a Kościół potwierdził, że są oni wielkimi przyjaciółmi Boga. Nazywamy ich świętymi i prosimy o wstawiennictwo w różnych ważnych potrzebach. Patronem dzieci i młodzieży jest św. Stanisław Kostka. Posłuchajcie opowieści o nim (wybiera najistotniejsze fragmenty; wcześniej nauczyciel może zaśpiewać fragment piosenki):

Młody jak my, wesoły jak my.

Prosta jest jego droga.

Szukał jak my, goręcej niż my.

Nad wszystko kochał Boga.

Św. Stanisław Kostka urodził się w Rostkowie koło Przasnysza w końcu grudnia 1550 roku. Ojcem Stanisława był Jan Kostka, kasztelan zakroczymski, matką – Małgorzata z Kryskich z Drobina.

Św. Stanisław Kostka miał trzech braci i dwie siostry: Pawła, Wojciecha i Mikołaja, Annę, i drugą nieznaną z imienia. A oto jak charakteryzuje wychowanie domowe starszy brat św. Stanisława, Paweł: „Rodzice chcieli, abyśmy byli wychowani w wierze katolickiej, zaznajomieni z katolickimi dogmatami, a nie oddawali się żadnym rozkoszom. Co więcej, postępowali z nami twardo i ostro, napędzali nas zawsze – sami i przez domowników – do wszelkiej pobożności, skromności i uczciwości, tak żeby nikt z otoczenia, z licznej również służby, nie mógł się na nas skarżyć o rzecz najmniejszą. Wszystkim tak jak rodzicom wolno nas było napominać, wszystkich jak panów czciliśmy”.

Pierwsze nauki Stanisław pobierał w domu rodzinnym. Potem rodzice wysłali dwóch najstarszych synów: Pawła i Stanisława do Wiednia. Było to bowiem miasto katolickie. Poza tym mieli tam jezuici sławną szkołę, do której uczęszczali młodzieńcy także z innych dzielnic Polski.

Kostkowie przybyli do Wiednia 24 lipca 1564 roku. Zatrzymali się w konwicie, czyli w internacie jezuickim. W marcu 1565 roku cesarz Maksymilian II zabrał jezuitom ów konwikt, zostawiając tylko kolegium czyli szkołę. Bracia wraz ze swoim wychowawcą Janem Bilińskim i kilku chłopcami z Polski przenieśli się na stancję do domu dzierżawionego przez Kimberkera, zacieklego luteranina. Początkowo Stanisławowi nauka szła trudno. Nie miał bowiem dostatecznego przygotowania w Rostkowie. Ale pod koniec trzeciego roku należał do najlepszych uczniów. Władał płynnie językiem łacińskim i niemieckim, rozumiał również język grecki.

Wolne chwile spędzał na lekturze i modlitwie. Ponieważ w ciągu dnia nie mógł poświęcić kontemplacji wiele czasu, oddawał się jej w nocy.

Pewnego dnia Stanisław zachorował. Był pewien, że umrze, a nie mógł otrzymać Komunii Świętej, gdyż właściciel domu nie chciał wpuścić kaptana katolickiego. Wtedy – jak sam wspominał – św. Barbara, patronka dobrej śmierci, do której się zwrócił, w towarzystwie dwóch aniołów nawiedziła jego pokój i przyniosła mu Wiatyk. Podczas tej choroby ukazała mu się także Najświętsza Panna, która podała mu Dzieciątka. Ona też uzdrowiła go i poleciła, aby wstąpił do Towarzystwa Jezusowego. Nie było to jednak łatwe. Jezuici nie przyjmowali kandydatów bez zezwolenia rodziców, a na to Stanisław nie mógł liczyć.

Po wielu przejściach w październiku 1567 roku Stanisław został przyjęty do nowicjatu, który znajdował się przy kościele św. Andrzeja w Rzymie. Był bardzo szczęśliwy, że nareszcie spełniły się jego marzenia. Przecież już w Wiedniu jego maksymą było: „Do wyższych rzeczy jestem stworzony i dla nich winienem

żyć”. Teraz jego hasłem było: „Początkiem, środkiem i końcem rządź łaskawie, Chryste”.

W pierwszych miesiącach 1568 roku Stanisław złożył śluby zakonne. W sierpniu 1568 roku usłyszał konferencję, na której przełożony pouczał, że tak należy spędzić każdy miesiąc, jakby był ostatnim. W czasie przerwy św. Stanisław odezwał się: „Dla wszystkich ta nauka męża świętego jest przestrożą i zachętą, ale dla mnie jest ona wyraźnym głosem Bożym. Umrę bowiem jeszcze w tym miesiącu”.

W uroczystość św. Wawrzyńca (10 VIII) napisał list do Matki Bożej i schował go na swojej piersi. Przyjmując tego dnia Komunię Świętą, modlił się za wstawiennictwem św. Wawrzyńca, aby uprosił mu u Boga łaskę śmierci w święto Wniebowzięcia. Prośba została wysłuchana. Wieczorem tego dnia poczuł się bardzo źle, 13 sierpnia gorączka nagle wzrosła. Przeniesiono go do infirmerii. Następnego dnia zaczęły męczyć Stanisława mdłości, wystąpił zimny pot i dreszcze, z ust popłynęła krew. Była późna noc, kiedy przyjął sakramenty na drogę do wieczności. Prosił, aby położono go na ziemi. Prośbę jego spełniono. Przepraszał wszystkich. Kiedy mu dano do ręki różaniec, ucałował go i wyszeptał: „To jest własność Najświętszej Matki”. Zapytany, czy nie ma jakiegoś niepokoju, odparł, że nie, bo ufa miłosierdziu Bożemu i zgadza się najzupełniej z wolą Bożą. W pewnej chwili, kiedy Stanisław się modlił, jego twarz zajaśniała tajemniczym blaskiem. Ktoś podszedł i zapytał, czy czegoś nie potrzebuje, a wtedy młodzieniec odparł, że widzi Matkę Bożą z orszakiem świętych dziewczic, które po niego przychodzą. Po północy 15 sierpnia 1568 roku przeszedł do wieczności.

Wiść o jego śmierci szybko rozeszła się po Rzymie. Starsi ojcowie przychodzili do ciała i całowali je ze czcią. Wbrew zwyczajowi zakonu zwłoki młodzieńca ustrojono kwiatami, a jeden z ojców napisał krótkie wspomnienie o Stanisławie, które rozesłano po wszystkich domach Towarzystwa Jezusowego.

W 1606 roku papież Paweł V uroczystie ogłosił Stanisława błogosławionym. W roku 1674 ten sam papież uczynił go jednym z głównych patronów Korony Polskiej i Wielkiego Księstwa Litwy. Obrzędu uroczystej kanonizacji dokonał Benedykt XIII dnia 31 grudnia 1726 roku.

(por. <http://stanislaw-kostka.w.interia.pl/biografia.htm>)

Nauczyciel uświadamia dzieciom, że każdy z nas ma swojego szczególnego patrona, na cześć którego nosi imię i do niego może się zwracać o pomoc. Wyjaśnia, że ci patronowie pokazują nam drogę do świętości, do Boga i uczą nas miłości do Boga i drugiego człowieka.

2. To mówi Pan

Katecheta wyjaśnia: Nasi patronowie odpowiedzieli na wezwanie Boga i do nas skierowane: Bądźcie świętymi, bo Ja jestem święty! (Kpł 11,44). Święci zapraszają nas, byśmy też szli drogą świętości.

Katecheta proponuje zaśpiewanie piosenki zespołu Arka Noego „Taki duży...”

Taki duży, taki mały, może świętym być
Taki gruby, taki chudy, może świętym być
Taki ja i taki ty może świętym być
Taki ja i taki ty może świętym być

Święty kocha Boga, życia mu nie szkoda,
kocha bliźniego, jak siebie samego
Święty kocha Boga, życia mu nie szkoda,
kocha bliźniego, jak siebie samego

Taki duży, taki mały
Kto się nawróci, ten się nie smuci:
każdy święty chodzi uśmiechnięty.
Tylko nawrócona jest zadowolona:
każda święta chodzi uśmiechnięta

Taki duży, taki mały
Nic nie potrzebuje, zawsze się raduje,
bo święta załoga kocha tylko Boga
Nic nie potrzebuje, zawsze się raduje,
bo święta załoga kocha tylko Boga

Taki duży, taki mały
/wstawka, na tle melodii dzieci czytają:/
Święty Tomasz z Akwinu, święty Ignacy z Loyoli,
święty Franciszku Ksawery, święty Stanisławie Kostko,
święty Wincenty z Paulo, święty Janie Mario Vianney,
święty Janie Bosco, święta Katarzyna z Sieny

Gdzie można dzisiaj świętych zobaczyć?
Są między nami w szkole i w pracy!
Gdzie można dzisiaj świętych zobaczyć?
Są między nami w szkole i w pracy!

Taki duży, taki mały...

3. Moja odpowiedź

Katecheta podsumowuje: Rodzice, wybierając dla nas imiona, które nosili święci, chcieli, abyśmy mieli kogoś, kto będzie się nami opiekował, wstawiał się za nami i wskaże nam, jacy powinniśmy być, jak kochać Boga i ludzi. Każdy z nas powinien poznawać życie swojego patrona i uczyć się od niego miłości Boga i stawania się świętym.

4. Modlitwa

Dzieci powtarzają za katechetą tekst modlitwy do świętego patrona (patronki): Święty Patronie mój, dziękuję Ci za dotychczasową opiekę, jaką mnie otaczałeś i proszę Cię, nie opuszczaj mnie. Bądź przed Bogiem moim orędownikiem i wypraszań obfite łaski, abym mógł zwyciężyć wszystkie pokusy świata i postępować tak jak ty.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta wyjaśnia, że jest to portret św. Stanisława Kostki. Odczytuje tekst piosenki.
2. II strona

Pierwsze polecenie: Narysuj swój portret – dzieci rysują swój portret.

Drugie polecenie: W miejsce kropek wstaw imię swojego patrona – dzieci wpisują imię swojego patrona. Jeśli nie mają takiego, katecheta pomaga im wybrać.

3. Maj miesiącem Maryi

Cel ogólny

ukazanie miesiąca maja jako czasu szczególnie poświęconego Maryi

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że w Kościele miesiąc maj jest poświęcony Maryi;
- rozumie, że Maryja jest także naszą Matką;
- potrafi powiedzieć, jak wygląda nabożeństwo majowe.

Pomoce

Pismo Święte, figurka Matki Bożej, kasetta magnetofonowa lub płyta CD z nagraniem Litanią loretańską, nagranie pieśni „Była cicha i piękna jak wiosna”, papier do rysowania, kredki

Metody

śpiew, rozmowa kierowana, analiza tekstu, rysunek, wykład

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta wraz z dziećmi ustawia figurkę Matki Bożej w odpowiednim miejscu w sali. Następnie uczy je pieśni „Była cicha i piękna jak wiosna...”

1. Była cicha i piękna jak wiosna,	G D7 G
żyła prosto, zwyczajnie jak my.	a D
Ona Boga na świat nam przyniosła	D7 G G
i na ziemi wśród łez nowe dni zajaśniały.	A7 D7
Ref.: Matka, która wszystko rozumie,	G C G
sercem ogarnia każdego z nas.	a C D7
Matka zobaczyć dobro w nas umie,	G C G
Ona jest z nami w każdy czas.	a D7 G

2. Dzisiaj światu potrzeba dobroci,
by niepokój zwyciężyć i zło.
Trzeba ciepła, co życie ozłoci,
trzeba Boga, więc ludziom nieśmy Go, tak jak Ona.

Nauczyciel rozmawia z dziećmi na temat pieśni:

- Czego dowiedzieliście się o Maryi?
- Jaka ona jest dla nas?
- Kim jest dla nas?
- Czego nas uczy?

2. To mówi Pan

Katecheta wprowadza w czytanie Słowa Bożego: Jezus też miał Mamę – Maryję. Tak jak my kochamy swoje mamy, tak Jezus Ją kochał. Był taki dzień, kiedy Maryja stała się także naszą Matką. Postuchajcie (J 19,26-27a):

Kiedy więc Jezus ujrział Matkę i stojącego obok niej ucznia, którego miłował, rzekł do Matki: „Niewiasto, oto syn Twój”. „Następnie rzekł do ucznia: „Oto Matka twoja”.

Katecheta pyta:

- Kto stał pod krzyżem?
- Co powiedział do swojej Matki Pan Jezus?
- Co Jezus powiedział do Jana?

Katecheta podsumowuje: Od tamtego dnia Maryja jest naszą Matką. I jak każda mama opiekuje się swoimi dziećmi, wypraszając nam u swojego Syna potrzebne łaski. O Jej wstawiennictwo prosimy szczególnie w maju podczas nabożeństw majowych.

Następnie tłumaczy, na czym polega nabożeństwo majowe. Może wykorzystać kasetę albo płytę CD z nagraniem Litanią loretańską i wyjaśnić kilka określeń Maryi.

3. Moja odpowiedź

Katecheta rozdaje dzieciom kartki papieru oraz kredki i mówi: Maryja jest najpiękniejszą z wszystkich kobiet. Jest Mamą Jezusa i każdego z nas. Dla naszych mam zawsze pragniemy tego, co najpiękniejsze. Narysujcie, jak piękna jest Maryja, czyli z czym kojarzy się wam Jej piękno.

Po skończonej pracy nauczyciel robi wystawę rysunków.

4. Modlitwa

Katecheta z dziećmi staje przy figurce Matki Bożej i rozpoczyna modlitwę.

Wymienia kilka wezwań z Litanii loretańskiej, np.:

Święta Maryjo,

Święta Boża Rodzicielko,

Matko Stworzyciela,

Matko Zbawiciela.

Dzieci odpowiadają: „módl się za nami”.

Praca z podręcznikiem

1. I strona :Pokoloruj kwiatki wokół figurki Maryi – dzieci kolorują kwiatki.

2. II strona

Pierwsze polecenie: Ułóż z literek w ramce wyraz i wpisz go w miejsce kropek – dzieci powinny wpisać wyraz: Mama.

Drugie polecenie: Który miesiąc nazywamy miesiącem Maryi? Pokoloruj właściwą kratkę – dzieci powinny pokolorować kratkę z miesiącem: Maj.

4. Królowa Polski

Cel ogólny

ukazanie prawdy, że Maryja jest Królową Polski

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Maryja została ogłoszona Królową Polski;
- rozumie, że Maryja opiekuje się naszym narodem i wszystkimi ludźmi.

Pomoce

plansa z konturem Polski; obraz Matki Bożej Częstochowskiej; napis **3 maja**; korona z papieru (płaska); ilustracje przedstawiające: pielgrzymkę pieszą, ludzi modlących się przed Cudownym Obrazem, panorama Jasnej Góry; puzzle (dla 5 grup, każda ma w innym kolorze) z wyrazami w środku: Maryja, Królowa, Polski

Metody

wykład, ekspozycja, rozmowa kierowana, puzzle, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta opowiada dzieciom, kto i kiedy ogłosił Maryję Królową Polski. W XVII wieku toczyła się wielka wojna ze Szwedami, którzy napadli na Królestwo Polskie. Naszym wojskom udało się ją wygrać dzięki wstawiennictwu Maryi. Król Jan Kazimierz po zwycięstwie i cudownej obronie Jasnej Góry, ogłosił Maryję Królową Polski. Obraz Matki Boskiej Częstochowskiej zwany też obrazem Czarnej Madonny stał się bliski sercu każdego Polaka. W 1962 roku papież Jan XXIII uroczystie ogłosił, że Maryja Królowa Polski jest główną patronką i opiekunką polskiego narodu. Natomiast 3 maja 1966 roku prymas Polski kardynał Stefan Wyszyński oddał w macierzyńską opiekę Maryi rozpoczynające się drugie tysiąclecie Polski. Każdego roku 3 maja jest więc Świętem Maryi Królowej Polski.

Nauczyciel może podać przykłady wydarzeń z historii Polski, kiedy to nasz naród doświadczył opieki Maryi, np.: obrona Jasnej Góry, cud nad Wisłą, wolność narodu, wybór papieża Polaka...

2. To mówi Pan

Katecheta nawiązuje do wydarzenia Ukoronowania Maryi na Królową nieba i ziemi: Pan Jezus ogłosił w niebie swą Matkę Królową nieba i ziemi. Maryja otrzymała od Syna koronę chwały za życie pełne cierpień, bólu i umartwień. Dzięki łasce Bożej została wywyższona ponad wszystkich aniołów i ludzi. Królowanie Maryi oznacza udzielanie opieki tym, dla których stała się Matką oraz troskę o to, by ludzie doszli do nieba. Maryja troszczy się także o nas i kocha nas, pragnie naszego dobra.

3. Moja odpowiedź

Katecheta wyjaśnia: Kiedy podróżujemy po Polsce, spotykamy przydrożne kapliczki, figurki, obrazy Matki Bożej. Stawiając je i opiekując się nimi, Polacy wyrażają część Maryi – naszej Królowej i Matce. W naszych domach i kościołach również wiszą obrazy Matki Bożej.

Dzisiaj przyniosłam kopię obrazu Matki Bożej Częstochowskiej (nauczyciel pokazuje obraz i umieszcza go na środku planszy z konturem Polski).

Ten obraz znajduje się na Jasnej Górze. Każdego roku właśnie do Częstochowy, do Matki Bożej idą ludzie z różnych stron (katecheta pokazuje ilustrację przedstawiającą pieszą pielgrzymkę), aby się modlić, dziękować, prosić i przepraszać (ilustracja ludzi modlących się przed Cudownym Obrazem).

Następnie katecheta tworzy 5 grup i wprowadza w pracę metodą puzzli: 3 maja (wiesza napis) Maryja ma swoje święto. Jakie to święto, dowiemy się, układając puzzle.

Nauczyciel rozdaje grupom puzzle (puzzle powinny pasować kształtem, by dzieciom było łatwiej je ułożyć) i prosi, aby ułożyły napisy, każda grupa w innym kolorze.

Powstały napis katecheta pomaga odczytać i umieszcza jeden nad planszą:

Maryja Królowa Polski

Następnie rozmawia z dziećmi: Maryja jest Królową Polski. Przyjrzyjcie się, czego jeszcze brakuje na naszej planszy? (nad głową Maryi umieszcza koronę) Jak już wiecie, pierwszą koronę ofiarował Maryi król Jan Kazimierz, który prosił Ją, aby zechciała zostać Królową naszej Ojczyzny. Maryja jest Królową. Jej tron znajduje się w niebie, ale tu na ziemi nam, Polakom, Maryja króluje z Częstochowy, z Jasnej Góry (pokazuje ilustrację panoramy Jasnej Góry).

4. Modlitwa

Dzieci stoją w kręgu i wspólnie śpiewają Apel Jasnogórski.

Maryjo, Królowo Polski, Maryjo, Królowo Polski,
Jestem przy Tobie, pamiętam o Tobie
i czuwam na każdy czas.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta wyjaśnia rysunek i odczytuje napisy.
2. II strona: Pomaluj korony na głowach Maryi i Jezusa (to dotyczy pierwszej strony), a nad literką „M” doklej koronę z kolorowego papieru – dzieci wykonują polecenie.

5. Jezus jest z nami, choć Go nie widzimy

Cel ogólny

zapoznanie dzieci z wydarzeniem Wniebowstąpienia Pana Jezusa

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, w jakich okolicznościach Pan Jezus wstąpił do nieba;
- potrafi podać wydarzenia biblijne z życia Pana Jezusa;
- umie wskazać, gdzie dzisiaj spotykamy Pana Jezusa.

Pomoce

Pismo Świète, ilustracje z wydarzeniami z życia Pana Jezusa, plansza przedstawiająca Wniebowstąpienie Pana Jezusa, nagranie piosenki „Ja wierzę, że to Jezus”

Metody

rozmowa kierowana, krótki wykład, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta prosi dzieci, aby wymieniły, jakie wydarzenia z życia Pana Jezusa pamiętają. Krótko je omawiają (narodzenie Pana Jezusa, dzieciństwo, nauczanie w świątyni, cuda, śmierć na krzyżu, Zmartwychwstanie).

Nauczyciel podsumowuje: Pan Jezus przez 40 dni po Zmartwychwstaniu ukazywał się apostołom, potem wstąpił do Nieba – do swojego Ojca. Właśnie o tym wydarzeniu będziemy dzisiaj mówić.

2. To mówi Pan

Katecheta czyta fragment Ewangelii wg św. Marka – Mk 16,19-20.

Po rozmowie z nimi Pan Jezus został wzięty do nieba i zasiadł po prawicy Boga. Oni zaś poszli i głosili Ewangelię wszędzie, a Pan współdziałał z nimi i potwierdzał naukę znakami, które jej towarzyszyły.

Nauczyciel przybliży przedstawioną prawdę: Mimo że Jezus odszedł do Nieba, to jest cały czas obecny wśród nas. Powiedzcie, gdzie dzisiaj możemy Go spotkać? Katecheta słucha wypowiedzi dzieci, a następnie razem z nimi wybiera najważniejsze miejsca (we Mszy św., w rodzinie, w szkole, w drugim człowieku, na katechezie, w Najświętszym Sakramencie).

3. Moja odpowiedź

Nauczyciel pyta: Jak należy żyć, aby spotkać Pana Jezusa?

Dzieci mogą udzielić różnych odpowiedzi: chodzić na Mszę św., modlić się, spotykać się z ludźmi, być dobrym dla innych, kochać ludzi i Pana Boga.

4. Modlitwa

Katecheta prosi, by dzieci stanęły w kręgu i wspólnie z nimi śpiewa pieśń „Ja wierzę, że to Jezus”.

Ja wierzę, że to Jezus,
wierzę że, On Synem Boga jest.
On zmarł i powstał, aby żyć
i za cenę śmierci życie dał.

Wierzę, że jest tu teraz,
(On tu teraz jest) stoi pośród nas.
Ma moc nas teraz uzdrawiać,
(uzdrowienia moc) ma przebaczenia dar.

Ja wierzę Tobie Panie,
wierzę, że Tyś Synem Boga jest.
Zmarłeś i powstałeś, aby żyć
i za cenę śmierci życie dać.

Wierzę, że tutaj jesteś (Ty jesteś tu).
Stoisz pośród nas (stoisz pośród nas).
Masz moc nas teraz uzdrawiać,
(uzdrowienia moc) masz przebaczenia dar.

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta wyjaśnia rysunek.
2. II strona: Uzupełnij rysunek. Przedstaw znaki obecności Pana Jezusa w twoim życiu – dzieci rysują, np. siebie na Mszy Świętej, podczas modlitwy, w spotkaniu z drugim człowiekiem...

6. W Eucharystii obecny jest Jezus (Boże Ciało)

Cel ogólny

ukazanie znaczenia Uroczystości Ciała i Krwi Pańskiej

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, że Hostia, to nie jest zwykły chleb;
- rozumie, że Jezus jest obecny w Eucharystii;
- potrafi opowiedzieć swoimi słowami o procesji Bożego Ciała.

Pomoce:

zdjęcia z procesji Bożego Ciała; kilka kwiatów (świeżych lub sztucznych); kilka dzwoneczków; mały chleb i duża niekonsekwentna hostia; nagranie pieśni „O Panie, Ty nam dajesz”

Metody

pokaz, krótki wykład, rozmowa kierowana, inscenizacja, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta opowiada o szczególnym czwartku, w którym obchodzimy Uroczystość Ciała i Krwi Pańskiej. Pokazuje dzieciom zdjęcia z procesji Bożego Ciała. Rozmawia z nimi o tym wydarzeniu:

- Czy braliście udział w procesji Bożego Ciała?
- Jak ona wyglądała?
- Co szczególnie zapamiętaliście?

2. To mówi Pan

Nauczyciel tłumaczy dzieciom znaczenie uroczystości Ciała i Krwi Pańskiej. Opowiada o procesji do czterech ołtarzy, podczas której niesie się: monstran-

cję z Ciałem Pana Jezusa, figury świętych, sztandary, różaniec. W tym czasie ministranci dzwonią dzwoneczkami, a dziewczynki w sukienkach komunijnych sypią kwiaty. Wszyscy biorący udział w tej procesji śpiewają pieśni i modlą się. W ten sposób wyrażają swoją wiarę w obecność Jezusa w Najświętszym Sakramencie.

Katecheta za pomocą chleba i hostii wyjaśnia różnicę między chlebem Bożym i tym zwyczajnym, który jemy codziennie. Przypomina o Wielkim Czwartku, czyli dniu ustanowienie przez Jezusa Eucharystii i czyta fragment Ewangelii mówiący o tym wydarzeniu – Łk 22, 19-20.

Następnie wziął chleb, odmówiwszy dziękczynienie, połamał go i podał im, mówiąc: „To jest Ciało moje, które za was będzie wydane: to czyńcie na moją pamiątkę!” Tak samo i kielich [wziął] po wieczerzy, mówiąc: „Ten kielich to Nowe Przymierze we Krwi mojej, która za was będzie wylana”.

Katecheta wyjaśnia dzieciom, że każda Msza Święta sprawowana jest na pamiątkę Ostatniej Wieczerzy i w każdej jest obecny Pan Jezus.

3. Moja odpowiedź

Katecheta organizuje krótką inscenizację procesji Bożego Ciała: dzieci sypią kwiaty, dzwonią dzwoneczkami i śpiewają piosenki religijne.

Nauczyciel podsumowuje: W czasie procesji Bożego Ciała sam Pan Jezus wychodzi do ludzi, a oni wędrują za Nim ulicami miasta.

4. Modlitwa

Dzieci dziękują za dar obecności Jezusa w Eucharystii. Śpiewają pieśń „O Panie, Ty nam dajesz”.

1. O Panie, Ty nam dajesz, Ciało swe i Krew. / 2x
Do Ciebie więc idziemy wciąż,
radosną nucąc pieśń.
Ty jesteś Bogiem wiernym na wieczny czas. / 2x
2. Przez dar Twojego chleba, dobry Boże nasz. / 2x
Rodzinę bratnią czynisz z nas,
miłować uczysz nas.
Ty jesteś Bogiem wiernym na wieczny czas. / 2x

Praca z podręcznikiem

1. I strona: Pokoloruj monstrancję, którą niesie ksiądz. Dorysuj kwiatki w koszykach dziewczynek i na drodze procesji – dzieci kolorują monstrancję i rysują kwiatki.

2. II strona: Wykonaj rysunki. Czym różni się chleb, który jemy każdego dnia, od Bożego Chleba? – dzieci rysują w jednej kratce zwykły chleb, a w drugiej Boży Chleb (Hostię). Następnie odpowiadają na pytanie.

7. Duch Święty daje nam swoje dary

Cel ogólny

ukazanie prawdy, że Duch Święty obdarza nas swoimi darami

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wie, kiedy jest uroczystość Zesłania Ducha Świętego;
- rozumie, że Duch Święty ofiarowuje nam swoje dary;
- potrafi wymienić kilka darów Ducha Świętego.

Pomoce

ilustracje ukazujące dzieci, które posiadają różne talenty; kartki z bloku technicznego, klej; nagranie pieśni „W lekkim powiewie”

Metody

ekspozycja, rozmowa kierowana, krótki wykład, refleksja, śpiew

Przebieg katechezy

1. Sytuacja egzystencjalna

Katecheta rozkłada na stoliku ilustracje ukazujące dzieci, które posiadają różne talenty: jedno gra na jakimś instrumencie, drugie maluje obraz, kolejne gra w piłkę, składa model samochodu lub samolotu, zgodnie bawi się z innymi, dzieli się kanapką, śpiewa, czyta książkę, itp. Prosi, by dzieci stanęły wokół tych obrazów i nakleiły je na poszczególne karty z bloku technicznego. Gotowe plansze katecheta umieszcza na środku sali (na dywanie), by były widoczne z różnych stron.

Nauczyciel rozmawia z dziećmi:

- Co to jest talent?
- Jakie talenty mają dzieci widoczne na tych ilustracjach?

Katecheta podsumowuje: Pan Bóg kocha ludzi i chce dla nich jak najlepiej. Posłał Ducha Świętego, który pomaga ludziom, obdarzając ich różnymi darami, tak

jak te dzieci przedstawione na rysunkach. Każdy z nas otrzymuje jakiś dar lub kilka darów od Ducha Świętego.

2. To mówi Pan

Katecheta opowiada o uroczystości Zestania Ducha Świętego: Pan zesłał Ducha Świętego apostołom i Maryi 50 dni po swoim Zmartwychwstaniu, by umacniał ich w głoszeniu Ewangelii. Duch Boży ofiarował im wówczas różne potrzebne dary. W życiu Kościoła jest jeden szczególny dzień, kiedy obchodzimy wielkie święto – Zesłanie Ducha Świętego, zwane Zielonymi Świętami. Ludzie przystrajają wtedy domy zielonymi gałązkami na znak radości. W kościele też jest dużo kwiatów i zieleni, która wyraża radość. Tę uroczystość obchodzimy właśnie 50 dni po Świętach Wielkanocnych.

Duch Święty także nas obdarza różnymi talentami i to od chwili chrztu świętego. W sposób szczególny przychodzi do nas w sakramencie bierzmowania, który otrzymacie w III klasie gimnazjum.

3. Moja odpowiedź

Katecheta pyta:

Jak myślicie, jakimi darami już obdarzył was Duch Święty?

Dzieci odpowiadają, jeśli któreś nie wie, katecheta może pomóc lub podpowiadają inne dzieci.

Nauczyciel podsumowuje: Duch Święty daje nam wiele darów, np. ktoś pięknie rysuje, ktoś inny jest dobrym kolegą albo pięknie śpiewa. Jeśli jeszcze nie jesteście pewni, jakim darem obdarzył was Duch Święty, to módlcie się, by go odkryć.

4. Modlitwa

Dzieci stają w kręgu i wspólnie śpiewają pieśń „W lekkim powiewie”.

W lekkim powiewie przychodzisz do mnie Panie. /4x	a D7 a D7
Nie przez wichur ogromny i nie przez ogień,	F G
ale w lekkim powiewie przychodzisz do mnie,	F G
lecz w lekkim powiewie nawiedzasz duszę mą.	a F E a D7

Praca z podręcznikiem

1. I strona: katecheta wyjaśnia, jakimi darami Duch Święty obdarzył dzieci: darem śpiewania, malowania, gry na różnych instrumentach, bycia dobrym piłkarzem, badaczem przyrody, naukowcem, darem dobrego humoru i umiejętnością zabawy.

2. II strona: Pomyśl, jakiego daru udzielił ci Duch Święty – dzieci rysują siebie, wyobrażając sobie, jakim darem obdarzył je Duch Święty.

Bloki tematyczne	Cele katechetyczne	Treści	Zadania nauki religii	Osiągnięcia katechizowanych	Procedura osiągania celów
<p>I. Kocham Pana Boga i rodziców</p>	<p>– Ukazanie następujących prawd wiary: przyroda, człowiek, rodzina są dziełem i darem kochającego nas Boga; w sakramencie chrztu Bóg okazał nam swoją miłość. – Wskazanie dzieciom potrzeby okazywania pomocy i dawania radości innym ludziom. – Ukazanie dzieciom potrzeby wyrażania wdzięczności Panu Bogu za wszelkie dary, jakie dał człowiekowi. – Zapoczątkowanie pierwszej socjalizacji umożliwiającej poznawanie oraz rozumienie siebie i świata w świetle Bożego objawienia.</p>	<p>Biblia mówi o: – Bogu Stwórcy i Dawcy stworzonego świata; – Bogu obdarowującym ludzi przyrodą, innymi ludźmi, rodziną; – potrzebie nawiązywania kontaktu z Bogiem i ludźmi; – okazywaniu wdzięczności Bogu za wszelkie dary. – Fundamentem moralności chrześcijańskiej jest związek z Bogiem zapoczątkowany w chrzcie.</p>	<p>– Wyjaśnić, że Bóg przygotował dla człowieka piękny świat. – Uświadomić, że rodzice, siostry, bracia są darem od Pana Boga. – Zapoznać z obrzędem chrztu świętego. – Wyjaśnić potrzebę sprawiania innym ludziom radości oraz niesienia im pomocy. – Nauczyć sposobów nawiązywania kontaktu z Bogiem.</p>	<p>Uczeń wie: – że Pan Bóg jest Stwórcą świata i życia; – że Bóg obdarował nas przyrodą, innymi ludźmi, rodziną; – że Panu Bogu należy oddawać cześć przez modlitwę i dobre uczynki; – że innym ludziom należy okazywać szacunek, nieść pomoc; – że w sakramencie chrztu Bóg okazuje nam swoją miłość.</p>	<p>Metody: krótki wykład, pantomima, refleksja, rozmowa kierowana, śpiew, opowiadanie, analiza tekstu, prezentacja slajdów, zagadki, praca z obrazem, zabawa, skojarzenia.</p>

Bloki tematyczne	Cele katechetyczne	Treści	Zadania nauki religii	Osiągnięcia katechizowanych	Procedura osiągnięcia celów
II. Spotykam Pana Boga w Kościele	<ul style="list-style-type: none"> – Ukazanie następujących prawd wiary: Pan Bóg chce, byśmy Go szukali; można Go znaleźć w modlitwie, w Piśmie Świętym, we Mszy Świętej, w przyjaciółach. – Wprowadzenie w rozumienie podstawowych znaków i czynności liturgicznych. – Wprowadzenie do uczestnictwa w liturgii. – Uczenie rozumienia modlitwy. 	Biblia mówi o: <ul style="list-style-type: none"> – potrzebie spotkania z Bogiem na modlitwie; – potrzebie uczestnictwa we Mszy Świętej; – spotkaniu z Bogiem w Piśmie Świętym i w innych ludziach (np. naszych przyjaciółach). – Życie wspólnoty religijnej koncentruje się i wyraża się w życiu Kościoła. 	<ul style="list-style-type: none"> – Ukazać, że Boga może znaleźć ten, kto Go szuka. – Ukazać miejsca, gdzie można odnaleźć Boga: podczas modlitwy, czytania Pisma Świętego, we Mszy Świętej, w przyjaciółach. – Wyjaśnić, że Księżde Pisma Świętego należy okazywać szacunek. – Ukazać, jak odpowiednio przeżyć niedzielę, by odpowiedzieć na zaproszenie Pana Boga. – Wyjaśnić, czym jest modlitwa. – Wprowadzić do uczestnictwa w liturgii. – Wprowadzić w życie wspólnoty wierzących – w życie religijne Kościoła. 	Uczeń wie: <ul style="list-style-type: none"> – że Pana Boga może znaleźć podczas modlitwy, czytania Pisma Świętego, we Mszy Świętej, w relacjach z przyjaciółmi; – że potrzebne jest zachowanie powagi przy czytaniu Słowa Bożego; – jak zachować się w kościele; – czym jest modlitwa; – jak uczestniczyć w liturgii. 	Metody: rozmowa kierowana, gra „poszukiwanie skarbu”, krótki wykład, śpiew, analiza tekstu, scenka dramatowa, refleksja, zagadki, ekspozycja, prezentacja wideo, praca z obrazem, inscenizacja, pokaz, burza mózgów, taniec integracyjny.

Bloki tematyczne	Cele katechetyczne	Treści	Zadania nauki religii	Osiągnięcia katechizowanych	Procedura osiągania celów
III. Pan Jezus przychodzi	<ul style="list-style-type: none"> – Uświadomienie, że Pan Bóg obiecał ludziom Mesjasza, czyli Zbawiciela. – Ukazanie, w jaki sposób Pan Jezus pomagał ludziom: przywracał zdrowie chorym, przebaczał grzechy, uczył modlitwy. – Wyjaśnienie, że Pan Bóg wybrał Maryję na Matkę swojego Syna. – Ukazanie Adwentu jako czasu oczekiwania na narodzenie Pana Jezusa. – Ukazanie znaczenia narodzenia Chrystusa. – Poznawanie Bożego zamiaru, by ludzie wzajemnie sobie pomagali. 	Biblia mówi o: <ul style="list-style-type: none"> – Jezusie jako Zbawicielu świata; – Panu Jezusie przychodzącym do ludzi i pomagającym im; – Maryi jako Matce Zbawiciela; – Adwencie jako czasie oczekiwania na Zbawiciela; – o narodzeniu Pana Jezusa; – o tym, że przed Bogiem wszyscy są sobie równi. – Bóg oczekuje, że ludzie żyjąc razem, będą się wzajemnie wspierać w stawianiu się bardziej dojrzałymi. 	<ul style="list-style-type: none"> – Wyjaśnić, że Mesjasz to Zbawiciel świata obiecany i postany przez Pana Boga. – Wyjaśnić, że Pan Bóg wybrał Maryję na Matkę Zbawiciela. – Ukazać, przed czym ratuje Jezus. – Ukazać, czym jest adwent. – Wyjaśnić, że Pan Jezus pragnie się z nami spotkać. – Wyjaśnić znaczenie świąt Bożego Narodzenia. – Wskazywać na obecność Boga w życiu ludzi. – Uczyć konkretnych form bycia we wspólnocie i przyjmowania wynikających z tego obowiązków. 	Uczeń wie: <ul style="list-style-type: none"> – kim jest Mesjasz; – czym jest Adwent; – że Pan Bóg wybrał Maryję na Matkę swojego Syna; – jak wyglądało narodzenie Pana Jezusa; – jak Jezus pomagał ludziom; – że ludzie mają sobie nawzajem pomagać. 	Metody: krótki wykład, analiza tekstu, pokaz, śpiew, refleksja, pantomima, rozmowa kierowana, opowiadanie, scenka dramatowa, układanka literowa, praca z obrazem, inscenizacja, rysunek, drama, puzzle, wyklejanka.

Bloki tematyczne	Cele katechetyczne	Treści	Zadania nauki religii	Osiągnięcia katechizowanych	Procedura osiągnięcia celów
IV. Pan Jezus mnie kocha	<ul style="list-style-type: none"> – Ukazanie potrzeby zaufania Panu Bogu. – Ukazanie następujących prawd wiary: Jezus uczy nas, jak mamy żyć i chce, by ludzie słuchali Jego słów; Jezus jest zawsze z nami i dał nam Ducha Świętego. – Zapoznanie dzieci z wydarzeniami dotyczącymi: wjazdu Pana Jezusa do Jerozolimy, Wielkiego Czwartku, śmierci Jezusa na krzyżu, Zmartwychwstania, Zestania Ducha Świętego. – Rozwijanie umiejętności poznawania prawdy o sobie i innych ludziach. – Tworzenie opartego na wierze systemu wartości. – Uczenie modlitwy. 	Biblia mówi o: <ul style="list-style-type: none"> – potrzebie zaufania Bogu; – wydarzeniach wjazdu Pana Jezusa do Jerozolimy, Wielkiego Czwartku, śmierci Jezusa na krzyżu dla naszego zbawienia, Zmartwychwstaniu, Zestaniu Ducha Świętego; – Modlitwa i liturgia szczególnymi znakami okazywania Bogu czci i przywiązania; – Przykazanie miłości Boga i człowieka – moralność chrześcijańska, której uczy Jezus, najlepiej wyraża się w miłości. 	<ul style="list-style-type: none"> – Pomóc zrozumieć, że Bóg chce, by ludzie Mu ufali i powierzali swoje życie. – Wskazać, że drogą do szczęścia jest czynienie dobra, niesienie pomocy potrzebującym. – Uświadomić, że Jezus pragnie, byśmy byli Jego uczniami. – Pomóc zrozumieć, że musimy być gotowi zmienić swoje życie na lepsze. – Wskazać, jak wyglądał wjazd Pana Jezusa do Jerozolimy; jakie sakramenty ustanowił podczas Ostatniej Wieczerzy. – Uświadomić, że Pan Jezus zgodził się cierpieć i umrzeć dla naszego zbawienia. – Wyjaśnić, że Święta Wielkanocne są pamiątką Zmartwychwstania Pana Jezusa. – Wskazać, że Jezus zmartwychwstał, żyje i jest z nami. – Wyjaśnić, że Jezus powstał Ducha Świętego apostołom i Marii. – Pomóc zrozumieć, że Duch Święty jest także naszym Pocieszycielem, pomaga nam w drodze do nieba, pociesza i zmienia serca. – Poznać źródło światła wartości i obowiązujących w życiu norm. 	Uczeń wie: <ul style="list-style-type: none"> – że należy ufać Bogu; – co jest drogą do szczęścia; – na czym polega bycie uczniem Chrystusa; – czym jest nawrócenie; – jak wyglądał wjazd Jezusa do Jerozolimy; – jakie sakramenty ustanowił Chrystus podczas Ostatniej Wieczerzy; – dlaczego Jezus cierpiał i umarł na krzyżu; – że Jezus zmartwychwstał i jest z nami; – jakie jest znaczenie Święt Wielkanocnych; – że Jezus zesłał Ducha Świętego; – jakimi darami obdarza nas Duch Święty; – o potrzebie życia we wspólnocie; – na czym polega postawa akceptacji i szacunku wobec innych ludzi; – jakie są podstawowe wartości moralne. 	Metody: opowiadanie, analiza tekstu, pokaz, rozmowa kierowana, zabawa „Atomy i molekuly”, śpiew, praca z obrazem, krótki wykład, pantomima, zabawa „Lustro”, drama, taniec integracyjny, wykonanie palm, puzzle plastyczne, ekspozycja, rysunek.

Bloki tematyczne	Cele katechetyczne	Treści	Zadania nauki religii	Osiągnięcia katechizowanych	Procedura osiągania celów
<p>V. Pan Jezus troszczy się o mnie</p>	<p>– Ukazanie następujących prawd wiary: Pan Jezus przyciemnia wszystkich; troszczy się o głodnych, a szczególnie o ludzi, od których inni się odwracają; możemy zwracać się do Niego w różnych potrzebach. – Ukazanie Jezusa jako Przyjaciela, który nie zostawi nas samych. – Odkrywanie potrzeby stawania się odpowiedzialnym za innych.</p>	<p>Biblia mówi o: – Jezusie, który opiekuje się ludźmi potrzebującymi pomocy, np.: głodnymi, chorymi, nieakceptowanymi przez innych; – Chrystusie jako Przyjacielu, który nie zostawia ludzi samych; – Jezusie przebaczącym grzechy; – Zasadności dochowywania Bogu wierności w codziennym życiu; – Człowiek z woli Boga żyje współ z innymi.</p>	<p>– Wskazać, że Jezus szuka tych, którzy są nieszcześliwi, by ich pocieszyć. – Wskazać potrzebę naśladowania Jezusa w czynieniu dobra i pocieszaniu innych. – Pomóc zrozumieć, że Jezus jest Bogiem, który czyni cuda dla ludzi, bo się o nich troszczy. – Wyjaśnić, że Jezus przyszedł, by pomóc szczególnie grzesznikom. – Wskazać, że Jezus nie zostawił ludzi samych, wskazuje drogę życia i towarzyszy im. – Rozwijać świadomość odpowiedzialności za religijny rozwój wspólnoty. – Odkrywać powody, dla których winno się trwać w łączności z Bogiem.</p>	<p>Uczeń wie: – że Jezus troszczy się o ludzi; – o potrzebie naśladowania Chrystusa w czynieniu dobra; – że Jezus czyni cuda dla ludzi, bo ich kocha, troszczy się o nich; – że Chrystus przyszedł, by szczególnie pomóc grzesznikom; – że Jezus nie zostawił ludzi samych, pokazuje im drogę życia i wspiera ich; – że ma swoje miejsce i zadania we wspólnocie Kościoła; – że powinien trwać w łączności z Bogiem.</p>	<p>Metody: praca z obrazem, rozmowa kierowana, krótki wykład, analiza tekstu, drama, śpiew, pokaz, refleksja, opowiadanie, papieroplastyka, taniec integracyjny.</p>

Bloki tematyczne	Cele katechetyczne	Treści	Zadania nauki religii	Osiągnięcia katechizowanych	Procedura osiągnięcia celów
Katechezy dodatkowe	<ul style="list-style-type: none"> – Wyjaśnienie, że poprzez rozważania różańcowe poznajemy życie Jezusa i Maryi. – Ukazanie prawdy, że Pan Bóg dał nam patronów, by się nami opiekowali. – Ukazanie miesiąca maja jako czasu szczególnie poświęconego Maryi, jak również wyjaśnienie, że jest Ona Królową Polski. – Zapoznanie z wydarzeniem Wniebowstąpienia Pana Jezusa. – Ukazanie znaczenia Uroczystości Ciała i Krwi Pańskiej. – Ukazanie prawdy, że Duch Święty obdarza nas swoimi darami. 	<ul style="list-style-type: none"> – Modlitwa różańcowa; – Znaczenie patronów w życiu człowieka; – Maj miesiącem Maryi; – Maryja Królową Polski; – Wniebowstąpienie Jezusa; – Uroczystość Ciała i Krwi Pańskiej; – Uroczystość Zestania Ducha Świętego. 	<ul style="list-style-type: none"> – Wyjaśnić, że Różaniec to modlitwa, w której rozważamy różne wydarzenia z życia Jezusa i Maryi. – Uświadomić, że patron to święty, którego można prosić o modlitwę wstawienniczą do Boga i ktoś, kto może być dla nas wzorem w drodze do nieba. – Pomóc zrozumieć, że Maryja jest także naszą Matką. – Wskazać, w jakich okolicznościach Pan Jezus wstąpił do nieba. – Wskazać, gdzie dzisiaj spotykamy Pana Jezusa. – Wyjaśnić, że Hostia, to nie jest zwykły chleb. – Pomóc zrozumieć, że Jezus jest obecny w Eucharystii. – Pomóc zrozumieć, że Duch Święty ofiarowuje nam swoje dary. 	<p>Uczeń wie:</p> <ul style="list-style-type: none"> – czym jest modlitwa różańcowa i jak ją odmawiać; – kim są nasi patronowie i o co możemy ich prosić; – że Maryja jest naszą Matką; – jak wyglądało Wniebowstąpienie; – gdzie dzisiaj może spotkać Jezusa; – jakie jest znaczenie Uroczystości Ciała i Krwi Pańskiej; – na czym polega obecność Jezusa w Eucharystii; – że Duch Święty ofiarowuje nam swoje dary. 	<p>Metody: rozmowa kierowana, praca z obrazem, wykład, śpiew, opowiadanie, analiza tekstu, rysunek, ekspozycja, puzzle, pokaz, inscenizacja, refleksja.</p>